

ЏОН БИВЕР

**ДОМИ
ШАЙТОН**

2009

Originally published in English by John Bevere Ministries, Inc.
Colorado Springs, Colorado, USA, under the title

The Bait of Satan by John Bevere

ДОМИ ШАЙТОН

Тарҷума ба забони тоҷикӣ 2009

Copyright © 1994, 1997, 2004 by John Bevere, All rights reserved
Tajik translation, copyright © 2009, Word of Life Publishing House Armenia

Ин китоб аз «доми хафакунандаи» душман халос шудан ба ту ёрӣ мерасонад ва туро қавӣ мекунад, то ки ту аз хафагӣ озод истода бо Худо муносибати бемонеъа дошта бошӣ.

Тарҷимонон: Курбонова Гулбаҳор, Примкулова Нигора
Муҳаррир: Синдарова Гулноза

Ин китоб ва қисмҳои он бе иҷозати хаттии нашркунанда наметавонад дар ягон шакл бароварда шавад, дар системаи ҷустуҷӯи маълумот захира карда шавад ё дар ягон шакл ба дигарон ба воситаи ягон усул-электронӣ, механикӣ, фотокопӣ, сабтӣ ё дигар усул ирсол карда шавад.

МУНДАРИЧА

Сарсухан	4
Муқаддима	7
1. Оё ман хафа ҳастам?	11
2. Хафагии оммавӣ	21
3. Чӣ хел чунин чиз бо ман рӯй дод	33
4. Падарам! Падарам!	45
5. Чӣ тарз оворагардони рӯҳонӣ пайдо мешаванд	59
6. Пинҳоншавӣ аз ҳақиқат	73
7. Таҳкурсии устувор	85
8. Ҳар чизе, ки ларзонида мешавад, меларзад	99
9. Санги васваса	117
10. Барои он ки онҳоро ба васваса наандозем	113
11. Бахшиш: намедихед–намегиред	147
12. Қасос – дом аст	161
13. Чӣ тавр аз дом дурӣ чустан мукин аст?	173
14. Мақсади мо – сулҳу ошгӣ	183
Хотима: Қадамҳои амалӣ	194

САРСУХАН

Китобе, ки ту дар даст дорӣ, эҳтимол муҳимтарин вохӯрӣ дар давоми зиндагиат бо ҳақиқат мешавад. Ман инро бо боварии пурра гуфта метавонам на аз барои он ки ин китобро навиштам, лекин аз барои худи мазмунаш. Масъалаи хафатӣ - ин худи маркази *Доми шайтон* аст – ва бисёр вақт ин монетаи душвортарине, ки одам бояд бо он рӯ ба рӯ шуда онро мағлуб кунад.

Шогирдони Исо шоҳидони бисёр мӯъҷизаҳои бузург ва намоён шуданд. Онҳо ҳайрон шуда тамошо мекарданд, ки чӣ тавр чашмони нобино кушода мешуданд ва мурдагон зинда мешуданд. Онҳо шуниданд, ки Исо ба тундбоди марговар фармон дода ва он хомӯш шуд. Онҳо диданд, ки ҳазорҳо сер шуданд аз барои он ки Исо мӯъҷиза карда якчанд-то нону моҳиро афзун кард. Рӯйхати аломатҳову мӯъҷизаҳои Исо он қадар беохир буд, чӣ тавре, ки Китоби Муқаддас мегӯяд китобҳои тамоми дунё онҳоро ғунҷонда наметавонистанд.

Ҳеч гоҳ одамизод шоҳиди дасти мӯъҷизакори Худо ба он тарзи бузург ва намоён набуданд. Шогирдонаш ҳайрону ҳаросон буданд, лекин онҳо на аз барои ин муъҷизаҳо ба канори шакку шубҳа наздик омаданд. Лекин он мушкилие, ки баъдтар дар охири хизмати Исо дар рӯи замин буд, онҳоро ба шакку шубҳа водор кард. Исо ба шогирдонаш фармон дод, ки «Агар бародарат... рӯзе ҳафт карат ба ту гуноҳ кунад ва рӯзе ҳафт карат рӯчӯ намуда, гӯяд: «Тавба кардам», - ўро афв намо». Онҳо тез ба Ё ҷавоб дода гуфтанд: «Имони моро зиёд кун» (Луқо 17:3-5). Мӯъҷизаҳо онҳоро водор накарданд, ки барои имони зиёдтар, ё барои зинда кардани мурдагон, ё барои хомӯш кардани баҳр

фарёд кунанд; лекин фармони соддаро ичро кардан душвор буд, яъне одамонро, ки нисбати онҳо нодуруст рафтор карданд, бубахшанд.

Исо гуфт: «Ҳеч мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд» (Луқо 17:1). Гап дар имконияти хафа шудан нест, лекин дар он, ки ту ба хафагӣ чӣ тавр ҷавоб медиҳӣ. Афсӯс, лекин ин рост аст, ки на баъзеҳо, вале бисёриҳо хафа шуда асир ҳастанд.

Даҳ сол гузашт аз он вақте, ки ин китоб бори аввал чоп шуд. Ва дар ин муддат мо шумораи беохирӣ хатҳоро гирифтему бисёр шаҳодатҳоро шунидем, ки одамон, оилаҳо ва хизматҳо аз барои рости Каломи Худо, ки дар ин китоб аст, шифо ёфта дигар шуданд. Мо баъзе мисолҳоро барои рӯҳбаланд кардани шумо навиштем. Мо барои ҳамаи онҳо шод шуда Худоро ҷалол меғӯем!

Як пешво мегуфт, «Калисои мо ба шикастхӯрии калон наздик буд. Ҳолат ноумед буд. Ман китоби «*Доми шайтон*» -ро ба ҳар пешво додам. Шикастшавӣ бозистод ва имрӯз мо як ҳастем!»

Бисёр оилаҳо ба ҷудой дучор нашуданд. Ба наздикӣ баъд аз мавъиза кардан дар ш.Небраска як оила ба наздам омад. Занаш гуфт: «Даҳ сол пеш пешвоёни ин калисо маро ранҷонданд. Ман таънаомезу бадгумон шудам ва доимо худаму ақидаамро муҳофизат мекардам. Аз барои ранҷам оилаам азоб мекашид ва ҳамсарам мехост аз ман ҷудо шавад. Ў наҷот наёфта буд ва намехост бо калисо коре дошта бошад. Касе ба ман китоби «*Доми шайтон*» -ро дод. Ман онро хондам ва дар мӯҳлати кӯтоҳ пурра аз хафагӣ ва алам озод шудам. Вақте ки шавҳарам дигаргуниҳоро дар ман дид, ӯ ҳаёташро ба Исои Масеҳ бахшид ва ҷудошавиро боздошт». Шавҳараш назди занаш истода табассум мекард. Ҳангоме ки занаш нақд карданро тамом кард, ӯ дар бораи тағиротҳои аҷиб, ки дар ҳаёташ ва хонааш рӯй доданд, шаҳодат кард!

Шаҳодате, ки аз ҳама зиёдтар ба дилам таъсир кард, рӯй дод вақте, ки ман дар ш.Неапол, Флорида будам. Пеш аз мавъиза кардан марди калони миёнсол аз ҷояш хеста ҳодисаи фоҷианоки худро гуфта гирия мекард: «Тамоми ҳаётам ман ҳис мекардам, ки

ДОМИ ШАЙТОН

гӯё байни ману Худо деворе ҳаст. Ман ба чамъомадҳо меомадам, дигарон дар он чо ҳузури Худоро ҳис мекарданд, лекин ман бетараф ва карахт шуда тамошо мекардам. Ҳатто вақте ки ман дуо мехондам, раҳой ё ҳузури Худо намеомад. Якчанд ҳафта пеш ба ман китоби «*Доми шайтон*» -ро доданд. Ман онро пурра хондам. Ман фаҳмидам, ки бисёр солҳо пеш ба доми шайтон афтидам. Ман аз модарам нафрат доштам, чунки ӯ маро дар синну соли шашмоҳагиам партофт. Ман фаҳмидам, ки бояд ба наздаш рафта ӯро бубахшам. Ман ба ӯ занг зада бо ӯ дуо маротиба дар давоми сию шаш сол гап задам. Ман фарёд карда гуфтам: «Модарчон, ман тамоми ҳаётам шуморо бахшида наметавонистам, ки шумо маро тарк кардед». Ӯ гири карда ҷавоб дод: «Писарам, дар давоми сию шаш соли охир ман аз худам нафрат медоштам, ки туро монда рафтам».

Ӯ давом дода гуфт: «Ман ӯро бахшидам ва ӯ худашро бахшид; мо ошгӣ шудем»

Баъд қисми аҷибаш расид. «Акнун деворе, ки маро аз ҳузури Худо ҷудо мекард, нест шуд!»

Дар ин лаҳза ӯ худро идора накарда ашк мерехт. Вай базӯр ин калимаҳои охириро гуфт: «Ҳоло ман ҳамчун кӯдаки хурд дар ҳузури Худо гири мекунам».

Ман қувваи ин асириро медонам ва ин асирӣ ҳақиқист. Ман солҳо асири азоби он будам. Ин китоб назария нест; ин Каломи зиндашудаи Худо. Он пур аз ҳақиқатҳост, ки ман шахсан онҳоро дарк кардам. Ман боварӣ дорам, ки ин китоб туро қавӣ мегардонад. Ҳангоми хонданат аз Худованд хоҳиш кун, ки имонатро зиёд кунад! Вақте ки ту дар имонат калон мешавӣ, Ӯ ҷалол меёбад ва ту бо шодӣ пур мешавӣ! Бигзор Худо туро бошукӯҳона баракат диҳад.

Чон Бивер

МУҚАДДИМА

ҲАР ШАХСЕ КИ, ягон вақт ба ҳайвонҳо дом гузоштааст, медонад, ки барои кори бомуваффақияти дом ду шарт зарур аст: якум, дом бояд пинҳон бошад, барои он ки ҳайвон онро пайхас накунад, ва дуюм, дар он бояд дон бошад, ки ҳайвонро ба доми марговар ҷалб мекунад.

Шайтон, душмани ҷонҳои мо, домҳои аз ҳама марговар ва фирефтакунандаи худро гузошта ҳар дуи ин қапқонро истифода мекунад. Қапқонҳои ӯ пинҳон аст, лекин дон - ба назар намоён.

Шайтон ва девҳояш на он қадар беақл ҳастанд, чӣ хеле, ки бисёри одамон фикр мекунанд. Шайтон амалҳои худро хуб медонад, ӯ чолок ва ихтироъкор аст. Фаромӯш накунад, ки вай ниқоби фариштаи рӯшноиро пӯшида метавонад. Агар мо бо Каломи Худо фарқ кардани некиро аз бадӣ ёд нагирифта бошем, онгоҳ мо доми ӯро шинохта наметавонем.

Яке аз донҳо фирефтакунанда, ки бо он ҳар як масеҳӣ бармеҳӯрад, хафагӣ мебошад. Дар асл хафагӣ худ ба худ марговар нест, агар он дар қапқон истодан гирад. Вале, агар мо онро гирем, фуру барем ва бо он дилҳои худро сер кунем, хафа мешавем. Одамони хафашуда, бисёр чунин ҳосилҳоро пайдо мекунанд, ба монанди дард, хашм, ҷаҳл, рашк, шикоят, ҷанҷол, ранҷ, нафрат ва ҳасад. Одамоне, ки хафагиро ба худ мегиранд, чунин оқибатҳоро дарав мекунанд: таҳқир, ҳучум, ҷароҳат, ҷудой, барҳамхӯрии муносибатҳо, хиёнат ва таслишавӣ.

Бисёр вақт хафашудагон ҳатто дарк намекунанд, ки ба дом афтоданд. Онҳо ҳолати даҳшатноки худро пайхас намекунанд, зеро тамоми диққати онҳо бо он рӯйпӯш шудааст, ки чӣ тавр бад бо онҳо рафтор карданд. Онҳо ба ҷашми ҳақиқат нигоҳ кардан

намехоҳанд. Аз ҳамаи тарзи самараноке, ки бо мадади он душман моро кӯр кардан мехоҳад, ин маҷбур кардан, ки тамоми диққати худро ба худ равон кунем.

Ин китоб чунин қапқони марговарро фош мекунад, ва нишон медиҳад, ки чӣ тарз аз чанголи он гурехта озод бошем. Озод будан аз хафагӣ, ба ҳамаи масеҳиён ниҳоят муҳим аст, зеро Исо гуфтааст, ки дар ин олам ба озмоиш ва хафагӣ барнахӯрда зиндагӣ кардан номумкин аст (Луқо 17:1).

Дар калисоҳои Иёлотти Муттаҳида ва дигар мамлакатҳое, ки ман ин номаро мавъиза кардам, аз нисф зиёди шунавандагон ба даъвати ман барои тавба кардан бароманд. Ин ба қадри кофӣ фоизи зиёд, лекин ба ҳар ҳол ҳама не. Мағрурӣ ба аксарияти одамон халал расонда медорад, ки ба ин даъват дуруст ҷавоб диҳанд. Вақте ки аз ин қапқон озод мешуданд, ман дидам, ки чӣ хел одамон шифо меёфтанд, озод мешуданд, бо Рӯҳулқудс пур мешуданд ва ба дуоҳои худ ҷавоб мегирифтанд. Одатан онҳо нақл мекарданд, ки баъд аз озод шудан он чиро, ки солҳо мечустанд, дар як лаҳза гирифтанд.

Дар охири садсолаи бистум дар калисо дониш дар бораи Худо хеле зиёд шуд. Лекин ба ин афзоиш нигоҳ накарда, чунин таассурот пайдо мешавад, ки ҳоло мо зиёдтар ҷудоиро дар байни имондорон, пешвоён (лидерҳо) ва аъзоёни ҷамъиятҳои масеҳиён аз сар мегузаронем.

Ва ин аст сабабаш: аз барои набудани муҳаббати ҳақиқӣ хафагӣ решаҳои зиёд ва чуқур давондааст. «...дониш мағрур мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунад» (1 Қӯр.8:1). Бисёр масеҳиён ба ин доми фирефтакунанда афтаданд, ва ба фикри мо ин тарзи дурусти ҳаёт аст.

Аммо пеш аз омадани Масеҳ имондорони ҳақиқӣ то ба андозае ягона мешаванд, ки пештар ҳеч гоҳ ин ягонагӣ набуд. Ман бовар дорам, ки шумораи беҳисоби одамон дар рӯзҳои мо аз қапқони хафагӣ озод мешаванд. Ин яке аз бандҳои асосӣ барои бедоршавӣ мешавад, ки тамоми мамлакатро фаро мегирад. Беимонон ба воситаи муҳаббати мо ба яқдигар Исоро

мешиносанд ва аз барои набудани ин муҳаббат пештар онҳо Ӯро дида наметавонистанд.

Ба фикри ман ягон чиз менависам гуфта, китоб навиштан даркор нест. Худо ин номаро ба дили ман андохт ва ман ҳосили пухтаистодаи онро мебинам. Як пастор ба ман баъд аз хизматгузорӣ, ки дар он ман мавъиза карда будам, гуфт: «Ман ҳеч гоҳ надидаам, ки ин қадар бисёр одамон дар як ҷамъомад озод шуда бошанд».

Худо ба дили ман таъсир кард ва гуфт, ки ин танҳо саршавӣ аст. Бисёриҳо озод мешаванд, шифо меёбанд ва барқарор мешаванд, вақте ки ин китобро мехонанд ва мешунаванд он чизеро, ки Рӯҳи Муқаддас ба онҳо мегӯяд. Ман боварӣ дорам, ки дар вақти хондан Устод ва Тасаллидиҳанда ба шумо шахсан муроҷиат менамояд. Вақте ки Ӯ инро мекунад, каломе, ки ба воситаи ошкоршавии Рӯҳ дода мешавад, озодии бузургро ба ҳаёт ва хизмати шумо меорад.

Биёед, якҷоя пеш аз хондан дуо мекунем:

Падар, ба номи Исо ман аз ту хоҳиш мекунам, ҳангоме ки ман ин китобро мехонам каломи Худо ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор намо. Ба ман тамоми соҳаи пинҳонмондаи диламро ошкор кун, ки он барои шинохтани Ту ва боз ҳам ба Ту самаранок хизмат кардан ҳалал мерасонад. Ман фошкунии Рӯҳи Туро қабул мекунам, то ки ман он чизеро, ки ба Ту писанд аст, иҷро кунам. Бигзор бо хондани ин китоб ман овози Туро шунавам ва Туро боз ҳам зиёдтар шиносам.

ОЁ МАН ХАФА ҲАСТАМ?

*Ҷавоби мо ба хафагӣ ояндаи моро муайян
мекунад.*

✠

Ҳеҷ мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд.

- Луқо 17:1

Дар Иёлоти Муттаҳидаи Амрико бо мақсади хизматгузорӣ сафар карда, ман яке аз хама домҳои марговар ва фирефтакунандаи душманро дидам, ки шумораи зиёди масеҳиёно бар ғуломии худ мекашид, муносибати онҳоро вайрон мекард ва монеъаҳо чуқуриҳои будагино васеъ мегардонид. Ин дом хафагӣ мебошад.

Бисёри имондорон даъвати худро ба таври даркорӣ иҷро карда наметавонанд, аз барои ҷароҳатҳое, ки дар натиҷаи хафагӣ ва таҳқир ба онҳо расонида шудааст. Ин ба онҳо имконият намедихад, ки қувваи худро пурра истифода кунанд. Дар бисёр ҳолатҳо захмро имондорон мерасонанд. Дар ин ҳолат хафагӣ ҳамчун хиёнат аз сар гузаронида мешавад. Дар Забур 54:13-15 Довуд нолиш мекунад:

Зеро ки на душман маро мазаммат мекунад,-ман ба ин тоқат меовардам; на бадхоҳам бар ман такаббур менамояд,- ман аз вай пинҳон мешудам: балки ту, эй марди ҳамвазни ман, эй ҳамдам ва ҳамроҳи ман, ки ба ҳамдигар рози дил мегуфтем, ва дар хонаи Худо бо ҳаяҷон мехиромидем (Забур 54:13-15).

Ин он одамоне, ки мо якҷоя мешинем ва якҷоя сурудҳои мадҳкунӣ мехонем, ё мумкин ин одаме, ки дар калисо маъвиза мекунад. Якҷоя бо онҳо мо рӯзҳои истироҳатро мегузаронем, ба ҳар хел хизматгузориҳо меравем ва якҷоя кор мекунем. Ё мумкин аст, онҳо боз ҳам одамони наздиктаранд. Мо якҷоя калон шуда, ба онҳо рози дили худро мекушоем, дар наздикии онҳо зиндагӣ мекунем. Чӣ қадаре, ки муносибати якдигар наздик бошад, ҳамон қадар хафагӣ вазнинтар аст! Аз ҳама нафрати сахтро байни он одамоне дидан мумкин аст ки, як вақт дар муносибати бисёр наздик буданд.

Адвокатҳое, ки бо кори бекор кардани ақди никоҳ машғул ҳастанд, ба шумо бисёр ҳодисаҳои даҳшатнок ва бераҳмоноро нақл мекунанд. Воситаҳои ахбори умумии амрикоӣ доимо дар бораи кушторҳое нақл мекунанд, ки аз тарафи яке аз аъзоёни хафашудаи оила содир шудаанд. Хона барои он таъин шудааст, ки ҳимоя, таъминот, парасторӣ диҳад ва ҷое, ки калон шудан мумкин; хона он ҷое, ки мо додан ва гирифтани муҳаббатро меомӯзем, ана он ҷой бисёр вақт решаи дарди мо мебошад. Таърих ба мо нишон медиҳад, ки аз ҳама ҷанги хунрез ҷанги бародаркушӣ мебошад. Бародар бар зидди бародар мебарояд. Писар - бар зидди падар. Падар - бар зидди писар.

Эҳтимолияти хафа шудан то ба андозае калон аст, ки мисли миқдори муносибатҳо бо одамон, чӣ қадаре, ки онҳо оддӣ ё мураккаб набошанд. Ин ростӣ бетағир мемонад: шуморо танҳо он одамоне ҷароҳатнок мекунанд, ки ба шумо бефарқ нестанд. Шумо аз онҳо зиёдтар интизор ҳастед, зеро дар охири охир шумо ба онҳо зиёд чизро медиҳед. Чӣ қадаре, ки интизорӣ зиёд бошад, ҳамон қадар афтиш зиёд мешавад.

Дар ҷамъияти мо худпарастӣ меафзояд. Одамон имрӯз

танҳо дар бораи худ фикр мекунад, одамони гирду атрофро ҳеч ба назар намегиранд ва ба онҳо саҳт мерасанд. Ин набояд шуморо ба ҳайрат оварад. Китоби Муқаддас хеле фаҳмо мегӯяд, ки дар замони охир «одамон худписанд хоҳанд шуд» (2 Тимот. 3:2). Мо чунин ҳолатро аз беимонон интизор мешавем, лекин Павлус инро навиштааст ва умуман одамони берун аз калисоро дар назар надошт. Ё дар бораи масеҳиён мегуфт. Бисёрихоро захмдор карданд, дард расонданд, озор доданд. Онҳо хафа шудаанд! Онҳо ба васваса афтоданд! Дарк намекунад, ки ба доми шайтон афтодаанд.

Кӣ айбдор аст? Мо? Исо хеле фаҳмо гуфтааст, ки дар ин олам бе васваса ва хафагӣ зиндагӣ кардан номумкин аст. Ва ба ҳар ҳол бисёрии масеҳиён ба ларза омадаанд, дар ҳайратанд ва пурра ба парешонҳои меоянд, вақте ки ин бо онҳо рӯй медиҳад. Мо чунин меҳисобем, ки ягона касе ҳастем, ки бо мо нодуруст рафтор карданд. Чунин муносибат барои пайдо шудани решаи талх моро беҳимоя мекунад. Аз ин ҷост, ки мо бояд бар зидди васвасаҳо ва хафагиҳо мусаллаҳ бошем, зеро бо муносибати худ мо ояндаи худро муайян мекунем.

Доми фирефтакунанда

Калимаи юнонии ба калимаи тоҷикӣ мутобиқ «васваса» дар Луқо 17:1 (барои пайдо нашудани нофаҳмиҳо вобаста бо он, ки дар Китоби Муқаддаси англисӣ ин калима ҳамчунин маънои «хафагӣ»-ро дорад, мо бисёр вақт ин калимаро на «васваса», балки ба калимаи «хафагӣ» тарҷума мекунем, то ки тарҷума ба он фикре, ки муаллиф кӯшиш кардааст, ки бидиҳад, мувофиқ бошад - Мис.тарҷ.) аз калимаи СКАНДАЛОН пайдо шудааст. Дар аввал ин калима маънои он қисми домро дошт, ки донро банд мекарданд. Аз ин ҷост, ки калимаи баррасикунандаи мо маънои домро дорад, ки дар роҳи касе гузошта шудааст. Дар Аҳди Нав ин калима бисёр вақт барои тасвири он, ки чӣ хел душман одамонро ба доми худ меафтанад, истифода карда мешавад. Хафагӣ (ё васваса)- ин яроқи душман аст, ки бо ёрдами он ӯ одамонро

ДОМИ ШАЙТОН

ғуломи худ мегардонад. Павлус Тимотиюси ҷавонро насиҳат карда, навишта буд:

Лекин бандаи Худованд набояд ҷанҷол кунад, балки бо Ҳама меҳрубон, омӯзгор ва сабур бошад, бо фурӯтанӣ муҳолифиро насиҳат диҳад, ки шояд Худо ато фармояд, ки онҳо тавба карда, ба дониши ростӣ бирасанд, ва аз доми иблис раҳой ёбанд, ки вай онҳоро асири иродаи худ гардонидаст (2 Тим 2:24-26).

Одамоне, ки ҷанҷол ё душманӣ мекунад, ба дом меафтад ва асири шайтон шуда иродаи ӯро иҷро мекунад. Боз аз Ҳама даҳшатноктараш ин одамон ҳатто намефаҳманд, ки асири шайтон гардидаанд! Ба монанди писари ноқобил онҳо бояд ба худ оянд, бедор шуда фаҳманд, ки дар кадом ҳолат аслан қарор доранд. Онҳо дарк намекунад, ки аз онҳо на оби тоза, балки оби талх ҷорӣ мешавад. Ҳангоме ки одам дар фирефташавӣ қарор дорад, ӯ фикр мекунад, ки ӯ ҳақ аст, ҳол он ки ӯ тамоман ноҳақ аст.

Чӣ хел воқеае, ки набошад, Ҳама одамони хафашударо ба ду гурӯҳи асосӣ ҷудо кардан мумкин аст: (1) Он касоне, ки бо онҳо беадолатона рафтор кардаанд. (2) Он касоне, ки фикр мекунад, ки бо онҳо беадолатона рафтор кардаанд.

Одамоне, ки ба дуҷум гурӯҳ тааллуқ доранд, бо тамоми дили худ бовар мекунад, ки нисбати онҳо бад рафтор кардаанд. Бисёр вақт хулосаҳои онҳо ба маълумотҳои нодақиқ асос меёбад. Ё ин ки маълумот дақиқ аст, вале хулосаҳои онҳо - нодуруст. Аммо чӣ хеле, ки набошад, онҳо хафа шудаанд ва фаҳмишашон вайрон аст. Онҳо дар асоси тахминҳо, нишонаҳои берунӣ, овозаҳои одамӣ ва гапу калочаҳо ҳукм мекунад.

Ҳолати аслии дил.

Яке аз тарзҳои, ки душман одамро дар ҳолати хафагӣ нигоҳ дошта метавонад дар он аст, ки хафагӣ дар қафоӣ мағрурӣ пинҳон мешавад. Мағрурӣ шуморо аз эътироф кардани ҳолати аслии медорад.

Боре якчанд хизматгузoron ба ман бисёр саҳт муносибат

карданд. Ва баъзе одамон мегуфтанд: «Ман бовар намекунам, ки бо ту чунин рафтор карданд. Ба дилат сахт расид?» Ва ман зуд ҷавоб додам: «Не, ҳамаш бо ман хуб аст. Ман аз ҳеҷ кас хафа нестам». Ман медонистам, ки хафа шуданам мумкин нест, бинобар ин ман рад карда, ҳар хел хафагиро дур мекардам. Ман худро бовар мекунондам, ки хафа нестам, ҳол он ки, дар асл ман хафа мешудам. Мағрурӣ ба ман халал мерасонд, ки ҳолати аслии диламро бинам.

Мағрурӣ шуморо аз ростӣ медорад ва намегузорад, ки ба чашми ростӣ нигоҳ кунед. Вай рӯёи шуморо вайрон мекунад. Агар бо ман ҳама чиз хуб гуфта фикр кунед, ҳеҷ гоҳ тағир намеёбед. Мағрурӣ дили шуморо сахт ва ақлатонро торик мекунад. Вай намегузорад, ки дили шумо тағир ёбад, яъне тавба кунад, чунки он шуморо аз тӯри шайтон озод мекунад (ниг. 2 Тимот. 2:24-26). Мағрурӣ шуморо ба он тела мекунад, ки шумо ба худ ҳамчун ба одами қурбоншуда нигоҳ кунед. Ва муносибати шумо чунин мешавад: «Бо ман муносибати бад карданд, маро қадр накарданд, бинобар ин ман пурра ҳуқуқ дорам чунин рафтор кунам». Аз барои он ки шумо худро бегуноҳ ва зери тӯхмат монда меҳисобед, шумо намебахшед. Ҳолати аслии дилатон аз шумо пинҳон аст, лекин он аз Худо пинҳон нест. Шумо ягон хел ҳуқуқ надоред, ки ба худ хафагиро бардошта гардед, танҳо аз барои он ки нисбати шумо беадолатона рафтор карданд. Чизи нодурусте, ки ба чизи нодуруст зарб карда мешавад, чизи дурустро намедихад!

Табобат

Дар китоби Ваҳй Исо ба калисои Лудкия муроҷиат карда мегӯяд, ки онҳо худро сарватдор меҳисобанд, давлатдор, бе ягон камбудию мӯҳтоҷӣ ва баъд Ё ба онҳо ҳолати аслиашонро ошкор мекунад: «...ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ» (Ваҳй 3:14-20). Дар гумроҳии худ онҳо устувории молиро ба ҷои рӯхонӣ қабул карданд. Мағрурӣ аз онҳо ҳолати аслиашонро пинҳон намуд.

Бисёрии одамон имрӯз айнан дар чунин ҳолат ҳастанд. Онҳо ҳолати аслии дили худро намебинанд, айнан чӣ тавре, ки ман аз он хизматгузoron хафа будагиамро дида натавонистам. Ман ба ақли худ ҷой мекардам, ки онҳо маро ярадор накардаанд Исо ба лудкиён гуфт, ки чӣ хел онҳо аз фиреби хӯрдаи худ озод гарданд: тиллои Худоро бихаранд ва ҳолати аслии худро бубинанд.

Харидани тиллои Худо

Насиҳати якуми Исо дар бораи чӣ тарз аз фирефташавӣ озод гардидан ин буд: «ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо бихарӣ...» (Ваҳй 3:18)

Тиллои сурхшуда, мулоим ва қатшаванда аст, дар он доғ, зангзанӣ ва дигар хел хӯлаҳо нест. Маҳз ҳамон вақте ки тилло бо дигар металлҳо (мис, оҳан, никел) омехта аст, вай саҳт мегардад, камтар қат мешавад ва бисёртар ба зангзанӣ ва оксидшавӣ моил аст. Чунин якҷоякунии металлҳо омехта ном дорад. Чӣ қадаре, ки фоизи таркибии дигар намуди металлҳо баланд бошад, ҳамон қадар тилло саҳт мегардад. Ва баръакс, чӣ қадаре, ки фоизи хӯлаҳо кам бошад, ҳамон қадар тилло мулоим ва қатшаванда аст.

Мо якбора баробариро дида метавонем: дили пок ба тиллои пок монанд аст - вай нарм, нозук ва қатшаванда аст. Дар Нома ба Ибриён 3:13 тасдиқ мегардад, ки дили одамон ба воситаи фиребҳои гуноҳ саҳт мешавад! Агар ки мо бо хафагӣ сарукоҳ накунем, вай боз ҳосилҳои гуноҳро пайдо мекунад, ба монанди ранҷ, хашм ва зиддият. Ин иловаҳои дигар дили моро саҳт мегардонанд, айнан ҳамон тавре, ки омехтаҳо тиллоро саҳт мегардонад. Онҳо моро аз нозукӣ, мулоимӣ маҳрум намуда, беэҳсосот мекунанд. Қабилiaти мо оиди шунидани овози Худо суҳт мегардад ва равшану аниқ дидани ҳама чиз бадтар мешавад. Ин шароити хуб барои фирефташавӣ аст.

Қадами аввал барои тоза кардани тилло ин ба воситаи хока пок кардани он ва бо моддаи ба номи флюс омехта кардан. Баъдан ин омехтаро ба тафдон мегузоранд ва дар ҳарорати баланд об мекунанд. Омехтаҳо ва хӯлаҳо ба тарафи флюс кӯшиш

мекунанд ва ба рӯ мебароянд. Тилло аз сабаби он ки нисбатан вазнин аст, дар поён мемонад. Омехтаҳо, ё дажғол (ба мисли мис, оҳан ё синк, ки бо флюс якҷояанд) баъдан дур мешаванд ва ба шумо тиллои холис боқӣ мемонад.

Акнун нигоҳ мекунем, ки Худо чӣ мегӯяд:

Инак, Ман туро гудохтаам, вале на дар бӯтаи нуқра: туро дар кӯраи азиятҳо имтиҳон намудаам (Ишаё 48:10).

Ва боз:

Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун (дар матни анг. «озмоишҳои саҳт») андаке андӯҳгин мешавед, имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фонӣ мебошад, гаронбаҳотар аст, ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зуҳури Исои Масеҳ холис ба миён меояд (1 Петрус 1:6-7).

Худо одамро ба воситаи азиятҳо, озмоишҳо ва андӯҳҳо тоза мекунад, ки тафс аз онҳо чунин омехтаҳоро, ба монанди набахшидан, ҷанҷол, ранҷ, хашм, ҳасад ва дигарҳоро аз хислати Худо дар мо ҷудо мекунад.

Гуноҳ ба осони дар он ҷое, ки озмоишҳо ва азиятҳо нест, пинҳон мешавад. Дар вақтҳои муфавваққият ва комёбӣ ҳатто одами бад ва бешариат неку раҳим намуданаш мумкин аст. Аммо дар вақти озмоишҳои саҳт ҳамаи нопокиҳо ва хӯлаҳо ба рӯ мебароянд.

Дар ҳаёти ман даврае буд, ки ман чунин озмоишҳои саҳтро аз сар мегузаронидам, ки пештар ҳеч гоҳ он бо ман рӯй надода буд. Ман бо одамони ба ман наздик дағал ва тезу тунд рафтор мекардагӣ шудам. Оилаам ва дӯстонам аз ман гурехтанро сар карданд.

Ман ба Худо фиғон кардам: «Аз кучо ба ман тамоми ин хашм омад?» Ин охир пештар ҳеч гоҳ набуд!»

Ва Худо ба ман ҷавоб гардонд: «Писарам, маҳз ҳамон вақте ки тилло дар оташ об карда мешавад, нопокиҳо ва хӯлаҳо ба рӯ мебароянд».

Пасон Ё ба ман савол дод, ки он ҳаёти маро тағир дод: «Оё ту

метавонӣ хӯларо дар тилло бинӣ, то вақте ки он дар оташ аст?»

«Не»,- ҷавоб додам ман.

«Аммо ин маънои онро надорад, ки онҳо он ҷо набуданд,- Ў гуфт.- Ҳамту ҳангоме ки ту дар оташи санҷиш будӣ ин хӯлаҳо ба рӯ баромаданд. Онҳо аз ту пинҳон буданд, лекин онҳо ҳама вақт ба Ман намоён буданд. Ҳоло назди ту интиҳоб истодааст, ки аз он ояндаи ту вобаста аст. Ту метавонӣ зани худ, дӯстон, пастор ва одамонро, ки бо онҳо қор мекуни айбдор намуда ҳашмигин шуданро давом диҳӣ; ё ин ки ту метавонӣ бифаҳмӣ, ки маҳз чӣ партови ин гуноҳ аст, тавба кунӣ, қарор қабул намоӣ ва онгоҳ Ман обгардони Худо мегирам ва ин хӯлаҳоро аз ҳаёти ту дур менамоям».

Ба ҳолати аслии худ назар кунед

Исо гуфтааст, ки қобилияти ҳама чизро дар рӯшноии ростӣ дида тавонистани мо яке аз калидҳои мебошад, ки моро аз фиребхӯрӣ озод мекунад. Бисёр вақт дар ҳафагӣ буда мо худро ҳамчун қурбонӣ мебинем ва онҳоеро, ки моро ҳафа карданд, айбдор мекунем. Мо ранчидагии худ, набахшидан, ҳашм, ҳасад ва бадбинии худро сафед мекунем, вақте ки ҳамаи ин ба рӯ мебарояд. Баъзан мо ҳатто аз он касоне, ки дар бораи шахси моро ҳафа карда хотиррасон мекунанд, ба ҳашм меоем. Бо ҳамин сабаб Исо маслиҳат додааст: «...ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашада, бино шавӣ» (Ваҳй 3:18). Дидани чӣ? Ҳолати аслии худ! Ин роҳи ягона, фақат ҳамин тавр мо метавонем «бо рашк шавем ва тавба намоем», чӣ хеле, ки Исо амр карда буд. Агар айбдор кардани дигаронро бас кунед, танҳо он вақт шумо тавба карда метавонед.

Агар мо ягон касро гунаҳкор кунем ва мавқеи шахсии худро сафед намоем, пас мо нобино ҳастем. Мо кӯшиш мекунем ҳасро аз чашми бародари худ дур кунем, дар ҳолате, ки дар чашми мо ҷӯб истодааст. Маҳз ошкоршавии ростӣ ба мо озодшавиро меорад. Ҳангоме ки Рӯҳи Худо ба мо гуноҳамонро нишон медиҳад, Ў инро ҳамеша чунин мекунад, ки мо худамону гуноҳро

чудо-чудо мебинем. Ин фошшавиро меорад, на маҳкумиятро.

Ман дар бораи он дуо мекунам, ки дар вақти хондани ин китоб Каломи Худо чашмони ақли шуморо рӯшан гардонад, то ки шумо ҳолати аслии худро бинед ва аз ҳар хел хафагӣ озод шавед. Ба ғурур иҷозат надихед, ки ба рӯъёи дуруст ва тавбаи шумо моневъ шавад.

ХАФАГИИ ОММАВИ

*Масеҳии хафашуда шахсест, ки ба худ
ҳаётро қабул кардааст, вале аз барои тарс
онро ба дигарон бурда наметавонад*

*Дар он замон бисёр касон ба васваса хоҳанд афтод;
ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд
дошт; ва бисе анбиёи козиб ба майдон омада, мардуми бисёрро
гумроҳ хоҳанд кард; ва ба сабаби афзудани шарорат, муҳаббати
бисёр касон сард хоҳад шуд; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад,
начот хоҳад ёфт.*

- Матто 24:10-13

Дар ин боби Инчили Матто Исо нишонаҳои охири замонро мегӯяд. Шогирдон аз Ӯ мепурсанд: «Нишонаи омадани Ту чӣ хел аст?»

Аксарияти одамон бо он розӣ мешавад, ки мо дар замони омадани Масеҳ зиндагӣ мекунем. Рӯзи дақиқи омадани Ӯро муайян кардан бефоида аст. Танҳо Падар онро медонад. Лекин Исо гуфтааст, мо мефаҳмем, ки дар кадом давра Ӯ бармегардад ва ин давра аллакай фаро расидааст! Пештар ҳеч гоҳ мо иҷрошавии нубувватҳои библиявиро дар калисо, дар Исроил ва дар олам

надида будем. Бинобар ин мо бо боварӣ гуфта метавонем, ки дар давраи муввақатӣ ҳастем, ки Исо дар боби 24-уми Инҷили Матто тасвир кардааст.

Ба яке аз аломоти омадани Исо диққат диҳед: «*Бисёриҳо* ба васваса меафтанд (яъне, хафа мешаванд)...»

На якчанд нафар, ё баъзеҳо, балки *бисёриҳо*.

Дар аввал мо бояд ба худ савол диҳем: «Ба васваса афтодагон ва хафашудагон кӣ ҳастанд?» Ин масеҳиён ё пурра ҷамъият? Мо дар давомаш ҷавобро меёбем: «... ва, бо сабаби афзудани шарорат, *муҳаббати* бисёр касон сард хоҳад шуд». Дар ин оят ба ҷои «муҳаббат»-и мо калимаи юнонии АГАПЕ меистад. Якчанд калимаҳои юнонӣ ҳастанд, ки дар Аҳди Ҷадиди мо ҳамчун «муҳаббат» тарҷума мешаванд, лекин ду-тоаш бисёр паҳншуда аст, яъне АГАПЕ ва ФИЛЕО.

ФИЛЕО - муҳаббат байни дӯстон. Чунин муҳаббат наздикии дӯстона мебошад, ки дар шароитҳои муайян амал мекунад. ФИЛЕО мегӯяд: «Ту тахтапушти маро бихор, ман аз они туро», ё ин ки «бо ман меҳрубона муносибат кун ва онгоҳ ман айнан бо ту чунин рафтор мекунам».

Аз дигар тараф, АГАПЕ - ин муҳаббате, ки Худо ба дилҳои фарзандони худ мерезад. Ин муҳаббате, ки Исо ба мо ҳамчун тӯҳфа медиҳад. Вай бе шарт аст. Вай ба қорҳо ё айнан ҷавоб гирифтани асос намеёбад. Ин чунин муҳаббат аст, ки «медихад», ҳатто он вақте ки онро рад мекунад.

Бе Худо мо метавонем, танҳо бо муҳаббати худпарастона дӯст дорем, муҳаббате, ки амалашро бас мекунад, ҳангоме ки онро қабул намекунад, ё вақте ки он айнан ҷавобро намегирад. Вале АГАПЕ ба ҳеч чиз нигоҳ накарда дӯст медорад. АГАПЕ - маҳз он муҳаббате, ки Исо нишон дода буд, вақте ки дар салиб ҷон дода, ҳамаро бахшид. Барои ҳамин ин «бисёриҳо», ки дар бораи онҳо Исо мегӯяд, масеҳиёне мебошанд, ки дар онҳо АГАПЕ сард шудааст.

Дар ҳаёти ман замоне буд, ки ҳама чизи имконпазирро мекардам, то ки муҳаббати худро ба як одам нишон диҳам. Лекин

ба назар чунин менамуд: ҳар дафъае, ки ман муҳаббати худро нишон меодам, ин одам бо танқид ба ман ҷавоб дода, нисбати ман рафтори дағалона мекард. Ин моҳҳо давом мекард. Боре тоқати ман тоқ шуд. Ман ба Худо шикоят кардам: «Ман бас кардам. Акнун Ту бояд бо ман дар ин бора гап занӣ. Ҳар дафъае, ки ман муҳаббати Ту ро ба ин одам нишон медиҳам, дар ҷавоб ман дағалии вайро мебинам!»

Худованд ба ман гап заданро шурӯъ кард: «Чон ту бояд имонро дар муҳаббати Худо инкишоф диҳӣ!»

«Ту чиро дар назар дорӣ?»- ман пурсидам.

«Касе, ки барои ҷисми худ мекозад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид,»- фаҳмонд Ӯ,- «ва касе, ки барои Рӯҳ мекозад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро хоҳад даравид. Ва некӣ карда, ноумед нашавем; зеро ки дар вақташ хоҳем даравид, агар сустӣ накунем» (Ғалотиён 6:8,9).

Шумо бояд дарк кунед: вақте ки муҳаббати Худоро мекоред, муҳаббати Худоро медаравед. Имони худро дар ин қонуни рӯҳонӣ инкишоф додан зарур аст, ҳол он ки шумо, мумкин инро аз замини коштагиатон намедаравед, ё медараведу ҳозир не, чӣ хеле, ки мехостед.

Худованд давом дод: «Дар соати мӯҳтоҷии бузург Маро аз ҳама дӯстони наздикам гузоштанд. Яҳудо маро таслим кард, Петрус аз Ман рӯй гардонд ва боқимондаҳо гурехтанд, то ки ҳаёти худро начот диҳанд. Танҳо Юҳанно аз дур аз қафоям омад. Ман нисбати онҳо дар муддати се сол ғамхорӣ кардам, хӯрондам ва таълим додам. Аммо барои гуноҳҳои олам мурда, Ман ҳамаро бахшидам. Ман онҳоро озод намудам: аз дӯстони Худ сар карда, ки Маро гузошта рафтанд ва то аскарони румӣ, ки маро маслӯб карданд. Онҳо бахшиш напурсиданд, вале Ман инро муфт додам. Ман имон ба муҳаббати Падар доштам. Ман медонистам, ки муҳаббат корида, Ман муҳаббати бисёрии писарон ва духтарони Малакутро медаравам. Миннатдоран ба қурбонии Ман, ки дар бораи муҳаббат шаҳодат медиҳад, онҳо Маро дӯст хоҳанд дошт.

Ман гуфтам: «Душманони худро дӯст бидоред, барои

лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ неки кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед. То ки фарзандони падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро Ё офтоби Худро бар бадону некон тулӯъ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад. Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, чӣ мукофоте хоҳед ёфт? Оё бочгирон низ чунин намекунанд? Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гӯед, чӣ бартарие доред? Оё бочгирон низ чунин намекунанд?» (Матто 5:44-47).

Интизории бузург

Ман фаҳмидам, он муҳаббате, ки зоҳир карда будам, дар Рӯҳ кошта шуд ва дар натиҷаи ниҳой ман он тухмиҳои муҳаббатро медаравам. Ман намедонистам аз кучо, лекин медонистам, ки ҳатман ҳосил меояд. Агар ман муҳаббати ҷавобӣ (дугарафа) аз одаме, ки ўро дӯст медорам, нагирам, дигар онро нокомӣ ҳисоб намекардам. Ин маро озод кард, қобилият дод, ки ўро боз ҳам зиёдтар дӯст дорам.

Агар аксарияти масеҳиён инро мефаҳмиданд, таслим намешуданд ва ба васваса намеафтоданд. Одатан мо чунин муҳаббатро зоҳир намекунем. Ба мо муҳаббати худпарастона хос аст, ки ба осонӣ озурдахотир мешавад, вақте ки интизории вай амалӣ намешавад. Агар ман аз одамон ягон чизро интизор бошам, ин одамон маро озурдахотир карда метавонанд. Ва ба ҳамон дараҷа, ки чӣ тарз онҳо хоҳишҳои маро иҷро накарданд. Лекин агар ман ҳеч чиз аз одамон интизор набошам, пас ҳар он чизе, ки ман аз онҳо мегирам ҳамчун баракат қабул карда мешавад, на ин ки мисли як чизи ҳатмӣ.

Мо худро барои васваса ва хафагӣ мекушоем, агар аз он касоне, ки бо онҳо саруқор дорем, як рафтори муайяно талаб кунем. Чӣ қадаре, ки аз дигарон интизор бошем, ҳамон қадар имконияти хафашавӣ ва ба васваса афтодани мо зиёд мегардад.

Деворҳои ҳимоя?

Бародари ранҷида аз шаҳри мустаҳкам устувортар аст, ва ситезаҳо ба галақаҳои қаср монанд аст (Масалҳо 18:19).

Аз шаҳри мустаҳкам дида бародар ё хоҳари хафашударо ба даст овардан душвортар аст. Дар давраҳои қадим шаҳрҳо бо деворҳо иҳота буданд. Ин деворҳо беҳатарӣ ва ҳимояи шаҳрро таъмин мекарданд. Онҳо иҷозат намедоданд, ки меҳмонони ноҳонда ё забткорон ба шаҳр дароянд. Ҳамаи дарвозаҳо дар шаҳр бодикқат назорат карда мешуданд. Онҳоеро, ки андоз насупоридаанд, то насупориданашон ба шаҳр даромадан наменонданд. Он касе, ки барои беҳбудӣ ва амнияти шаҳр таҳдид (хатар) шуморида мешуд, ҳамчунин барои ба шаҳр даромадан иҷозат дода намешуд.

Агар мо хафа шуда бошем, онгоҳ деворҳоро месозем, то ки дилҳои худро беҳатар гардонем ва гирифтани ҷароҳатҳои ояндаро бартараф кунем. Мо сернозунуз шуда худро ба баъзе одамон наздик намекунем, чунки метарсем, ки аз онҳо ҷароҳати нав мегирем. Мо батафсил ҳамаи одамонро аз ғалбер мегузаронем, то онҳоеро интиҳоб намоем, ки ба фикрамон аз мо чизе қарздоранд. Мо пеши рӯи онҳо дарвозаро мебандем, то он даме, ки ин одамон ба мо қарзи худро пурра напардозанд. Мо ҳаёти худро танҳо ба онҳо мекушоем, ки ба фикрамон, дар тарафи мо ҳастанд. Аммо бисёр вақт ин одамони «худӣ» низ хафашуда ва таҳқиршуда мебошанд. Барои ҳамин ба ҷои ба одамон кӯмак кардан, мо ҳамту сангҳои иловагиро ба девори худ мегузорем. Як рӯз ин деворҳои ҳимоя маҳбаси мо мешавад, ҳол он ки мо намефаҳмем, ки кай ин чиз рӯй медиҳад. Дар ин давра мо на танҳо ҳушёрӣ аз ҳад зиёдро нисбати он касе, ки ба қалъаи мо медарояд, зоҳир мекунем, вале тарсида, мо худамон ҷуръат намекунем, ки аз қалъаи худ бароем.

Масеҳиёни таҳқиршуда бо худанализкунӣ машғул шуда, диққати худро ба худ равон мекунанд. Мо бодикқат аз қафои ҳуқуқҳои худ ва муносибатҳои ҳамдигарии шахсӣ нигоҳ мекунем.

Мо тамоми қувваи худро ба он сарф мекунем, ки худро аз ҳар имконияти захми нав гирифтаг суғурта намоем. Агар мо чароҳатдор мешавем гуфта тарсем, муҳаббати бешартонаи Худоро нишон дода наметавонем. Ин муҳаббати бешартона ба дигарон ҳуқуқ медиҳад, ки моро чароҳатнок кунанд.

Муҳаббат толиби худ нест, аммо одамони хафашуда торафт зиёдтар ва зиёдтар ғаразнок ва дамдузд мешаванд. Дар чунин муҳит муҳаббати Худо сард мегардад. Мисоли табиӣ ин ду баҳр дар Замини Муқаддас мебошад.

Баҳри Ҷалил озод обро қабул мекунад ва медиҳад. Вай ба миқдори зиёди моҳиёни гуногун ва растаниҳои обӣ ғизо дода бо ҳаёт фаровон аст. Обҳои баҳри Ҷалил ба воситаи дарёи Ёрдун ҷорӣ шуда ба баҳри Мурда мерезад. Ҳаётро нигоҳ дошта намешавад, агар онро ба дигарон надихем.

Барои ҳамин масеҳии хафашуда - ин одаме, ки ҳаётро қабул мекунад ва аз тарс қобилияти ба дигарон бурданро надорад. Дар натиҷа ҳатто он ҳаёте, ки то ҳол аз ӯ мегузарад, дар ҳудуди деворҳои хафагии маҳбас меистодагӣ мешавад. Аҳди Ҷадид ин деворхоро қалъаҳо меномад.

Зеро аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки назди Худо боиқтидор аст барои хароб кардани қалъаҳо; мо дасисаҳо ва ҳар баландгириро, ки бар зидди дониши Худо қиём мекунад, сарнагун месозем ва ҳар фикрро ба итоати Масеҳ асир мекунем (2 Қўринтиён 10:4,5).

Ин қалъаҳо шакли муайяни тафаккурро меофарад, ки дар чорчӯбаи он ҳамаи маълумоти қабулшаванда ҷо ба ҷо мешавад. Гарчанде ки дар аввал онҳо барои таъмини ҳимоя сохта шуда буданд, акнун онҳо манбаъи азоб ва вайроншавӣ шуданд, чунки бар зидди дониш, ё фаҳмиши Худо мубориза мебаранд.

Вақте ки мо ҳама чизро аз хафагиҳо, радшавӣ ва зиқиҳои гузаштаамон мегузаронем, пайҳас мекунем, ки ба Худо бовар кардан имконнопазир аст. Мо бовар намекунем, ки Худо маҳз он чизеро, ки дар назар дорад, мегӯяд. Мо файз ва бовафогии Ёро зери шубҳа мегузорем, чунки дар бораи Ӯ нисбати меъёрҳои аз

тарафи дигар одамон дар ҳаёти мо муқарраркардашуда, муҳокима мекунем. Вале Худо *одам нест!* Ҷ дуруғ гуфта наметавонад (ниг. Ададҳо 23:19). Роҳҳои Ҷ роҳҳои мо нест, ва фикрҳои Ҷ фикрҳои мо нест (ниг. Ишпаё 55:8-9).

Одамони хафашуда барои тасдиқи мавқеи худ ҷои Навиштаҷотро меҷӯянд, лекин ин муносибати нодуруст бо Каломи Худо мебошад. Дониستاني Каломи Худо бе муҳаббат қувваи вайронкунанда мебошад, зеро он одамро мағрур ва диндор мегардонад (ниг. 1-Қўринтиён 8:1-3). Ин моро ба худсафедкунӣ водор мекунад, ба ҷои он ки дар набахшидани худ тавба намоем. Ин чунин муҳитро фаро меоварад, ки мо фирефта шуда метавонем, зеро дониш бе муҳаббати Худо ба гумроҳӣ меорад.

«Бисёриҳо хафа мешаванд» гуфта Исо ҳамон замон дар бораи анбиёи козиб (пайғамбарони бардурӯғ) огоҳ менамояд: «Ва бисёриҳо козиб ба майдон омада, мардуми бисёрро гумроҳ хоҳанд кард» (Матто 24:11) Кӣ аст ин бисёриҳо, ки онҳоро гумроҳ менамоянд? Ҷавоб: хафашудагон ва ба васваса афтадагон, ки дар онҳо муҳаббат сард шудааст (ниг. Матто 24:12).

Анбиёи козиб

Исо анбиёи козиб гуфта гурӯҳроеро меномад, ки дар либоси меш (гўсфанд) ҳастанд, (ниг.Матто 7:15). Ин одамони ғаразнок буда, манфиати худро меҷӯянд. Намуди зоҳирии онҳо ба масеҳиён монанд аст (либоси меш), лекин табиати гурӯҳи доранд. Гурӯҳ дар гирди гўсфандон давр заданро дўст медоранд. Онҳо метавонанд ҳам дар байни аъзоёни ҷамъияти масеҳиён бошанд, ҳам дар қафои минбар. Чунин одамон аз тарафи душман фиристода шудаанд, то ки ба қатори масеҳиён дохил шуда, онҳоро фирефта кунанд. Онҳоро на аз рӯи таълимот ё нубувват, балки аз рӯи ҳосилшон шинохтан мумкин аст. Бисёр вақт таълимоти онҳо дуруст мебошад, аммо ҳосили ҳаёти онҳо ва хизматшон чунин нест. Хизматгӯзор ё ҳамту масеҳӣ, аз тарзи зиндагиаш муайян карда мешавад, на аз рӯи маъвиза карданаш.

Гургон барраҳои солим ва пурқувватро не, аммо ҳамеша барраҳои ҷавон ва ҷароҳатшударо меҷӯянд. Ин гургон ба одамон он чизеро, ки шунидан мевоҳанд мегӯянд, на он чизеро, ки онҳо бояд шунаванд. Чунин одамон хоҳиши шунидани таълимоти солимро надоранд, онҳо мевоҳанд, ки касе ба гӯшашон хушомадгӯӣ кунад. Биёед мебинем, ки Павлус дар бораи замони охир чӣ мегӯяд:

Ва инро бидон, ки дар айёми охир замонҳои саҳт фаро хоҳад расид. Зеро ки одамонномуросо (дар тарҷумаи нав - «хотираи бад дошта») ...ва намуди зоҳирии диндориро доранд, вале қуввати онро инкор мекунанд. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо. Зеро замоне фаро хоҳад расид, ки таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард, балки бар тибқи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд баргузид, ки нутқашон ба гӯшҳо хуш ояд; ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонда, ба қиссаҳо рӯ хоҳанд овард (2-юм Тимотиюс 3:1-5; 4:3-4).

Пайҳас кунед, ки онҳо намуди зоҳирии диндориро доранд, ҳамчун масеҳиён мешаванд, лекин қувваи масеҳиро инкор мекунанд. Чӣ тавр онҳо қувваи масеҳиро рад мекунанд? Онҳо инкор мекунанд, ки масеҳият онҳоро аз набахшандагон ба бахшандагон табдил дода метавонад. Онҳо фахр мекунанд аз он, ки пайравони Исо ҳастанд ва дар бораи ҳиссиётҳои худ оиди аз боло таваллудшавӣ нақд мекунанд. Вале хислати Масеҳро доштан намехоҳанд.

Насли маълумотӣ

Павлус ба таври нубувватӣ дида метавонист, ки ин замон ва мардони фиребхӯрда барои дониш рашк пайдо мекунанд, лекин тағир наёфта мемонанд, чунки ҳеҷ гоҳ ин донишро барои худ татбиқ намекунанд. Ана чӣ хел Ў инро тасвир мекунанд:

....ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд (ниг.2-юм Тимотиюс 3:7).

Агар Павлус имрӯз зиндагӣ мекард, чизҳои пешгӯӣ кардагашро дида саҳт озурдахотир мешуд. Вай бисёр замон ва

мardonро мeдид, ки дар конфронсҳо, семинарҳо, хизматгузориҳои калисо меоянду оиди Навиштаҷот дониш гун мекунад. Ў мeдид, ки чӣ хел онҳо дар шикори «ваҳии нав» ҳастанд, барои он ки боз ҳам бо ҳаёти худпарастонаи «бомуваффақият» зиндагӣ кунанд. Ў мeдид, ки чӣ тарз хизматгузори масеҳӣ яқдигарро ба суд медиҳанд ва ҳамаи инро бо «сабабҳои одилӣ» сафед мекунад.

Ў мeдид, ки чӣ тарз дар ахбори масеҳӣ ва радио ба мардон ва занони Худо ҳамлаҳо оварда мешавад. Ў мeдид, ки чӣ тарз масеҳиёни равияи харизматӣ аз як калисо ба калисои дигар медаванд, то ки аз хафагӣ гурезанд. Ҳамаи онҳо Худованд будани Исоро ошкоро эътироф мекунад ва дар айни замон бахшида наметавонанд. Павлус бо овози баланд дод мезад: «Шумо насли дурӯя ҳастед ва танҳо манфиати худро меҷӯед! Тавба кунед ва аз фиребе, ки шумо дар он ҳастед, озод гардед!»

Ҳеч аҳамият надорад, ки то кадом андоза шумо аз ваҳиҳои нав, ки дар семинарҳо ва мактабҳои библиявӣ мегиред огоҳ ҳастед, дар кучо таҳсил мекунад, чӣ қадар китоб хондаед, ё ин ки чанд соатро дар дуо ва хондани Китоби Муқаддас мегузаронед. Агар шумо хафа шуда бошед ҳоло ҳам набахшида бошед ва дар ин гуноҳ тавба накунад, пас ростро дарк накардед. Шумо дар фиреб ҳастед ва дигаронро бо тарзи ҳаёти риёкоронаатон ба шубҳа меоваред. Кадом ваҳие, ки надошта бошед, ҳосилҳои шумо тамоман дар бораи дигар чиз мегӯяд. Шумо сарчашмаи оби талх мешавад, ки он на ростӣ, балки фиреб ва фиребхӯриро меоварад.

Хиёнат

Дар он замон бисёриҳо ба васваса хоҳанд афтод; ва яқдигарро таслим хоҳанд кард, ва аз яқдигар нафрат хоҳанд дошт (Матто 24:10).

Биёед ин тасдиқотро тадқиқ мекунем. Агар мо ба он боз ҳам бодикқат нигоҳ кунем, онгоҳ пайдарҳамии онро мебинем. Хафагӣ ба хиёнат оварда мерасонад, хиёнат бошад - ба нафрат.

Чӣ хеле, ки пештар гуфта шуд, одамони хафашуда дар гирди худ деворҳо месозанд. Мақсади мо худмуҳофизаткунӣ мешавад. Мо мехоҳем худро бо ҳар роҳ химоя кунем ва бехатар гардонем. Ин моро ба хиёнаткунӣ қодир мегардонад. Вақте ки мо ягон касро таслим мекунем, онгоҳ кӯшиш менамоем, худро муҳофизат намоем ё аз ҳисоби дигар кас фоида бинем, ва одатан аз ҳисоби одаме, ки ба мо назик аст. Ҳамин тариқ таслимкунӣ (хиёнат) онгоҳ дар Малакути Худо пайдо мешавад, вақте ки имондор манфиати шахсиашро ё химояро аз ҳисоби дигар имондор мечӯяд. Чӣ қадаре, ки муносибат наздик бошад, ҳамон қадар хиёнат даҳшатноктар аст. Хиёнат вайронкунии ҷиддии аҳду паймон мебошад. Вақте ки хиёнат карда мешавад, муносибатҳо барқарор карда намешаванд, то он даме, ки тавбаи ҳақиқӣ набошад.

Хиёнат бо ҳамаи оқибатҳое, ки аз он мебарояд ба нафрат оварда мерасонад. Китоби Муқаддас возеҳ мегӯяд, ки «ҳар кӣ аз бародари худ нафрат дорад, қотил аст» ва «ҳеҷ як қотил ҳаёти ҷовидоние надорад, ки дар вай сокин бошад» (1Юҳанно 3:15).

Чӣ қадар ғамангез, ки имрӯз мо боз ва боз бо мисолҳои хафағӣ, хиёнат ва нафрат дар байни имондорон вомехӯрем. Ин то ба дараҷае дар хонаҳо ва калисоҳои мо паҳн шудааст, ки аллакай ин меъёр ҳисоб мешавад. Мо чунон беҳиссиёт шудаем, агар бинем, ки як хизматгузор дигарашро ба суд медиҳад, аллакай ҳеҷ ғамгин намешавем. Моро аллакай он ба ҳайрат намеоварад, ки ҳамсарони имондор мурофияи судӣ оиди бекор кардани ақди никоҳро ташкил карда, нисбати якдигар ба суд даъво пешниҳод менамоянд.

Чудой дар калисоҳо паҳнғашта ва пешгӯишаванда ғаштааст. Бо тамоми қувва сиёсати аз тарафи бисёри хизматгузoron коркарда баромадашуда амал мекунад. Зери «манфиатҳои олиӣ» Малакути Осмон ё Калисо пинҳон шуда ба он сиёсат ниқоб мепӯшонанд.

«Масеҳиён» ҳуқуқҳои худро химоя мекунанд, то боварии комил пайдо нақунанд, ки бо онҳо бад рафтор намекунанд ва аз мавқеи онҳо дигарон ба худ фоида намекунанд. Наход мо

насиҳати Аҳди Ҷадидро фаромӯш карда бошем?

Чаро барои худ мазлумиятро афзал намедонед? Чаро ба маҳрумият тоб оварданро афзал намедонед? (1 Қўринтиён 6:7).

Наход мо суханони Исоро фаромӯш карда бошем?

Лекин Ман ба шумо мегўям: душманони худро дўст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед ва барои озордихандагону таъқибкунандагони худ дуо гўед (Матто 5:44)

Наход мо аҳкоми Худоро фаромӯш карда бошем?

Аз рӯи рақобат ё шўҳратпарастӣ ҳеҷ коре накунед, балки бо фурутанӣ яқдигарро аз худ авло донед (Филиппиён 2:3).

Чаро мо бо қонунҳои ин муҳаббат зиндагӣ намекунем? Чаро мо ба таслимкунӣ чаққон ҳастем, ба ҷои он ки ҳаёти худро барои яқдигар қурбон намоем, ҳатто агар хатари фирефта шудан бошад ҳам? Сабабаш дар ин аст: муҳаббати мо сард шудааст ва дар натиҷа мо кўшиши муҳофизаткунӣ ва аз хатар эмин намудани худро давом медиҳем. Мо худамонро бо ғамхориамон саҳт бовар карда ба Худо дода наметавонем ва аз ин хотир кўшиш мекунем, ки худамон нисбати худ ғамхорӣ кунем.

Вақте ки ба Исо бадӣ карда буданд, Ё ба бадӣ бо бадӣ ҷавоб наод, вале ҷони Худо ба Худо ба Довари Одил дод. Навиштаҷот мору насиҳат мекунад, ки бо роҳи Ё равем.

Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз паи Ё равона шавед; Ё гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд; гирифтори бадгўӣ гардида, Ё ҷавобан бадгўӣ намекард; азоб кашида, таҳдид намекард, балки худро ба Довари Одил месупурд (1 Петрус 2:21-23).

Имкониятдиҳанда

Мо бояд ба Худо така қарданро ёд гирем, на ба ҷисм. Бисёриҳо Худоро ҷалол медиҳанд, Ёро манбаъи ҳаёти худ номида, лекин

мисли ятим зиндагӣ мекунад. Онҳо ҳаёти худро дар дастҳои шахсии худ нигоҳ медоранд, дар баробари ин бо даҳони худ эътироф мекунад: «Исо - Худованду Худои ман».

Шумо аллақай мебинед, ки чӣ қадар ҳафагӣ гуноҳи чиддӣ аст. Агар онро решакан накунем, дар охир ба марг оварда мерасонад. Вақте ки шумо бар зидди васвасаи ҳафашавӣ муқобил меистед, Худо ғалабаи бузург медиҳад.

ЧӢ ХЕЛ ЧУНИН ЧИЗ БО МАН РӢӢ ДОД?

*Агар шайтон моро дар ҳар лаҳза нобуд карда
метавонист, онгоҳ инро аллакай мекард.*

✽

*Ва Юсуф гуфт: «...шумо дар ҳаққи ман қасди бад доштед,
вале Худо онро ба некӯӣ гардонид...»
- Ҳастӣ 50:20*

Дар боби якум мо ҳамаи одамони хафашударо ба ду гурӯҳи асосӣ тақсим карда будем:

- 1) он касоне, ки бо онҳо дар ҳақиқат бад рафтор кардаанд
- 2) он касоне, ки фикр мекунанд, ки бо онҳо бад рафтор кардаанд, ҳол он ки дар асл чунин нест.

Дар ин боб ман мехоҳам ба одамони гурӯҳи якум мурочиат кунам.

Биёед бо саволе шуруъ мекунем: агар бо шумо дар ҳақиқат беадолатона рафтор карда бошанд, оё шумо ҳуқуқ доред, ки хафа шавед? Барои гирифтани ҷавоб биёед ба ҳаёти писари дӯстдоштаи Яъқуб Юсуф нигоҳ мекунем (Ҳастӣ, боби 37-48).

Хоб ба даҳшат табдил меёбад

Юсуф писари ёздаҳуми Яъқуб буд. Бародарони калониаш аз ӯ нафрат доштанд, аз сабаби он ки падарашон ӯро нисбат ба боқимондаҳо зиёдтар дӯст медошт ва либоси рангоранг тӯҳфа карда ӯро аз байни ҳамаашон ҷудо кард. Худо ба Юсуф ду хоб дод. Дар хоби аввал ӯ дар саҳро бандҳои бастаро дид. Банди ӯ бархоста рост истод, вақте ки бандҳои бародаронаш ба банди ӯ сачда карданд. Дар хоби дуввум ӯ офтоб, моҳтоб ва ёздаҳ ситора (падару модараш ва бародаронаш буданд)-ро дид, ки ба ӯ сачда мекарданд. Вақте ки ӯ ин хобҳоро ба бародарони худ гуфт, онҳо табиист, ки хурсандии ӯро бо ҳам надиданд. Баръакс, боз ҳам саҳттар нисбати ӯ нафрат пайдо карданд.

Ба наздикӣ, баъд аз ин даҳ бародари калонӣ барои ҷустуҷӯи чарогоҳ барои чорвои падарашон рафтанд. Яъқуб Юсуфро фиристод, то ки аз ҳоли онҳо хабар гирад. Вақте ки бародарони калонӣ Юсуфро диданд, ки ба назди онҳо меомад, байни худ гуфтанд: «Ана ин соҳиби хобҳо меояд. Биёед ӯро бикушем! Ва баъд бинем, ки аз хобҳои ӯ чӣ ҳосил мешавад! Ӯ мегӯяд, бар мо подшоҳӣ мекунад. Бигзор ӯ кӯшиш кунад, ки дар ҳолати мурда соҳиби мо шавад!» Ҳамин тариқ, онҳо ӯро ба ҷоҳи ҷуқур партофтанд, то ки ӯ он ҷо бимирад. Бародарон аз ӯ либосашро кашиданд, онро даррониданд ва бо хуни ҳайвон олуи карданд, то ки падарашонро бовар кунонад, ки Юсуфро ҳайвони ваҳшӣ хӯрдааст.

Аммо баъд аз он, ки бародарон Юсуфро ба ҷох партофтанд, корвони исмоилиёро диданд, ки ба Миср мерафт. Онҳо Яҳудо гуфт: «Эй, бачаҳо, биистед. Агар ӯ дар ин ҷох бимирад, ба мо аз ин ягон фоидае намешавад. Биёед, ӯро ба ғуломӣ мефурӯшем ва каме пулдор мешавем. Ӯ барои мо ба ҳар ҳол мурда мешавад ва дигар ҳеч гоҳ бар мо ҳукмронӣ намекунад ва байни худ сайдро тақсим мекунем!»

Онҳо Юсуфро ба бист сиккаи нуқра фурӯхтанд. Онҳо хафа шуда буданд, аз ин сабаб ӯро аз мерос ва оила маҳрум карда фурӯхтанд. Фаромӯш накунед, ки ҳамаи инро бародарони хуниаш карданд, онҳо падари умумӣ, ҷисм ва хуни умумӣ доштанд.

Мо, ки тамоман дар дигар маданият тарбия ёфтаем, тамоми он даҳшате, ки ин одамон кардаанд, фаҳмиданамон мушкил аст. Аз ин бадтар фақат одамкушӣ шуда метавонист. Дар он замон бисёр писар доштан хеле муҳим буд. Писарон номи падарро нигоҳ медоштанд ва ҳар он чизе, ки ӯ дошт ба мерос мегирифтанд. Бародарони Юсуф ӯро барои ҳамеша аз имконияти гирифтани ном ва мероси падар маҳрум сохтанд. Ба оилаи худ монанд нашавад гуфта, онҳо номи ӯро нобуд карданд. Ҳангоме ки ягон одамро ба ғулومӣ ба дигар мамлакат мефурӯхтанд, ӯ то дами марг ғулум мемонд. Зане, ки бо вай издивоҷ мекард, ҳамчунин ғулум мешуд ва ҳамаи фарзандони онҳо низ ғулум мешуданд! Ҳамаи он чизе, ки дар хонаи худ барои Юсуф қиммат буд, гум шуд.

Аз вақти таваллуд ғулум будан мушкил аст, вале агар ту барои гирифтани мероси бузург ва ояндаи бузург таваллуд шуда бошӣ ва ҳамаи онро аз даст дода бошӣ, аз ҳад душвортар аст ва душвории онро ҳатто тасвир намудан ғайриимкон аст. Агар ту дар бораи гузаштаи хушбахтат надонӣ бисёросон мешуд. Юсуф худро ҳамчун ҷасади зинда ҳис карда метавонист. Ман боварии комил дорам, ки ӯ ба озмоиш афтод ва ба фикраш агар бародаронаш ӯро мекуштанд, нисбат ба ғулумӣ афтодан, бехтар мешуд. Мақсади ҳамаи ин чунин аст: ҳамаи он чизе, ки бародарони Юсуф карданд, ҷинойт мебошад.

Назаре ба гузашта

Шумо ҳоло ҳодисаи Юсуфро дар баёноти ман мехонед ва эҳтимол охири онро аллакай медонед. Ин ҳодисаи бисёр рӯҳбаландкунанда аст, агар донед, ки бо чӣ хотима меёбад. Лекин Юсуф дар ин бора наметавонист. Ҳамааш чунин ба назар мерасид: ӯ ҳеҷ гоҳ дигар падари худро ва иҷрошавии хобҳои Худо ба ӯ додари намебинад. Ӯ дар мамлақати бегона ғулум буд. Ӯ аз Миср рафта наметавонист. Ӯ то охири умр моликияти шахси бегона буд.

Юсуфро ба шахсе бо номи Фӯтифар, шахси мансабдори

(дарбории) фиръавн ва сардори посбонон фуруҳтанд; Юсуф қариб даҳ сол ба ӯ хизмат кард. Юсуф ягон хел хабар аз тарафи оилаи худ нашунид ва фаҳмид, ки падараш ӯро мурда ҳисоб мекунад. Ҳаёти оила бе ӯ давом меёфт. Юсуф ягон умед надошт, ки ягон вақт падараш ӯро наҷот дода метавонад.

Бо мурури замон Юсуф дар назари хўчаинаш илтифот ёфт ва ӯ ба Юсуф муносибати хуб мекард. Фўтифар Юсуфро бар хонаи худ баргумошт:

тамоми дороии худро ба дасти ӯ дод. Аммо вақте ки шароити зиндагии Юсуф нисбатан беҳтар шуд, дар дили зани Фўтифар як чизи бад пайдо шуд. Ӯ ба Юсуф чашм андохта, бо ӯ зино кардан хост. Ҳар рӯз вай кўшиш мекард, ки ӯро ба васаваса андозад, лекин Юсуф ба ӯ рад мекард. Боре, ҳангоме ки зан бо Юсуф танҳо монд, ӯро ба як гўша бурда, маҷбур кард, ки бо вай бихобад. Юсуф рад карда гурехту аз саросемагӣ дар дастони зан ҷомаи худро монда рафт. Вақте ки ӯ инро кард, зан худро таҳқиршуда ҳис кард ва дод зада Юсуфро ба сўиқасди таҷовуз ба номус айбдор кард. Фўтифар Юсуфро ба зиндони фиръавн партофт.

Бояд гуфт, ки зиндони фиръавн тамоман мисли маҳбасҳои Амрико набуд. Ман дар баъзе маҳбасҳои Амрико ҷамъомадҳо гузаронидаам ва гуфта метавонам, ки чӣ қадаре, ки онҳо бад набошанд ҳам дар муқоиса бо зиндони фиръавн он мисли дачаҳои беруншарҳӣ мебошад. Он ҷо на рўшноӣ, на деворҳои зиндон буд, танҳо ҷоҳе, ки на барқ дошту на гармӣ. Шароит бисёр саҳт ва бераҳмона буд. Зиндониёро он ҷо барои оҳиста-оҳиста мурдан ҷойгир мекарданд ва ба онҳо танҳо нони қоқу об медоданд (3 Под.22:27). Ба онҳо ғизо медоданд, танҳо барои он ки зинда монанд ва азоб кашиданро давом диҳанд. Мувофиқи Забур 104:18 пойҳои Юсуфро бо завлона азият доданд, ӯ дар болои оҳан мехобид, ки танашро мебурид. Ӯ мебоист бимирад.

Агар ӯ мисрӣ мебуд, ақаллан ягон имконияти озодшавиро медошт, лекин ғулом-беғоназамин, ки дар таҷовуз ба номус айбдор карда шудааст, амалан барои озодӣ умед надошт. Бо ӯ аз ҳама чизи бадтарине, ки танҳо рӯй доданаш мумкин буд, шуд. Аз

ин бадтар танҳо марг шуда метавонист.

Оё шумо фаҳмида метавонед, ки \bar{y} дар ин торикии зеризамин чӣ фикр мекард? «Даҳ сол ман бовафо ва ростқавлона ба хӯҷаини худ хизмат кардам. Ман аз зани \bar{y} ҳам бовафотар ҳастам. Ман ба Худо бовафо мондам ва ба хӯҷаини худ. Ва мукофоти ман барои ин чӣ хел аст? Зиңдон!

Чунин таассурот, ки чӣ қадаре, ки ман барои дуруст рафтор кардан кӯшиш кунам, аҳволам бадтар мешавад! Чӣ хел Худо ба рӯӣ додани ин чиз иҷозат дода тавонист? Наход бародаронам аз ман ваъдаи Худоро дуздида тавонанд? Чаро ин Худои тавоно ва Худои аҳду паймон ба ҳолати ман даҳолат накард, то ки маро озод намояд? Оё нисбати хизматгузори дӯстдоштаи Худ, Худои бовафо чунин ғамхорӣ менамояд? Аз чӣ сабаб ман чазо гирифтаам? Ман чӣ кори бад кардам? Ман танҳо ба як чизе, ки аз Худо шунидам, бовар кардам».

Ман боварии комил дорам, ки \bar{y} бо чунин ё фикрҳои ба ин монанд мубориза мебурд.

Озодии вай дар ин лаҳза бисёр маҳдуд буд, вале \bar{y} ҳуқуқи интиҳоб карданро дошт, яъне чӣ хел \bar{y} ба ин ҳодисаи бо вай рӯӣ дода муносибат мекунад. Оё \bar{y} аз бародарони худ хафа ва хашмгин мешавад ва билохира аз Худо? Оё \bar{y} аз ҳамаи умед ба он, ки ваъдаҳои ба \bar{y} додашуда иҷро мегарданд, рад мекунад, дар баробари ин худро аз умеди охирон, ки барои зиндагӣ кардан маҷбур мекунад, маҳрум месозад?

Оё ҳама чиз дар дасти Худо аст?

Ман ба худ тасаввур карда метавонам, ки то охири ин озмоишҳо Юсуф ягон маротиба ҳам фикр накарда буд, ки ҳамаи азобҳои \bar{y} тайёрии Худо барои роҳбар шуданаш мебошад. Чӣ тарз \bar{y} ҳукми ояндаи худро ба бародаронаш ки \bar{y} ро фурӯхтанд, истифода мекунад? Ба воситаи азобҳои худ Юсуф гапдарибро ёд гирифта буд. Бародаронаш дар дасти Худо аслиҳа буданд. Оё Юсуф ба ваъдаи худ меистад, Худоро меҷӯяд, то ки чизи ваъдашударо ба даст орад?

Вақте ки Юсуф он хобҳоро дида буд, ба онҳо эҳтимол, ҳамчун тасдиқи рӯйхушиё, ки дар ҳаёташ аз сар мегузаронид, нигоҳ мекард. Ӯ он вақт дарк накарда буд, ки ҳукм барои хизмат кардан дода мешавад, на барои одамонро аз дигарон ҷудо намудан. Бисёр вақт ҳангоми чунин давраҳои тайёри мо ба тоқатнопазирии шароитҳоямон диққати худро равон мекунем, ба ҷои он ки ба бузургии Худо диққат диҳем. Дар натиҷаи ин мо азоб мекашем ва одамеро меҷӯем, ки дар ҳамаи бадбахтиҳоямон айбдор кунем. Вақте ки мо бевосита бо он факт бармехӯрем, ки Худо метавонист ҳамаашро бартараф намояд ва нагузорад, ки мо ҳамаи ин даҳшатро аз сар гузаронем, лекин Ӯ инро накард, мо бисёр вақт Ӯро айбдор менамоем.

Дар гӯши Юсуф садо давом меод: «Ман мутобиқи он чизе, ки дар бораи Худо ба ман маълум буд, зиндагӣ кардам. Ман қарорҳои Ӯро вайрон накардаам, бар Ӯ зиддият нишон наодоам. Ман танҳо он хоберо, ки худи Худо ба ман дода буд, нақд кардам. Дар натиҷа чӣ шуд? Бародарон маро таслим карданд, ва ман ба ғуломӣ фурухта шудаам! Падарам маро мурда гумон мекунад ва ҳеҷ гоҳ ба Миср барои ёфтани ман намеояд». Барои ӯ гунаҳкорони асосӣ бародаронаш буданд. Онҳо он қуввае буданд, ки ӯро ба зиндон партофтанд. Эҳтимол ӯ дар бораи он фикр меронд, ки то чӣ андоза ҳама чиз ранги дигар мегирифт, агар Худо ба ӯ он мавқеъ ва ҳукмро, ки Юсуф дар хобҳояш дида буд, меод. То чӣ андоза ҳама чиз дигар хел мешуд, агар бародаронаш аз ӯ ояндашро намедузиданд.

Мо бисёр вақт мешунавем, чӣ хел бародарон ва хоҳарон дигаронро айбдор карда, ба айнан ҳамон дом меафтанд. Мисол:

«Агар занам намебуд, ман аллакай дар хизмат мебудам. Ӯ ба ман монеъагӣ кард ва бисёр чизро, ки ман орзу доштам вайрон кард».

«Агар падару модарам намешуданд, ман ҳаёти хуб медоштам.

Онҳо ба ҳолати ҳозираи ман гунаҳкоранд. Барои чӣ дигарон падару модари хуб (оддӣ) доранду ман не? Агар падару модарам ҷудо намешуданд, никоҳи шахсии ман дар ҳолати хуб мешуд».

«Агар пасторе, ки дар ман бахшоишхоямро хомӯш мекунад, намебуд, ман озод мешудам ва ба ман ҳеҷ чиз халал намерасонд. Ӯ ба ман имконият надод, ки табинот ва хизмати худро иҷро намоям. Ӯ одамони калисоро бар зидди ман кард».

«Агар шавҳари авалаи ман намебуд, ман ва фарзандонам чунин мушкилиҳои молӣ намедоштем».

«Агар ин зан дар калисо намебуд, ман то ҳол бо лидерҳо муносибати хуб медоштам. Бо ғайбатҳои худ ӯ маро ва орзуи одами боиззат шуданамро нобуд кард».

Ин рӯйхат беохир шуда метавонад. Ҳама одамонро ва ҳар чиро дар мушкилиҳои худ айбдор кардану тасаввур кардан осон аст, ки то кадом андоза ба шумо осон мешуд, агар ин одамон намебуданд. Ба фикри шумо ин одамон дар озурдахотирӣ ва бадбахтии шумо гунаҳкоранд.

Ман мехоҳам, лаҳзаи зеринро қайд намоям: ягон хел мард, зан, кӯдак ё шайтон шуморо аз иродаи Худо бароварда наметавонад! Тақдири шумо танҳо дар дасти Худо мебошад. Бародарони Юсуф кӯшиши зиёд карданд, то ки рӯъёи Худо додагиро нобуд созанд. Онҳо фикр карданд, ки хобҳои Юсуф тамоm шуд. Онҳо эътироф мекарданд: «Акнун биёед, ӯро бикӯшем ва ба яке аз ин чоҳҳо биафканем...ва бубинем, ки хобҳояш чӣ мешавад» (Ҳастӣ 37:20). Онҳо ӯро нобуд кардан мехостанд. Ин ҳодисаи тасодуфӣ набуд. Ин ҳаракати дарккунанда буд! Онҳо ба Юсуф барои комёбӣ ягон имконият додан намехостанд.

Лекин ба фикри шумо, нахон дар вақти ӯро ба ғулومӣ таслим кардани бародаронаш, Худо дар осмон ба Писари Худ ва ба Рӯҳи Муқаддас нигариста, гуфта бошад: «Акнун мо чӣ кор кунем? Як бор бинед, ки бародаронаш бо вай чӣ карданд. Онҳо нақшаҳои барои Юсуф тайёр кардагӣамонро вайрон карданд. Мо бояд ба зудӣ ягон чиз фикр кунем! Оё мо дигар роҳи иловагӣ дорем?»

Бисёри масеҳиён дар шароитҳои душвор чунон муносибат мекунанд, гӯё, ки маҳз ҳамин чиз дар осмон рӯй дода истодааст. Шумо ба худ тасаввур карда метавонед, ки Падар ба Исо гуфта бошад: «Исо, Чимро аз кор озод карданд, чунки ҳамкори

имондори вай дар бораи \bar{u} дуруғ гуфт. Мо чӣ кор кунем? Оё Ту дар Замин ягон ҷои кори холи дорӣ?» Ё: «Исо, Салли аллакай 34 сола аст, лекин \bar{u} то ҳол шавҳар накардааст. Оё Ту дар Замин ягон мардони мучаррад барои \bar{u} надорӣ? Чунки он марде, ки Ман барои Салли тайёр карда будам, бо дугонаи бехтаринаш хонадор шуд, ки \bar{u} нисбати Салли тӯҳмат карда, дили \bar{u} ро аз Салли хунук гардонида буд». Бисёр нодуруст, ахмақона садо медиҳад, аммо муносибати мо дар бораи он шаҳодат медиҳад, ки мо Худоро маҳз ҳамин хел мефаҳмем.

Биёед мебинем, Юсуф имрӯз дар калисоҳои мо бо хафакунадагони худ чӣ тарз ҳисобро баробар карда метавонист. Агар \bar{u} ба мисли бисёрии мо мебуд, медонед, \bar{u} чӣ мекард? Нақшаҳои қасдро месохт. \bar{U} худро бо чунин фикрҳо тасалли меод: «Вақте ки ман ба сари онҳо меравам, онҳоро мекушам! Барои он коре, ки бо ман карданд, онҳоро несту нобуд мекунам. Онҳо аз барои ин пурра нарх месупоранд».

Аммо агар муносибати Юсуф бо бародаронаш чунон мебуд, Худо \bar{u} ро мегузошт, ки дар ҳамон зиндон пӯсидан гирад! Зеро агар \bar{u} аз маҳбас бо чунин хоҳиш ва ниятҳо мебаромад, \bar{u} ҳар як сардори ояндаи даҳ сибти Яхудоро мекушт. Ва ба ин шумора Яҳудо низ дохил мешавад, ки аз он сибт Масеҳ мебоист таваллуд шавад.

Ҳа, он одамоне, ки бо Юсуф бисёр беадолатона рафтор карданд, сарқабिलाҳои Исроил буданд! Вале Худо ба Иброҳим ваъда дода буд, ки аз \bar{u} халқи бузургро ба вучуд меоварад. Ба воситаи онҳо билохира, Худи Худованд Исо омаданааш лозим буд! Юсуф намегузошт, ки хафагӣ ба дилаш дарояд ва пешбини Худо нисбати \bar{u} ва бародаронаш дар ҳаёти онҳо тасдиқ шуд.

Оё аз ин ҳам бадтар шуда метавонад?

Ҳабсхона барои Юсуф вақти санчиш ва имкониятҳои нав буд. Ҳамроҳи Юсуф дар зиндон ду асир низ партофта шуда буданд: ҳар дуи онҳо хобҳои ташвишвар диданд. Юсуф ҳар дуи ин хобро дақиқ таъбир кард, ки ин ҳайратовар буд. Яке аз асирон ба

вазифаи худ барқарор шуданаш лозим буд, дар айни замон дигарашро ба қатл расондан лозим буд. Юсуф аз ҳамон як асир, ки ўро бояд дар ҳамин лаҳзаҳо озод мекарданд, хоҳиш намуд, ки дар борааш ба ёд оварад, ҳангоме ки ў боз дар назари фиръавн писанд меоянд. Он шахс боз ба хизмати фиръавн шурӯъ кард, аммо дар давоми ду сол ў он чо ягон калима дар бораи Юсуф ба забон нагирифт. Ин боз як сабаб барои озурдахотирии Юсуф буд, боз як имконияти хафа шудан.

Иродаи Худо комил аст

Соате фаро расид, ки фиръавн бисёр хоби ташвишовар дид. Ягон ситорашиносон ва ҳакимони ў маънои ин хобро фаҳмонда натавонистанд. Маҳз дар ҳамин лаҳза хизматгори озодшуда Юсуфро ба хотир овард. Ў нақл кард, ки чӣ тарз Юсуф хоби ў ва асири дуҷумро таъбир кард. Юсуфро назди фиръавн оварданд ва ў ба шоҳи Миср таъбир кард, ки хоб маънои наздикшавии гуруснагиро дорад ва ба ў машваратҳои боҳикмат дод, ки ба ин бӯҳрон тайёри дидан лозим аст. Фиръавн ба зудӣ Юсуфро боло бардошт ва ўро баъд аз худ ба чои дуҷум барои роҳбарии Миср таъин кард. Юсуф ба воситаи ҳикмате, ки ба ў аз тарафи Худо дода шуда буд, мамлакатро ба замони саҳти наздик омадаистода тайёр кард. Баъдтар, вақте ки гуруснагӣ тамоми халқҳои машҳури он замонро фаро гирифт, бародарони Юсуф маҷбур шуданд барои кӯмак ба Миср раванд. Агар Юсуф ягон зиддият дар дили худ нисбати бародаронаш медошт, онгоҳ ин вақти хуб барои қасосгирӣ мешуд. Ў метавонист онҳоро якумра ба маҳбас бандӣ кунад, азоб диҳад ё ҳатто кушад ва ҳеч кас ўро айбдор намекард, чунки вай баъд аз фиръавн шахси дуҷум буд. Бародаронаш дар назди фиръавн ҳеч қадру қиммат надоштанд.

Аммо Юсуф ба бародарони худ бепул нон дод. Баъдан барои оилаҳои онҳо замини беҳтарин дар Миср ҷудо карда шуд, ва онҳо аз ҳосили ин замин меҳӯрданд. Дигар хел карда гӯем ба онҳо аз ҳама замини хуб дар тамоми Миср дода шуда буд. Юсуф баракат дод, онҳоеро, ки ўро лаънат карда буданд, ва ба

нафраткунандагони худ некӣ кард (Матто 5:44). Худо пешакӣ медонист, ки бародарони Юсуф чӣ кор мекунанд. Худованд медонист, ки онҳо чунин рафтор мекунанд, пеш аз он ки Ё ба Юсуф хобҳоро дод, ё пеш аз он, ки ягон нафаре аз онҳо умуман таваллуд шуда буд.

Барои мондани қадами оянда, ба он нигоҳ кунед, ки Юсуф ба бародарони худ чӣ гуфт, вақте ки онҳо боз вохӯрданд: «Вале акнун ғамгин ва мутаассиф нашавед, ки маро ба ин ҷо фурӯхтаед; зеро ки *Худо маро* пеш аз шумо барои ҳифзи ҳаёт *фиристонд*. Зеро ҳоло ду сол шудааст, ки қаҳатӣ бар замин ҳукмфармоист ва боз панҷ соли дигар на шудгор мешавад, на дарав. *Лекин Худо маро пеши шумо фиристонд*, то ки шуморо дар замин боқӣ гузорад ва бо начоти бузурге ҳаёти шуморо ниғаҳ дорад. Пас, *на шумо маро ба ин ҷо фиристодаед, балки Худо...*» (Ҳастӣ 45:5-8) Ба Забур 104:16,17 нигаред: «Ва қаҳатиरो бар замин бихонд; ҳамаи манбаъҳои нонро нобуд кард. *Пеш аз онҳо мардери фиристонд: Юсуф ба ғуломӣ фурӯхта шуд*».

Кӣ Юсуфро фиристонд? Бародаронаш ё Худо? Аз даҳони ду шоҳид мо мебинем, ки Худо ўро фиристонд. Юсуф ба бародарони худ фаҳмо карда гуфт: «На шумо маро ба ин ҷо фиристодаед». Гӯш кунед, ки Рӯҳ чӣ мегӯяд!

Чӣ хеле, ки ман аллакай гуфтам, ҳеҷ қадам одами миранда, ё шайтон иродаи Худоро аз ҳаёти шумо бароварда наметавонад. Агар шумо ин ростиро қабул намоед, вай шуморо озод мекунад. Аммо як одам ҳаст, ки метавонад шуморо аз иродаи Худо барорад, ин одам - худи шумо!

Дар бораи халқи Исроил фикр кунед. Худо ба онҳо озодкунанда, Мӯсоро фиристонд, то ки о аз ғуломии Миср барорад ва ба Замини ваъдашуда орад. Як солро дар биёбон гузаронида, доҳиёни Исроил ҷосусонро фиристонданд, то ки Замини ваъдашударо аз назар гузаронанд. Ҷосусон баргашта омада шикоятро шуруъ карданд. Онҳоро халқе, ки дар он замин зиндагӣ мекарданд, тарсонданд, ки онҳо аз исроилиён дида баландтару боқувваттар буданд ва дар қорҳои ҳарбӣ бомаҳораттар буданд.

Тамоми халқи исроил ба ғайр аз Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб, бо ин доҳиён розӣ шуданд. Ба назари одамон чунин менамуд, ки Худо онҳоро ба ин чо аз барои мурдан овард. Онҳо аз Мӯсо ва Худо хафа шуданд. Онҳо зиёда аз як сол дар чунин ҳолат буданд. Хафагии онҳо ба он оварда расонд, ки ин насл ҳеҷ гоҳ Замини ваъдашударо надид.

Бисёрии одамон боҳасос ба Худо хизмат мекарданд, лекин аз барои он ки бо онҳо ё одамони шарир ё масеҳиёни ҷисмонӣ бад рафтор карданд ба шароитҳои душвори ҳаёти афтоданд. Ростӣ дар он аст, ки нисбати онҳо дар ҳақиқат беадолатона рафтор кардаанд. Лекин хафа шудан, яъне иҷро кардани нақшаи душман аст ва нақша аз он иборат аст, ки онҳоро аз иродаи Худо барорад.

Агар хафагиро қабул накунад, дар иродаи Худо мемонед. Агар хафа шавед, душман шуморо ғулом мегардонад, то ки шумо ирода ва хоҳиши ӯро иҷро кунед. Қарор кунед, ки чиро интиҳоб мекунад. Хафа нашудан бисёртар фоиданок аст.

Мо бояд фаҳмем, ки ҳеҷ чиз бар зидди мо қабул карда намешавад, бе он ки Худованд пешакӣ дар бораи он наредониста бошад. Агар шайтон метавонист моро нобуд созад, ҳар вақте ки дилаш мехоҳад, ӯ кайҳо моро нобуд мекард, барои он ки одамонро бисёр бад мебинад. Ҳама вақт ин насихатро дар хотир дошта бошед:

Озмоише ки ба сари шумо омадааст, ҷуз озмоиши оддии инсонӣ чизи дигаре нест; ва Худо амин аст, ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуки (дар матни англисӣ «имконияти мушаххаси озодшавӣ») ҳам меदिҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед (1 Қӯринтиён 10:13).

Пайҳас кунед, ки ин чо чӣ гуфта шудааст «имконияти мушаххаси озодшавӣ», на ин ки «имконият барои озодшавӣ». Худо ҳамаи шароитҳои нохуше, ки дар оянда ба сари мо меояд, мебинад, чӣ қадаре ки онҳо калон набошад ҳам, Ӯ имконияти мушаххаси аз онҳо озод шуданро пешбинӣ намудааст. Ва боз чӣ аз ҳама аҷоибаш: бисёр вақт он чизе, ки монанди вайрон кардани иродаи Худо аст, дар асл роҳ барои иҷроиши он мегардад, агар

мо ба Худо гапдаро монем ва хафа нашавем. Аз ин сабаб дар хотир доред: ба Худо итоаткор монед, хафагиро қабул накунад: «...ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо хоҳад гурехт» (Яъқуб 4:7). Агар дар дили худ ба хафагӣ роҳ надихем, ба шайтон муқобилат мекунем. Хоб ё рӯъё, эҳтимол, ба тавре, ки шумо интизор будед, иҷро намешавад, вале Каломи Ӯ ва ваъдаҳои Ӯ то абад бовафо мемонад, онҳо шуморо ҳеҷ гоҳ фиреб намекунад. Хатари иҷро нашудан, танҳо он вақте мавҷуд аст, ки агар мо ба Худо гапдаро набошем.

Дигар намуди таслим кардан

Миқдори ками одамон аз тарафи бародарони худ муносибати даҳшатнокро ба мисли Юсуф аз сар гузаронидаанд. Агар душманонаш бо ӯ чунин рафтор мекарданд, ӯ то ин дараҷа азоб намекашид. Онҳо бародарони аслии ӯ буданд, ҷисм ва хуни вай. Онҳо касоне буданд, ки ӯро мебоист рӯҳбаланд, дастгирӣ, ҳимоя ва ғамхорӣ кунанд. Магар аз он муносибати золимонае, ки нисбати Юсуф карданд, муносибати сахттару золиитарро тасаввур кардан мумкин аст?

ПАДАРАМ, ПАДАРАМ!

*Агар бародар ё хоҳар туро рад карда хашмгин
шавад, як гап, аммо радшавиро аз тарафи
падар аз сар гузаронидан, тамоман гапи дигар
мебошад*

*Ва бингар, эй падарам...Бидон ва яқин бидон, ки бадӣ ва ҷинояте
дар дасти ман нест, ва ман дар ҳаққи ту гуноҳе накардаам, ва
ҳол он ки ту камин мегузорӣ, то ки ҷони маро бигирӣ.*

- 1 Подшоҳон 24:12

Дар боби гузашта мо баррасӣ кардем, ки чӣ тарз бародарони Юсуф кӯшиши ӯро нобуд сохтан карданд. Мо дидем, ки чӣ қадар дардро ӯ аз барои хиёнати онҳо аз сар гузаронид. Эҳтимол, шумо дар чунин ҳолат ҳастед. Шумо аз тарафи онҳое таслим карда шудед, ки ба шумо зиёдтар наздик аст. Мумкин аз онҳо муҳаббат ва рӯҳбаландкуниро шумо интизор будед.

Дар ин боб ман мехоҳам шароитеро дида бароям, ки аз хиёнати бародар дида зиёдтар дардовар аст. Як тарафи масъала радкунию хашми бародарро аз сар гузаронидан, аммо радкунӣ ва хашми падарро аз сар гузаронидан тамоман дигар аст. Вақте ки ман дар бораи падарон мегӯям, ман на танҳо падарони

биологиро дар назар дорам, аммо ҳар як лидерҳоеро, ки Худо ба мо мегузорад. Ин он одамоне, ки бояд моро дӯст доранд, насихат кунанд, ғизо диҳанд ва нисбати мо ғамхорӣ кунанд.

Муносибати дутарафаи муҳаббат ва нафрат

Барои тадқиқ кардани мисол, ки дар он падар хиёнаткор шуд, муносибати байни шоҳ Шоул ва Довудро дида мебароем (1 Подшоҳон 16-31). Ҳаёти онҳо пеш аз вохӯрӣ печубтоб хӯрд, вақте ки Самуил, пайғамбари Худо, Довудро барои подшоҳии Исроил тадҳин кард. Довуд бо ҳаяҷон фикр карда дар ҳайрат монд: «Ин он шахсе, ки Шоулро тадҳин карда буд. Пас, ман дар ҳақиқат шоҳ мешавам!» Шоул аз рӯҳҳои палид азоб мекашид, чунки Худоро гӯш накард. Агар ягон кас най навозад, танҳо он вақт сабуки меомад. Хизматгори Шоул як шахси ҷавонро мечустанд, ки барои ӯ навозад, ва Довуд писари Ёисойро ёфтанд. Шоҳ Шоул аз қафои Довуд нафарро фиристод ва хоҳиш кард, ки ба қаср омада, ба ӯ хизмат кунад. Довуд хатман чунин фикр кард: «Худо иҷрои ваъдаи Худо, ки ба воситаи пайғамбар Самуил дода буд, шуруъ карда истодааст. Шубҳа нест, ки ман дар назари шоҳ писанд меоям. Ин зинаи аввали ман ба роҳи подшоҳӣ мешавад».

Боре падари Довуд аз ӯ хоҳиш кард, ки ба бародарони калонаш, ки дар майдони муҳориба бо Фалиштиён буданд, озуқаворӣ барад. Ба он ҷо расида Довуд ҷанговари яккатани Фалиштиён Ҷолиётро дид, ки ӯ дар давоми чил рӯз ҷанговарони Худоро таҳқир карда буд. Довуд медонист, ки шоҳ ба ҳар касе, ки ин азимчуссаро ғалаба мекунад, духтари худро медиҳад.

Довуд назди шоҳ омада хоҳиш кард, ки бо Ҷолиёт ба ҷанг барояд. Ӯ Ҷолиётро кушт ва духтари шоҳро гирифт. Дар он замон ӯ аллакай ба назари шоҳ писанд омада буд, ва ба қаср даъват шуда буд, то ки ҳамроҳи шоҳ зиндагӣ кунад. Ёноўтон писари калонии Шоул бо Довуд аҳди дӯстии абадӣ бааст. Ҳама он чизе, ки Шоул ба Довуд супориш медод, ӯ ба хубӣ онро анҷом медод, зеро ки Худо ба ӯ ёрдам мекард. Шоҳ фармон дод, ки Довуд дар як миз бо писаронаш хӯрок хӯрад.

Довуд дар ҳаяҷон буд. Ў дар қаср зиндагӣ мекард, аз дастархони шоҳ нон меҳӯрд, духтари шоҳро ба занӣ гирифт, бо Йонӯтон дӯст буд, ва дар ҳамаи қорҳои ҳарбиаш муваффақ буд. Ў дар назари халқи Исроил писанд омада буд ва халқ ӯро дӯст медошт. Ў дида метавонист, ки чӣ тавр нубуввати Самуил иҷро мегардад. Шоул Довудро аз ҳамаи хизматгориҳои боқимонда зиёдтар ҳурмат мекард.

Ў барои Довуд мисли падар шуда буд. Довуд бовариҳои комил, ки Шоул ӯро таълим ва тарбия медиҳад ва рӯзе ӯро дар тахт мешинонад. Довуд аз бовафӣ ва файзи Худо хурсандӣ мекард. Лекин ногаҳон ҳамааш тағир ёфт.

Вақте ки Шоул ва Довуд аз муҳориба бармегаштанд, занҳо аз тамоми шаҳрҳои Исроил дар назди онҳо баромаданду рақс карданд ва суруд хонданд: «Шоул ҳазорҳоро кушт, Довуд бошад даҳҳо ҳазорро». Ин Шоулро ба ғазаб овард ва аз ҳамон рӯз сар карда ӯ ба Довуд нафрат пайдо кард. Ду дафъае, ки Довуд най менавохт, Шоул кӯшиши куштан кард.

Дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст, ки Шоул нисбати Довуд нафрат дошт, чун медонист, ки Худо бо Довуд аст, на бо ӯ. Довуд маҷбур буд бо гурехтан худро наҷот диҳад ва аз ин сабаб ба биёбон гурехт. «Ин чӣ гап бошад?»- фикр мекард Довуд. Шахсе, ки пештар мураббии ман буд, кӯшиш дорад маро бидушад. Ман чӣ қор қунам? Шоул - хизматгузори аз тарафи Худо тадҳиншуда. Агар ӯ зидди ман бошад, ман қадом имкониятҳоро барои муваффақият дорам? Ў шоҳ аст, одами Худо, аз тарафи халқи Худо қабул шуда. Чаро Худо ба ҳамаи ин роҳ дод?

Шоул Довудро аз як биёбон то ба дигараш, аз як ғор ба дигараш ҳамроҳи се ҳазор қанговарони исроилӣ таъқиб мекард. Онҳо танҳо як мақсад доштанд: куштани Довуд.

Дар ин лаҳза аз ваъда фақат сояш монда буд. Довуд дигар дар қаср зиндагӣ намекард ва аз дастархони шоҳ нон намеҳӯрд. Ў дар ғорҳои нам мегашт ва хӯроқи боқимондаи ҳайвонҳои дар биёбон бударо меҳӯрд. Ў дигар ҳамроҳи шоҳ наменишаст, ӯ аз тарафи одамоне таъқиб карда мешуд, ки як вақте бо ӯ паҳлӯ ба паҳлӯ қанг

мекарданд. ӯ чойгаҳи гарм ва хизматгори нашофт ва аз тарафи дарбориён дигар таърифхоро намешунид. Занаширо ба дигар шахс дода буданд. ӯ медонист, ки оворагарди танҳо ва бе ватан будан чист.

Бояд қайд кард, ки Худо Довудро барои парастории Шоул дод, на шайтон. Барои чӣ Худо на танҳо роҳ дод, балки ҳамаи воқеаҳои рӯйдодаро ба нақша гирифта буд? Чаро ба Довуд рӯи хуш дода ба тарафи худ кашиданд, танҳо аз барои он ки баъд якбора дигар шуданд? Барои Довуд давраи озмоиш сар шуд, ӯ на танҳо аз Шоул, балки аз Худо норозӣ шуда шикоят ва ҳафа шуда метавонист. Саволҳои азиятдиҳанда озмоишро қувват меоданд, то ки ҳикмати Худо ва иродаи Худоро зери шубҳа гузоранд. Шоул бо ҳар роҳ ин ҷавонро куштан мехост ва беақлии ӯ меафзуд. Довуд ғамгин шуд.

Коҳинон аз шаҳри Нуб фикр карданд, ки ӯ хизматгори шох аст, барои ҳамин Довудро бо хӯрок ва чои зист таъмин карданду боз ба ӯ шамшерӣ Қолиётро доданд. Онҳо намедонистанд, ки Довуд аз Шоул мегурезад. Вақте ки аз Худо дар бораи Довуд пурсиданд, онҳо Довудро гусел карданд, то ки ғазаби шохро ба худ наоранд. Шоул дар ин бора фаҳмида ба ғазаб омад. ӯ ҳаштгоду панҷ коҳинони бегуноҳи Худоро кушт ва тамоми шаҳри Нубро: мардон, занон, ҷавонон, кӯдакон, шутурон, харон ва гӯсфандонро ба дами шамшер кушт. ӯ бар зидди одамони бегуноҳ ва ҳайвонот доварӣ кард, ҳол он ки бар зидди амаликиён карданиш лозим буд. ӯ қотил буд. Чӣ тавр Худо чунин одамро бо Рӯҳи Худ тадҳин кард? Боре Шоул фаҳмид, ки Довуд дар мағораи Эйн-Қадӣ аст, ҳамроҳи худ се ҳазор ҷанговаронро гирифта, аз қафои ӯ рафт. Дар вақти таъқибот ӯ барои истироҳат дар назди даромади як ғор истод ва намедонист, ки Довуд дар қафои ӯ пинҳон аст. Шоул назди худ ҷомаи подшоҳии худро гузошт. Довуд номаълум аз ҷои пинҳоншудааш баромад ва домани ҷомаро бурида гирифта номаълум пинҳон шуд. Баъд аз он ки Шоул аз ғор баромад, Довуд то замин сачда кард ва ба ӯ гуфт: «Ва бингар, эй падарам...Бидон ва яқин бидон, ки бадӣ ва ҷинояте дар дасти ман нест, ва ман дар

ҳаққи ту гуноҳе накардаам, ва ҳол он ки ту камин мегузорӣ, то ки ҷони маро бигирӣ» (1 Подшоҳон 24:12).

Довуд ба Шоул нидо кард: «Падарам! Падарам!» То ки барои шумо фаҳмотар бошад: ӯ хитоб кард: «Бубин, ки дили ман чӣ хел аст! Ба ман падар шав. Ман ба роҳбар эҳтиёҷ дорам!» - дили Довуд бо умед зиндагӣ мекард.

Падарон дар кучоанд?

Ман чунин додзаниро дар дили мардон ва занони бешумори бадани Масеҳ шунидаам. Асарияти онҳо одамони ҷавон мебошанд, ки даъвати Худоро доранд. Онҳо барои падардор шудан дод мегӯянд - барои одаме, ки онҳоро таълим медиҳад, дӯст медорад, дастгирӣ ва рӯҳбаланд мекунад. Ана барои чӣ Худо гуфтааст, ки Ӯ «дили падаронро сӯи писарон, ва дили писаронро сӯи падарон хоҳад баргардонид, мабодо биёям ва заминро ба таҳлука гирифта намоям» (Малокӣ 4:6).

Мамлакати мо дар солҳои 1940-1950 аз падарони худ (волидайн, лидерҳо ва хизматгузорҳо) маҳрум шуд ва имрӯз бошад ҳолати мо бадтар аст. Монанди Шоул бисёрии лидерҳо дар хонаҳои мо, дар ширкатҳо ва калисоҳо зиёдтар барои мақсадҳои шахсии худ ғам мехӯранду дар бораи ҳаёти насли наврас парвоя надоранд.

Онҳо ба халқи Худо ҳамчун ба имконияте, ки барои амалӣ гардидани рӯёи худ истифода кардан мумкин аст, нигоҳ мекунанд, ба ҷои он ки рӯёи худро ҳамчун восита барои хизмат ба халқи Худо истифода кунанд. Комебии рӯёро бо нархи ҳаёти ҷароҳатдида ва дилҳои шикаста сафед мекунанд. Ба хоҳири комебӣ ёфтани чунин лидерҳо бо вичдони худ ба гузашткунӣ (созиш) мераванд ва бо ин адолат, шафқат, ростқавлию муҳаббатро қурбонӣ мекунанд. Қарори онҳо дар пулҳо, рақамҳо ва муваффақиятҳо асос меёбад. Ин дарро барои чунин муносибат бо одамон, ки Довуд аз сар гузаронд, мекушояд. Охир Шоул

баҳонаи хуб дошт: ӯ подшоҳии худро ҳимоя карданаш лозим буд. Бисёрии лидерҳо бо одамон чунин муносибат мекунанд ва онро бо паҳнкунии Инҷил сафед мекунанд.

Чӣ қадар лидерҳо одамони худро аз сабаби гумонбарӣ аз даст доданд? Чаро ин лидерҳо чунин гумонбар ҳастанд? Чунки онҳо ба Худо хизмат намекунанд. Онҳо ба рӯёи худ хизмат мекунанд. Ба монанди Шоул онҳо ба даъвати худ боварӣ надоранд ва ин дар дилҳои онҳо рашк ва ғурурро меоварад. Онҳо дар дигар одамон мавҷудияти қобилиятҳои некукориро эътироф мекунанд ва тайёранд чунин одамонро то он даме, ки ин барояшон фоиданок аст, истифода баранд. Шоул аз муваффақияти Довуд ҳаловат мебурд ва баъд дид, ки ӯ хатарнок аст. Баъд аз ин ӯ Довудро ба вазифаи паст гузошт ва барои куштан баҳона мечуст.

Ман бо бисёр мардон ва занони ҷавон ҳамсӯҳбат шудам: онҳо чунон одамро мекофтанд, ки зери роҳбарии ҳамон кас шаванд. Онҳо ба чунон лидер итоат кардан мехостанд, ки онҳоро шогирд кунад. Ин марду занони ҷавон худро ҷудою танҳо ҳис мекарданд. Онҳо касеро мекофтанд, ки барояшон падар шавад. Лекин Худо роҳ дод, ки аз радшавӣ ва танҳой гузаранд. Чунки Худо мехост он чизеро, ки дар Довуд кард, дар онҳо низ бикунанд. Бодикқат гӯш диҳед, ки Рӯҳ чӣ меғӯяд.

Довуд нисбати он ғам мехӯрд, ки Шоул ӯро одами бад ва шӯришгар меҳисобид. Ӯ ҳатмист, ки дили худро тадқиқ кард: «Хатогии ман дар чист? Чаро дили Шоул ин қадар зуд бар зидди ман шуд?» Довуд фикр мекард, агар ӯ муҳаббати худро ба Шоул исбот карда тавонад, онгоҳ шоҳ рӯйхушии худро бармегардонад, ва онгоҳ нубуввати Самуил иҷро мешавад. Ана барои чӣ ӯ хитоб кард: «Баъзеҳо гуфтанд, ки туро бидунам, вале ман туро амон додам. Ман танҳо чомаи туро буридам, бидон ва яқин бидор, ки бади ва ҷинояте дар дасти ман нест» (ниг.1 Подшоҳон 24:12).

Одамоне, ки радкунии падар ё лидерро аз сар гузаронидаанд, зуд дар ҳама чиз худро айбдор мекунанд. Онҳо боазоб фикр мекунанд: «Ман чӣ кардам? Оё дили ман нопок буд? Кӣ дили лидерро бар зидди ман кард?»

Фикр мекунад, ки агар вафодорӣ ва қадрашонор нишон диҳанд, онҳоро қабул мекунанд. Афсӯсона чӣ қадаре, ки онҳо боғайрат инро накунад, ҳамон қадар худро радшуда ҳис мекунанд.

Кӣ қасди маро мегирад?

Шоул ба боинсоиф будани Довуд иқрор шуд, Довуд ўро кушта метавонист, аммо инро накард. Аз ин сабаб ў ва одамонаш рафтанд. Довуд, шояд фикр кард: «Акнун шоҳ маро барқарор мекунад. Ҳоло нубувват иҷро мегардад. Бешак, ў дили маро мебинад, ва муносибати худро ба ман тағир медиҳад».

Саросема нашав Довуд! Баъд аз якчанд рӯз ба Шоул хабар доданд, ки Довуд дар теппаи Ҳакило пинҳон аст. Шоул аз сари нав ҳамроҳи худ боз ҳамон се ҳазор аскаронро гирифта, аз қафои ў равон шуд. Ман боварии комил дорам, ин Довудро озурдахотир кард. Ў дарк кард, ки Шоул ўро дидаю дониста ва аниқ ўро куштан меҳаҳад. Чӣ хел радшавиро ў мебоист ҳис мекард! Шоул дили Довудро медонист ва ба ҳар ҳол бар хилофи ў баромад. Довуд ҳамроҳи Абишой ба истироҳатгоҳи Шоул омад. Ҳеч касе аз посбонон ўро наид, зеро Худо ба онҳо хоби саҳт дода буд. Ин ду нафар аз байни ҳамаи артиш гузашта, ба он ҷое, ки Шоул хобида буд, омаданд.

«Абишой ба Довуд гуфт: Худо имрӯз душмани туро ба дасти ту супурдааст; ва алҳол ба ман изн бидеҳ, то ки ўро бо як зарбаи найза ба замин бидӯзам, ва барои зарбаи дуюм ҳоҷат нахоҳад буд» (1 Подшоҳон 26:8). Ба фикри Абишой Довуд ба ў иҷозат медиҳад, ки Шоулро бикушад. Якумаш, Шоул бераҳмона ҳаштоду панҷ коҳинони бегуноҳро ҳамроҳи оилаҳояшон кушт! Дуюм, Шоул ҳамроҳи артиши се ҳазора баромад, то ки Довуд ва пайравони ўро бикушад. «Агар ту якум шуда, душманро накушӣ,- чунин фикр мекард Абишой,-ў ҳатман туро мекушад. Ин худмуҳофизаткунӣ аст. Ҳар як суд инро сафед мекунад!» Сеюм, Худо ба воситаи Самуил Довудро барои подшоҳии Исроил тадҳин кард. Довуд бояд мероси худро ба даст орад, агар ў

ичрошавии нубуввати Самуилро дидан хоҳад. Чорум, Худо ба тамоми артиш хоби чуқур дод, то ки Довуд ва Абишой бевосита ба пеши Шоул рафта тавонанд. Барои чӣ боз Худо инро кард? Ба назари Абишой ин хел имконият дигар ҳеч вақт намешавад. Ҳамаи ин сабабҳо узрнок менамуданд. Агар Довуд ақаллан камтар аз Шоул хафа мебуд, ӯ худро ҳақ шуморида ба Абишой иҷозат меод, ки Шоулро бо зарби найза ба замин дӯзад.

Ҷавоби Довудро гӯш кунед: «...ӯро накуш, зеро кист, ки дасти худро ба масеҳи Худованд дароз карда, бечазо монда бошад?... қасам ба ҳаёти Худованд, ки ӯро ё Худованд маҳв хоҳад кард, ё ачалаш расида хоҳад мурд, ё ба ҷанг рафта, нобуд хоҳад шуд; хошо аз тарси Худованд, ки ман дасти худро ба масеҳи Худованд дароз кунам!» (1Подшоҳон 26:9-10).

Довуд Шоулро накушт, гарчанде ки ӯ шахсони бегунохро кушт ва марги Довудро меҷуст. Довуд аз барои худ қасос нагирифт, балки инро ба дасти Худо супорид.

Агар Шоулро мекушту ҳамаи ин корро ба анҷом мерасонид, ҳам ба Довуд осон мешуду ҳам ба халқи Исроил. Довуд медонист, ки халқ мисли рамаи гӯсфандадон бе ҷӯпон буд. Ӯ медонист, ки гург онҳоро аз барои хоҳишҳои худпарастонаи шахси ғорат мекунад. Ба ӯ мушкил буд, ки худро ғимоя намекунад ва халқеро, ки дӯст меод аз шӯхи беақл ғимоя накарданаш боз ҳам мушкилтар буд. Довуд ин қарорро қабул кард ва медонист, ки Шоул то ӯро накушад, ором намешавад.

Ӯ исбот кард, ки дили пок дорад, вақте ки Шоулро бори аввал раҳм кард. Аммо ҳатто он вақте ки имконияти дуҷум барои куштани Шоул дошт, вай ба ӯ даст нарасонд. Шоул тадҳиншудаи Худо буд ва Довуд ӯро барои доварӣ ба дасти Худо супорид.

Дили кӣҳо имрӯз монанди дили Довуд аст? Мо дигар якдигарро бо шамшери ҷисмонӣ намекушем, вале мо қасди якдигарро бо дигар намуди шамшер - бо забон мегирем. «Ҳаёт ва мамот дар дасти забон...»(Масалҳо 18:21) Калисоҳо ҷудо мешавад, оилаҳо барҳам мехӯрад, никоҳҳо шикаст мехӯранд ва муҳаббат мемирад дар зери фишори суханоне, ки бо ҳафагӣ, баҳашмой ва

ғамгинӣ гуфта шудаанд, ки ин суханон дар натиҷаи барҳамхӯрии умедҳо пайдо шудаанд. Мо аз дӯстони худ, оилаҳо ва лидерони худ хафа шуда, бо суханони хашмигона, ғамгинона дигаронро ба нишон мегирем. Мумкин он маълумоте, ки мо меғӯем рост ва аниқ бошад, аммо ангезаҳою ниятҳоямон нопок аст.

Дар Масалҳо 6:16-19 шахсе, ки дар миёни бародарон ситезаҳо меангезад, Худо аз онҳо нафрат дорад. Вақте ки мо гапи ростро бо мақсади вайрон кардани муносибат ё резондани обрӯи ягон кас меғӯем, ба ҳар ҳол мо Худоро таҳқир мекунем.

Оё Худо маро барои фош

кардани гуноҳи лидерам истифода менамояд?

Дар давоми ҳафт сол ман бо хизмати ёрирасонӣ машғул будам ва пастори ҷавонон будам, баъд Худо Ману занамро ба хизматгузории ҳозираамон овард. Ҳангоми дар хизмати пастори ҷавонон буданам, як нафар буд, ки ба ӯ ман ё мавъизаҳои кардаам маъқул набуд. Одатан маро чунин чизҳо ноором намекард, аммо ин шахс аз ман дида мансаби баландтар дошт.

Ман боварӣ доштам, ки Худо ба ман супориш дод, ки ба ҷавонон каломи Худо оиди покӣ ва ҷасорат мавъиза намоям. Писари ин лидер дар гурӯҳи ман буд. Ин шахси ҷавон бисёртар ва бисёртар ифшошавиро дар дили худ ҳис кард. Боре ӯ бо ашқҳо назди мо омад. Ӯ ғамгин буд, зеро дарк кард, ки он тарзи ҳаёте, ки ӯ дар хонаи худ медид, мутобиқат намекард, ба он, ки ман ӯ ва дигар ҷавононро даъват кардам.

Маъум шуд, ки ҷанҷолҳои шахси падарашро водор кардааст, ки оиди аз ман халос шудан қарори қатъӣ қабул кунад. Ӯ назди пастори калон рафт, то ки бо айбдоркуниҳои бардуруғи худ, ғазаби ӯро нисбати ман бедор кунад. Баъд ӯ назди ман омада нақл кард, ки то кадом андоза пастори калон гӯё бар зидди ман шудааст, аммо ӯ шахсан маро дастгирӣ кардааст. Ифода кардани эродҳои танқидӣ сар шуданд, ки рост бар ман ишора мекарданд. Он шахс ба ман табассум мекард, аммо нияти нобуд кардани маро дошт. Якҷанд аъзоёни гурӯҳи ҷавонон ба ман гуфтанд, ки гӯё

маро мехоҳанд озод кунанд. Ин хабарро писари он шахс бе хашму ғазаб паҳн кард, ӯ он чизеро, ки дар хона шунида буд, такрор кард. Маро ин ба хашм овард ва хостам даҳолат кунам. Ман назди он шахс омадам ва ӯ иқрор шуд, ки ҳамаи инро гуфтааст, аммо гӯё фақат фикри пастори калонро такрор кардааст.

Моҳҳо мегузаштанд, ба назар чунин менамуд, ки шароитро ҳамту тағир додан номумкин аст. Ӯ ҳамаи алоқаро байни ман ва пастори калон вайрон кард ва ҳеч имкониятро барои вохӯрӣ бо ӯ надод. Ин на танҳо ба ман даҳл дошт, балки ба ҳамаи пастороне, ки ба ӯ маъқул набуданд. Оилаи ман доимо зери фишор буд, мо намедонистем дар он калисо меистем, ё ин ки моро пеш мекунанд. Мо хона харида будем, зани ман ҳомиладор буд ва ҷои рафтани ҳам надоштем. Ман бовар доштам, ки Худо маро ба ин калисо овард ва ман рафтан намехостам.

Зани ман бисёр асабонӣ мешуд: «Азизам, ман медонам, ки онҳо туро аз кор холи кардан мехоҳанд. Ҳама дар ин бора ба ман мегӯянд».

«Онҳо маро ба кор нагирифтаанд ва бе розигии Худо ронда наметавонанд», - ман ба ӯ мегуфтам. Ӯ фикр мекард, ки ман ба шароитҳо хушёрона нигоҳ намекунам ва аз ман хоҳиш кард, ки худро ба даст гирам.

Билохира ман дар бораи он фаҳмидам, ки қарор оиди сабуқдӯшӣ кардани ман баромадааст. Пастори калон ба калисо эълон кард, ки дар гурӯҳи ҷавонон тағирот ба вучуд меояд. Ман то ҳол бо ӯ дар бораи ҷанҷоли рӯйдода бо он лидер нагуфта будам. Ба ман гуфтанд, ки ман бо ӯ ва бо он шахс пагоҳ вомехӯрам. Худо бисёр аниқ ба ман гуфт, ки худро ҳимоя накунам.

Вақте ки рӯзи оянда ман бо пастори худ вохӯрдм, дида ҳайрон шудам, ки ӯ дар ҷои кориаш танҳо нишаста буд. Ӯ ба ман нигариста гуфт: «Ҷон, Худо туро ба ин калисо фиристодааст. Ва ман намегузорам, ки ту аз ин ҷо равӣ». Ман сабукиро ҳис кардам. Худо маро дар лаҳзаи охири ҳимоя кард.

«Чаро ин одам ин қадар бар зидди ту аст? - аз ман пурсид пастор.-Лутфан, ба назди ӯ бирав ва муносибататро дида баро».

Ба наздикӣ баъди ин вохӯрӣ ман исботи хаттии ин қарорро гирифтам, ки он лидер нисбати хизматгузорию ман қабул карда буд. Ин қоғаз ангезаҳои аслии ӯро фош кард. Ман тайёр будам инро ба пастори калон барам.

Дар он рӯз ман 45 дақиқа дуо гуфтам, кӯшиш мекардам, хичилшавӣ аз ман дур шавад. Ман гуфтам: «Ин одам бешараф ва беадолат аст. Ӯро бояд фош кард. Дар ин хизматгузорӣ ӯ қувваи вайронкунанда аст. Ман бояд ба пастор нақд кунам, ки ӯ дар асл кӣ аст!» Ман худамро то ҳол бовар мекунондам, ки кори ӯро бояд фош кард. «Ҳамаи он чизе, ки ман мегӯям - ин ҳуҷҷатҳо ва фактҳо аст, ва ба эҳсосот умуман дахл надорад. Агар инро бознадорем, беқонунӣ тамоми калисоро фаро мегирад».

Дар охир зиқ шуда, нола кардам: «Худовандо, ту намехоҳӣ, ки ман ӯро фош кунам, ман Туро дуруст фаҳмидам?» Вақте ки ин суханонро гуфтам, осоиштагии Худо дили маро пур кард. Ман дар ҳайрат мондам - Худо намехост, ки ман чизе қабул кунам, бинобар ин он далелҳоро партофтам. Баъдтар, ҳангоме ки ман ба шароитҳо нигоҳ кардам, фаҳмидам, ки ман бисёртар барои худ қасд гирифта намехостам, ба ҷои он, ки касеро дар калисо ҳимоя намоям. Ана дар асл ман чиро мехостам. Ман худро бовар мекунондам, ки ангезаҳои худпарастона нестанд. Маълумоти ман (ки ман онро хабар додани будам) дақиқ буданд, вале ангезаҳои ман - нопок.

Як муддате гузашт ва боре, вақте ки ман пеш аз кор дар назди калисо дуо мегуфтам, он лидере, ки аз ман халос шудан мехост бо мошинаш омад. Худо ба ман гуфт, ки назди ӯ равам ва фурутан шавам. Ман айни ҳамон замон муҳофизатро сар кардам: «Не, Худованд, вай бояд худаш назди ман ояд. Ӯ дар ҳама чиз айбдор аст». Ман дуо гуфтавро давом додам, вале Худо боз ба ман гуфт, ки ман зуд назди ӯ равам ва оштии шавам. Ман медонистам, ки инро Худо мегӯяд. Аз телефони корӣ ба ӯ занг зада наздаш рафтам. Аммо он чизе, ки ман гуфтам ва ҷӣ тавр гуфтам, бисёр фарқ мекард, агар Худо аввал бо муносибати ман кор намекард.

Ман аз ӯ аз таҳти дил бахшиш пурсидам. «Ман шуморо танқид

ва муҳокима кардам»- иқрор шуда гуфтам. Ў ҳамон замон мулоим шуд ва мо дар давоми як соат гап задем. Аз ҳамон рӯз хучумҳои ӯ бар зидди ман бас шуданд, ҳол он ки мушкилиҳои байни ӯ ва баъзе дигар пасторон боқӣ монданд.

Баъд аз шаш моҳ, вақте ки ман берун аз Амрико хизмат мекардам, ҳамаи он бадихо, ки ин шаҳс карда буд, фош шуд ва ба пастори калон маълум гардид. Он ба ман умуман дахл надошту ба дигар соҳаҳои хизмат алоқаманд буд. Кори кардагиаш аз донистагии ман бадтар буд. Ўро ҳамон дам аз кор ҳолӣ карданд.

Доварӣ омад, аммо на аз дастони ман. Он чизе, ки ӯ бо ман кардан мехост, бо ҳудаш шуд. Аммо вақте ки бо ӯ ин ҳодиса рӯй дод, ман хурсанд набудам. Дилам ба ӯ ва оилааш месӯхт. Ман дарди ўро мефаҳмидам, чунки худам аз ин хел чизҳо гузашта будам. Ман ўро шаш моҳ пеш бахшида будам, ва акнун дўст медоштам ва ният надоштам, ки ин чиз бо ӯ рӯй диҳад. Агар ўро як сол пеш аз кор ҳолӣ мекарданд, вақте ки ман аз ӯ хашмгин будам, онгоҳ рақс мекардам. Аммо дар он лаҳза, ман медонистам, ки нисбати ӯ тамоман хафагӣ надорам. Фурӯтанӣ ва барои худ қасд нагирифтани калиде буд, ки маро аз маҳбаси худ бо номи «хафагӣ» озод кард..

Баъд аз як сол ман ўро дар фурӯдгоҳ дидам. Ман бо муҳаббати Худо пур будам. Ба наздаш давида рафта, ўро ба оғӯш гирифтам. Ў гуфт, ки аҳволаш хуб аст, аз ин гап ман дар асл хушбахт будам. Агар ман дар вақташ назди ӯ ба ҷои кораш омада, худро фурӯтан намекардам, он рӯз дар фурудгоҳ ба ҳатто ба чашмонаш нигоҳ карда наметавонистам. Аз ҳамон лаҳза якҷанд сол гузашт, аммо ман ўро дўст медорам ва аз таҳти дил дидан мехоҳам, ки ҷӣ тавр ӯ дар иродаи Худо мегардад.

Довуд боҳикмат буд, ҳангоме ки ба Худо иҷозат дод, ки довари Шоул шавад. Шумо мепурсед: «Киро Худо барои доварӣ кардани хизматгори Худ Шоул истифода кард?» Фалиштиёнро. Шоул якҷоя бо писарони худ дар майдони муҳориба бо фалиштиён ҷанг карда, ҷон дод. Вақте ки ин хабар ба Довуд расид, ӯ тантана накард. Ў гирифт.

Як шахс ба Довуд таъриф кард, ки Шоулро ба даст овард. Ў умед дошт, ки бо ин ба назари Довуд писанд меояд, вале хабар самараи муҳолиф дод. «Чӣ тарз ту натарсидӣ, ки тадҳиншудаи Худоро бикӯшӣ?»- пурсид Довуд. Ў фармон дод, ки ин одамро ба қатл расонанд (ниг. 2 Подшоҳон 1:14-15).

«Ва Довуд дар бораи Шоул ва писараш Йўнотон бо ... марсия навҳа кард»(2 Подшоҳон 1:17). Ва ба халқ фармон дод, ки дар шахрҳои фалиштиён нақл нақунанд ва хабар надиханд, ки «...чӣ гуна фуру ғалтиданд паҳлавонони» Исроил, то ки душман тантана нақунад. Ў эълон кард: дар он ҷое, ки Шоул кушта шуда буд, борон набораду ҳосил нашавад ва тамоми Исроилро давъат карда кард, ки аз барои Шоул гиря кунанд. Ин аниқ ҳолати дили шахси хафашуда нест. Шахси хафашуда меғуфт: «Аҷаб шудааст!» Довуд боз пештар рафт. Ў оилаи боқимондаи Шоулро нақушт. Ба ҷои ин ӯ ба онҳо марҳамат кард. Ба онҳо замин ва хӯрок дод, ва ба яке аз наслҳои ӯ иҷозат дод, ки дар сари мизи подшоҳӣ нишинад. Оё ин ба рафтори шахси хафашуда монанд аст?

Довудро рад кард он шахсе, ки мебоист падарвор рафтор кунад, аммо ӯ ба Шоул ҳатто баъд аз марг бовафо монд. Ба лидер ё падаре, ки туро дӯст медорад бовафо будан осон аст, магар ба он касе, ки туро куштан меҳаҳад бовафо будан осон аст? Оё шумо мардон ва занони аз рӯи дили Худо мешавед, ё ин ки кӯшиши қасос гирифтаг мекунед?

ЧӢ ТАРЗ ОВОРАГАРДИҲОИ РӢҲОНИ ПАЙДО МЕШАВАНД

*Агар Худо аз хизматгорони Худ интиқом
гирад, аз рӯи адолат мешавад, вале агар
хизматгорони Худо барои худ интиқом
гиранд, беадолатӣ аст.*

*«... Ҳошо ва калло аз ҷониби Худованд, ки ман чунин амале
ба оғои худ, масеҳи Худованд, бикунам, яъне дасти тааддӣ ба
вай дароз кунам, зеро ки вай масеҳи Худованд аст».*

*Ва Довуд одамони худро бо ин суҳанон лат дода, нагузошт,
ки онҳо бар Шоул қиём кунанд.*

- 1 Подшоҳон 24:7-8

Дар боби гузашта мо дидем, ки чӣ тарз бо Довуд бад рафтор кард одаме, ки мебоист падари ӯ шавад. Довуд ҳама вақт фаҳмидан мехост, ки кай ва чӣ рафтори нодуруст кард. Қадом қору рафтор ин қадар дили Шоулро ба зидди ӯ кард ва чӣ хел аз нав ба назари ӯ писанд омадан мумкин аст? Довуд бо вафоии худро ба Шоул бо он исбот кард, ки ҳаёти ӯро бахшид, ҳол он ки худӣ шоҳ ҳаёти Довудро мечуст.

Довуд ба Шоул то замин ҳам шуда, садо кард: «Бингар ва яқин бидон, ки бадӣ ва ҷинояте дар дасти ман нест, ва ман дар ҳаққи ту

гуноҳе накардаам».

Довуд сабукиро ҳис мекард, ҳангоме ки бовафогиашро ба лидери худ исбот мекард. Баъдтар ба ӯ боз ҳам хабари фишороваранда расида омад: Шоул мисли пештара хоҳиши куштани ӯро дорад. Аммо Довуд даст бардоштан нахост ба он касе, ки марги ӯро мечӯяд, Гарчанде ки Худо ба тамоми кӯшунҳои Шоул хоби саҳт дода ва ба Довуд ҳамсафаре дода буд, ки аз ӯ иҷозати куштани Шоулро хоҳиш кард. Вале Довуд бо қадам тариқе ҳис кард, ки ин кӯшунӣ хобида бо дигар мақсад - мақсади озмудани дили худӣ ӯ хизмат мекунад.

Худо дидан мехост, ки Довуд мисли Шоул ба одамқушӣ қодир аст, ки подшоҳии худро муқаррар ва тасдиқ кунад, ё ин ки ӯ ба Худо иҷозат медиҳад, ки адолати тахти ӯро то асрҳо тасдиқ кунад.

Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба газаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: «Интиқом аз қониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд» (Румиён 12:19).

Агар Худо аз бандагони Худ интиқом гирад, аз рӯи адолат мешавад. Агар бандагони Худо барои худ интиқом гиранд, беадолатӣ аст. Шоул шахсе буд, ки барои худ интиқом гирифт. Ӯ Довудро - шахси ростқавлро дар муддати чордаҳ сол таъқиб мекард, ва қоҳинону оилаҳои онҳоро кушт.

Ҳангоме ки Довуд дар болои сари Шоули хобида меистод, ӯ ба санҷиши муҳим дучор шуд. Ин санҷиш нишон медиҳад, ки дили Довуд мисли пештар ҳамчун ҷӯпони некукор аст, ё ин ки шарирӣ ва бешарафии Шоули «дуҷум». Оё ӯ марди дили Худо мемонад, ё не? Ҳама чизро ба дастӣ худ гирифтани бисёр осон аст, ба ҷои интизор шудан, ки қай адолати Худо зоҳир мешавад.

Худо хизматгузори Худро бо гапдарой месанҷад. Ӯ моро махсус ба чунин ҳолатҳо мегузорад, вақте ба назар мерасад, ки меъёрҳои дин ва ҷамъият рафтори моро сафед мекунад. Ӯ ба дигарон, махсусан ба онҳое, ки ба мо наздик аст, иҷозат медиҳад, ки моро барои худҳимоякунӣ даъват ва тарафдорӣ кунанд. Аммо ин роҳи Худо нест. Ин роҳи ҳикмати оламӣ, заминӣ ва роҳи ҷисмонӣ аст.

Ҳангоме ки ман дар бораи имконияти фош кардани лидери аз болои ман истодаро фикр кардам, дар хотир дорам, чӣ тарз бо он фикр мубориза мебудам, ки агар ӯро фош накунам, ӯ метавонад ба дигарон низ бадӣ кунад. Ман онгоҳ фикр карданро давом медидам: «Ман-ку танҳо гапи ростро хабар медиҳам. Агар инро накунам, пас чӣ хел ин бас мешавад?» Дигар одамон низ хоҳиши маро оиди фош кардани ӯ дастгирӣ карданд.

Аммо имрӯз ман медонам, ки Худо ба ман он далели хаттиро танҳо бо як сабаб дод: то ки маро бисанҷад. Оё ман мисли он шахс мешавам, ки маро нобуд кардан мехост, ё не? Ё ин ки ман барои доварӣ ва марҳамати Худо ҷой медиҳам, агар он шахс тавба кунад?

Чӣ тарз Худо лидерҳои вайронкорро истифода бурда метавонад?

Бисёр одамон мепурсанд: «Барои чӣ Худо одамонро зери роҳбарии лидерҳои мегузорад, ки ба хатогиҳои ҷиддӣ роҳ медиҳанд, ва баъзан умуман беқонунанд?»

Ба кӯдакии Самуил нигаред (1 Подшоҳон 2-5). Худо (на шайтон) ин шахси ҷавонро зери роҳбарии коҳини бадахлоқ Элӣ ва ду писарони нобакор Ҳофни ва Финҳос, ки онҳо ҳам коҳинон буданд, гузошт. Онҳо бо макру зӯри ҳадаҳоро ба худ мегирифтанд ва бо заноне, ки дар даромадгоҳи хаймаи ҷамъомад ҷамъ мешуданд, зино мекарданд.

Оё шумо ба худ тасаввур карда метавонед, ки ба хизматгузоре тобед ҳастед, ки чунин тарзи ҳаёт дорад? Хизматгузоре, ки то ҳамин дараҷа кори Рӯҳи Муқаддасро ҳис карда наметавонист, ки зани ду гуфта истодаро маст гуфта айбдор кард! Инсоне, ки то ба дараҷае нафсонӣ, ки аз ҳад зиёд дағал буд. То ба андозае бепарво, ки писарони худро, ки дар ҳуди калисо зино мекарданд, ягон чора начуст.

Аксарияти масеҳиён имрӯз худро таҳқиршуда меҳисобиданд ва дигар калисоро меҷустанд, ва ба ҳама дар бораи тарзи ҳаёти беқонунонаи пасторон ва лидерон нақл мекарданд. Дар байни

чунин бадахлоқӣ ба ман маъкул аст, ки дар бораи Самуили ҷавон гуфта шудааст: «Ва Самуили амрад пеши Элӣ хизматгузори Худованд буд...» (1 Подшоҳон 3:1)

Аммо бадахлоқӣ аз ҳад гузашта буд: «...каломи Худованд дар он айём камёфт буд, ва рӯёё ҳанӯз маъмул набуд» (1 Подшоҳон 3:1). Ба назар чунин мерасид, ки Худо аз халқи яҳудӣ дур аст. Чароғи Худо мебоист қариб-қариб дар хонаи Худованд хомӯш гардад. Магар Самуил дигар ҷойро барои сачда кардан чуста буд ё не? Оё ӯ ба назди пирони қавм рафт, то ки назди онҳо беадолатии Элӣ ва писарони ӯро ошкор кунад. Оё ӯ кумита ташкил кард, то ки Элӣ ва писаронашро аз пасторӣ дур кунад? Не, ӯ ба Худо хизмат мекард!

Худо Самуилро он ҷо гузошта буд ва ӯ барои рафтори Элӣ ва писаронаш масъулият надошт. Худо ӯро зери роҳбарии онҳо гузошта буд, на барои онҳоро доварӣ кардан, балки ба онҳо хизмат кардан. Ӯ медонист, ки Элӣ ғуломи Худо буд ва Худо қодир аст бо хизматгузори Худ сарувор кунад.

Фарзандон падаронро ислоҳ намекунад. Ин масъулияти падарон аст, ки фарзандони худро таълим диҳанд ва ислоҳ кунанд. Худо барои моро тарбияю таълим додан шахсонеро додааст: акнун вазифаи мо бо онҳо сарувор доштан ва ба онҳо баробар шудан аст. Ин масъулият ва қарзи мо аст. Онҳоеро, ки дар сатҳи мо ҳастанд, бояд рӯҳбаланд кунем ва ҳамчун бародарон насиҳат кунем. Аммо дар ин боб, монанди пештара ман муносибати моро ба рафтори онҳое, ки аз болои мо гузошта шудаанд, дида мебароям.

Самуил ба хизматгузори Худо гузоштагӣ, бе нияти ӯро доварӣ ё ислоҳ кардан хизмат мекард. Як маротиба Самуил сухани ислоҳкунанда гуфт, вақте ки Элӣ ба наздаш омада, аз ӯ хоҳиш кард, он нубуввате, ки Худо шаби гузашта ба ӯ дода буд, нақд кунад. Вале дар ин лаҳза ин сухани ислоҳкунанда на аз ҷониби Самуил, балки аз ҷониби Худо буд. Агар аксарияти одамон ин ростиро қабул мекарданд, калисоҳои мо тамоман дигар хел мешуд.

Калисоҳо-қаҳвахона нест

Бисёр вақт одамон калисоро тарк мекунанд, агар ягон камбудиро дар роҳбарони худ мушоҳида намоянд. Мумкин онҳо норозӣ бошанд бо тарзи ҳаҷҷамъкунии пастор, ё бо он ки чӣ тарз пулҳо сарф карда мешаванд. Агар ба онҳо тарзи мавъиза кардани пастор маъқул набошад, аз калисо мераванд. Пастор дастнорас ё умуман мисли ошно мешавад. Ин рӯйхат на охир дорад ва на паҳлӯ. Ба ҷои бо мушкилӣ бархӯрда, умедро нигоҳ доштан, онҳо ба он ҷое медаванд, ки ба назарашон ягон ҷанҷол нест.

Биёед бо он розӣ мешавем, ки Исо ягона пастори комил мебошад. Пас барои чӣ мо феврал аз мушкилиҳо мегурезем, ба ҷои он ки бо онҳо рӯ ба рӯ вохӯрем? Вақте ки мо ҷанҷолхоро ҳал карда наметавонем, одатан хафа мешавем. Баъзан мегӯем, ки хизмати пайғамбаронаи мо ҳамту қабул карда нашуд. Баъд аз калисо ба калисо меравем, дар ҷустуҷӯи ҷамъомад бо роҳбари камбудӣ надошта.

Дар тамоми ҳаёти худ ман танҳо аъзои ду калисо дар штатҳои гуногун будам (дар муддати чордаҳ сол). Ман аз ду зиёд (аслан хеле зиёд) имкониятҳои аз роҳбари худ хафашавӣ доштам (аксарияти онҳо бо айби шахсии ман ё бетачрибагиам рӯй дода буданд). Ман имконият доштам, нисбати роҳбари худ танқидчӣ ва пешакӣ муҳокима мекардагӣ шавам. Аммо рафтани аз калисо ҳалли мушкилот набуд. Рӯзе, дар байни ҳамаи ин шароит, Худованд ба ман аз Навиштаҷот гап зад:

«Зеро ки шумо бо хурсандӣ берун хоҳед рафт, ва бо осииштагӣ гуселонида хоҳед шуд...» (Ишай 55:12)

Аксарияти масеҳиён аз калисоҳои худ ин хел намераванд. Онҳо фикр мекунанд, ки калисоҳо аз қаҳвахонаҳо умуман фарқ намекунанд, барои ҳамин кадомаш маъқул бошад, ҳамонашро интиҳоб мекунанд! То ягон мушкилӣ нашавад меистанд. Вале ин умуман ба таълими Китоби Муқаддас мувофиқат намекунад. На шумо қарор мекунед, ки ба кадом калисо равед. Худо инро қарор

мекунад! Дар Китоби Муқаддас гуфта нашудааст: «Худо узвҳоро ҷо ба ҷо кард, ҳар яке аз онҳо дар таркиби бадан, чӣ хеле ки ба онҳо писанд аст». Баръакс дар он гуфта мешавад: «Аммо Худо ба узвҳо, ба ҳар яке аз онҳо, дар бадан, мувофиқи хости Худ, ҷой додааст» (1 Қӯринтиён 12:18).

Дар хотир доред, агар шумо дар ҷои дилхоҳи Худо бошед, шайтон кӯшиш мекунад, ба воситаи хафагиҳо шуморо аз он ҷо ронад. Ў мардҳоро занонро аз ҷои шинондаи Худо решақан кардан мехоҳад. Агар ӯ инро тавонад, муваффақият ба даст меорад. Агар шумо аз ҷои Худо додагӣ ҳатто дар вақти ҷанҷолҳои саҳт наҷунбед, нақшаҳои шайтонро барбод медиҳед.

Фиреби хатарнок

Ман дар як калисо якҷанд сол будам. Пастор яке аз беҳтарин воизон дар Амрико буд. Вақте ки ман бори аввал ба ин калисо омадам аз қувваи таълимоти библиявие, ки аз забони ӯ мебаромад, даҳонамро калон кушода мондам. Бо мурури замон вазифаи ман ба ин пастор хизмат кардан буд ва то ба дараҷае бо ӯ наздик шудам, ки ҳамаи нуқсонҳо ва камбудҳои ӯро дида метавонистам. Ман ба дурустии қарорҳои ӯ вобаста ба хизматгузори шубҳа карданро сар кардам. Ман ӯро танқид ва доварӣ карданро оғоз намудам ва хафагӣ маро азоб доданро сар кард. Ў мавъиза мекард ва ман ягон хел рӯҳбаландӣ ё тадҳинро ҳис намекардам. Мавъизаҳои ӯ дигар ба дили ман на таъсир мекарду на ёрдам.

Дигар ҷуфти ҳамсарон дӯстони мо ва коргарони калисо буданд; чунин ба назар мерасид, ки онҳо низ мушоҳида кардаанд, он чизеро ки ман мушоҳида карда будам. Худо онҳоро аз калисо баровард ва онҳо хизматгузории алоҳидаи худро шуруъ карданд. Аз мо хоҳиш намуданд, ки бо онҳо равем. Онҳо медонистанд, ки чӣ тавр мо мубориза бурда азоб мекашидем. Моро рӯҳбаланд карданд ва даъват карданд, ки мувофиқи даъвати Худо дар ҳаётамон рафтор намоем. Онҳо дар бораи ҳамаи хатогиҳое, ки пастор, занаш ва лидерҳои калисо содир намуда буданд, нақл

мекарданд. Ва мо якҷоя ҷамъ шуда, худро дар ҳолати ноумедӣ, дар дом қапида шуда ҳис кардем.

Ба назар ҷунин мерасид, ки ин ҷуфт аз таҳти дил барои беҳбудии мо ғамхорӣ мекунад. Аммо ин муҳокимарониҳо равшанро ба оташ андохта, танҳо норозигӣ ва хафагии моро зиёдтар мекарданд. Чӣ хеле, ки дар Масалҳо 26:20 гуфта мешавад «Ҳезум набошад-оташ хомӯш мешавад, ва бадгӯён набошад-ситеза сокит мешавад». Он чизе, ки онҳо ба мо гуфтанд, эҳтимол маълумоти дуруст бошад, аммо ҳамаи ин дар чашмони Худо нодуруст буд, барои он ки ба оташи хафагии ҳам худашон ва ҳам мо ҳезум мепартофт.

«Мо медонем, ки ту марди Худо ҳастӣ,- онҳо ба ман гуфтанд.- Ана барои чӣ ту ҳамаи ин проблемаҳоро дар калисо дорӣ». Гапҳои хушрӯ буданд.

Ману занам ба якдигар гуфтем: «Дуруст гуфтед! Мо дар ҳолати бад ҳастем. Мо бояд аз он калисо равем. Ин пастор бо занаш моро дӯст медоранд. Онҳо барои мо пастор шуда ғамхорӣ мекунанд. Одамон дар калисои онҳо моро ва он хизмате, ки Худо ба мо додааст, қабул мекунанд».

Мо калисои худамонро партофта рафтем ва ба он калисое, ки ин ҷуфти ҳамсарон роҳбарӣ мекарданд, омаданро шурӯъ намудем, аммо ин танҳо якҷанд моҳ давом карду халос. Аз мушкилиамон гурехтем гуфта фикр мекардем, вале пайҳас намудем, ки муборизаи пештара дар дарунамон ҳоло ҳам буд. Мо дар рӯҳ хурсандиро ҳис намекардем. Мо метарсидем, ки аз он чизе, ки озод шудем, ба он бармегардем. Гӯё, ҳар он чизе, ки мо кардем, маҷбурӣ ва ғайритабӣ буд. Мо ба ҷараёни Рӯҳ даромада наметавонистем. Акнун ҳатто муносибатҳои мо бо пастори нав ва занаш душвор шуд.

Дар охири охир ман медонистам, ки мо бояд ба калисои аввалии худамон баргардем. Мо баргаштем ва донистем, ки акнун боз дар иродаи Худо ҳастем, аммо зоҳиран ҷунин менамуд, ки мо дар ягон ҷои дигар моро беҳтар қабул карда қадр мекунанд

Пас аз он Худо гуфт: «Ҷон, Ман ҳеч гоҳ ба ту нагуфта будам, ки

ин калисоро тарк кунӣ. Ту хафашуда рафтӣ!»

Ин айби пастори дигар ва занаш набуд, балки айби худӣ мо буд. Онҳо афсудахотирии моро фаҳмида буданд ва кӯшиш мекарданд, ки айни ҳамон масъалаҳоро дар дилҳои худ ҳал кунанд. Ҳангоме ки шумо дар иродаи Худо набошед, шумо наметавонед ба ягон калисо баракат ё кӯмак шавед. Вақте ки аз иродаи Худо мебароед, ҳатто муносибатҳои аз ҳама беҳтарин ноором мешаванд. Мо аз иродаи Худо баромада будем. Одамони хафашуда ба таври муайян ба ягон ҳодиса рафтор мекунанд, ва қорҳои мекунанд, ки дуруст менамоянд, вале илҳами Худоро надоранд. Мо даъват шудаем, ки амал кунем, на ин ки аксуламал нишон диҳем.

Агар мо ба Худо гапдари бошему Ёро чӯем ва Ё ҳеҷ чиз нагӯяд, онгоҳ, медонед ҷавобаш чӣ аст? Ё эҳтимол ба мо мегӯяд: «Дар он ҷое, ки ҳоло ҳастӣ ист. Ҳеҷ чизро тағир надох». Бисёр вақт фишорро ҳис карда мо аз ҷониби Худо барои сабук шудан калом мегӯем. Вале Худо моро ба ин тафдон меандозад, то ки мо пок, устувор ва калон шавем, на аз барои он ки моро нобуд созад!

Дар давоми як моҳ ман имконият пайдо кардам, ки бо пастори калисои асосиам вохӯрам. Ман дар танқид ва исёни худ тавба кардам. Ё бо дили бузург маро бахшид. Муносибатамон бо ӯ боқувват шуд, ва хурсандӣ ба дили ман баргашт. Ман боз аз мавъизаҳои пастор баҳраманд шудам ва муддати дароз дар он калисо мондам.

Шинондашудагон мешукуфанд

Дар Китоби Муқаддас дар Забур 91:14 гуфта шудааст: «Онҳое, ки дар хонаи Худованд шинонда шудаанд, дар саҳнҳои Худои мо хоҳанд шукуфт». Пайҳас кунед, ки маҳз «шинондашудагон» дар хонаи Худованд мешукуфанд. Бо растанӣ чӣ мешавад, агар шумо дар ҳар се ҳафта онро кӯч кунед? Аксарияти шумо медонед, ки соҳти решаи он касал ва хурд мешавад, ва ба таври оддӣ оддӣ инкишоф ёфта наметавонад. Агар кӯчонданро давом диҳед, растанӣ аз ҳайрат мемирад! Бисёри одамон бо мақсади

инкишофи хизмати худашон аз як калисо ба дигар калисо мегузаранд, аз як гурӯҳи хизмат ба дигараш. Онҳо тез хафа мешаванд, агар Худо онҳоро ба ҷое гузорад, ки онҳоро ҳурмат ва рӯҳбаланд намекунад. Агар онҳо бо таври иҷро шудани ягон кор норозӣ бошанд, ба осонӣ хафа мешаванду мераванд. Аз он ҷо рафта истода, роҳбаронро айбдор мекунад. Онҳо кӯр ҳастанд ва камбудихоро дар хислати худ намебинанд, намефаҳманд, ки Худо меҳодад онҳоро ба воситаи он фишоре, ки аз сар мегузаронанд, пок ва комил гардонад.

Биёед аз мисоле, ки Худо бо растаниҳо ва дарахтон нишон медиҳад, ёд мегирем. Дарахти мевае, ки ба замин шинонида шудааст, бояд бо тӯфонҳои борон, офтоби сӯзон ва шамол дучор шавад.

Агар дарахти ҷавон гап зада метавонист, вай шояд мегуфт: «Илтимос, маро гиред! Маро ба ҷое шинонед, ки гармии даҳшатнок ва шамоли саҳт набошад!»

Агар боғбон ба гапи дарахт медаромад, дар асл ба вай зиён мерасонд. Вақте ки дарахтон офтоби сӯзон ва тӯфонро аз сар мегузаронанд, чуқуртар реша медавонанд. Он мушкилиҳое, ки бармехӯранд, дар ниҳоят барои онҳо манбаи устувории бузург мешавад. Дағалии атрофиён ва шароитҳои табиӣ онҳоро маҷбур мекунад, ки дигар сарчашмаи ҳаётро ҷӯянд. Рӯзе мерасад, ки ҳатто тӯфонҳои аз ҳама калон ба қобилияти ҳосиловарии онҳо таъсир карда наметавонад.

Ман дар Флорида, пойтахти ситрусӣ зиндагӣ мекунам. Аксарияти истиқоматкунандагони Флорида медонанд, ки чӣ қадаре, ки зимистон хунук ояд, ҳамон қадар афлесун ширин мешавад. Агар мо ин қадар зуд аз муқобилияти рӯҳонӣ намегурехтем, дар системаи решаи мо имконияти қавитар шудан ва чуқур рафтан пайдо мешуд ва самараи мо дар назари Худо хуш ва фаровон мешуд ва боз ҳам иштиовар ва хуштамъ барои халқи Ў! Мо дарахтони калон мешудем, ки Худо фаҳр мекард, ба ҷои он ки аз боиси набудани мева моро решакан намоянд (Луқо 13: 6-9). Мо набояд зиддият нишон диҳем ба он чизе, ки Худованд махсус

ДОМИ ШАЙТОН

барои рӯҳан калон шудани мо мефиристад.

Довуди забурхон бо Рӯҳи Муқаддас пур шуда нишон дод, ки чӣ тавр алоқаи байни хафагӣ, қонуни Худо ва афзоиши рӯҳонии мо боқувват аст.

Хушо касе, ки ба машварати шарирон намеравад...фақат ба шариати Худованд шавқ дорад, ва рӯзу шаб Тавротии Ҷро меомӯзад (Забур 1:1-2)

Пас аз он дар Забур 118:165 вай ба мо боз як ваҳӣ додааст, дар бораи одамоне, ки қонуни Худоро дӯст медоранд:

Дӯстдорони шариати Ту осоиштагии зиёде доранд, ва чизе ба онҳо монеъ намешавад (дар матни англисӣ «ҳеҷ чиз онҳоро наметавонад хафа кунад ё ба васваса андозад»).

Дар ояти сеюми якум Забур дар охир тақдири чунин одам тасвир карда мешавад:

Ва мисли дарахте хоҳад буд, ки назди ҷӯйҳои об шинонда шудааст, ва меваи худро дар мавсимаш медиҳад, ва баргаш пажмурда намешавад, ва ҳар чӣ мекунад, барор хоҳад ёфт (Забур 1:3).

Бо дигар суханон, имондоре, ки дар вақти мушкилӣ дар Каломи Худо қаноатмандӣ меёбад, аз ҳар хел хафагӣ мегурезад ва чизе ба онҳо монеъа намешавад. Ин одам ба мисли дарахте мешавад, ки решаҳояш чуқур меравад, ба он ҷое, ки Рӯҳ қувва ва ғизо медиҳад. Ӯ чуқур дар рӯҳи худ аз сарчашмаи Худо истифода мебарад. Ин ӯро қавӣ мегардонад, ӯро то ба дараҷае калон мекунад, ки дар нохушӣ ҳам самара меорад. Ҳаллелуёҳ!

Акнун мо маънои масали шарҳодаи Исоро оиди қоранда дида мебароем:

Ҳамчунин кошташудагон дар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнавад, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд, лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд, ва чун аз боиси калом азияти ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд (Марқӯс 4:16-17).

Агар ҷои Худо бароятон интиҳоб кардaro тарк кунед, системаи

решадавониатон дигар инкишоф намеёбад. Дафъаи оянда аз нохушӣ гурехтан боз ҳам осонтар мешавад, зеро шумо бисёр ҳаракат кардед, ки решаҳои худро ба замин надавонед. Дар охири охир шумо барои тоқат кардани ғам ва таъқибот камқувват ё умуман беқувват мешавад.

Баъд шумо оворагарди рӯхонӣ шуда аз як ҷо ба ҷои дигар меравед, гумонбар шуда метарсед, ки дигарон бо шумо бад рафтор мекунад. Маҷрӯҳ шуда ту барои овардани самараи ҳақиқии руҳӣ қобилият надорӣ, дар ҳаёти худпапарастона азоб кашида самараи боқимондаи дигаронро меҳӯрӣ.

Ба Қобил ва Ҳобил, писарони аввалини Одам нигаред. Қобил ба Худованд аз маҳсули дастони худ, меваҳои тоқзорро ба қурбонӣ овард. Ин ҳосил бо меҳнати зиёд калон карда шуда буд. Ў заминро аз сангҳо ва дигар чизҳои нолозима тоза карданаш лозим буд. Заминро нарм ва ба коридан омода кардан даркор буд. Коридан, обёрӣ кардан, моддаҳои минералӣ андохтан ва ҳосили худро ҳимоя намудан лозим буд. Ў ба хизмати Худо, қувваи зиёд сарф кард. Аммо ин қурбонии шахсии ӯ буду ба иродаи Худо гапдари набуд. Ин рамзи сачда ба Худо бо қувва ва қобилияти худ буд, на ин ки файзи Худо.

Ҳобил баръакс қурбонии гапдарӣ, яъне нахустодаи интихобшударо аз рама ва ҳосили худ овард. Ў мисли Қобил меҳнат накард, то ки ин барраро пайдо кунад, аммо ин ҳайвон барои ӯ қиммат буд. Ҳар ду бародарон аз падару модари худ шунида буданд, ки чӣ тарз як вақтҳо бараҳнагии худро бо барги анҷир пинҳон мекарданд, ки ин рамзи корҳои шахсии онҳо барои рӯйпӯш кардани гуноҳ буд. Вале Худо Одам ва Ҳавворо бо пӯсти ҳайвони беғуноҳ рӯйпӯш карда, нишон дод, ки ин намуди қурбониро Ў қабул мекунад. То ин вақт Одам ва Ҳавво дар бораи худсарона рӯйпӯш кардани гуноҳи худ намедонистанд. Аммо баъди он, ки ба онҳо роҳи Худо нишон дода шуд, на онҳо ва на фарзандонашон дигар бесавод набуданд.

Қобил маслиҳати Худоро гӯш накарда, розигии Худоро ба даст овардан мехост. Худо нишон дод, ки онҳоеро қабул мекунад, ки

ба назди ӯ дар асоси ғайзи ӯ (қурбонии Ҳобил) меоянд ва он чиро, ки дар асоси «фаҳмиши неку бадӣ» (корҳои диндоронаи Қобил) оварда мешавад, рад мекунад. Баъдан ӯ ба Қобил маслиҳат дод, ки агар ӯ корҳои нек кунад, қабул карда мешавад; вале агар бадиро интиҳоб намояд - гуноҳ ӯро ба ғулумии худ мегирад.

Қобил аз Худо хафа шуд. Ба ҷои тавба ва рафтори дуруст кардан, охир ин рафтор хислаташро боқувват мекард, ӯ нисбати бародари худ Ҳобил хашмгин шуда аз Худо хафа шуд. ӯ Ҳобилро кушт. Худо ба Қобил гуфт:

Ва акнун ту малъун ҳастӣ аз замин ки даҳони худро кушодааст, то ки хуни бародари туро аз дастат фурӯ барад. Хар гоҳ заминро кор кунӣ, он дигар қуввати худро ба ту надиҳад; ту сарсону овора дар ҷаҳон хоҳӣ буд (Ҳастӣ 4:11-12).

Қобил бисёртар метарсид, ки Худо ӯро рад мекунад, ӯ довариро ба сараш худаш овард. Айни ҳамон муҳит (замин), ки ба воситаи он ба Худо писанд меомад, акнун бо дастони худӣ ӯ лаънат карда шуд. Хунрезӣ лаънатро овард. Замин ба ӯ дигар қувваи худро намеод. Ҳосил акнун фақат бо меҳнату ғайрати зиёд ба даст оварда мешуд.

Масеҳиёни хафашуда ҳам қобилияти ҳосил оварданро худашон несту нобуд мекунанд. Дар бораи қоранда масал гуфта Исо дилро бо замин муқоиса мекунад. Ҷӣ тавре, ки сахроҳои Қобил беҳосил шуданд, айнан ҳамин хел замини дили хафашуда бо алам захролуд шуда беҳосил мешавад. Одамони хафашуда метавонанд мисли пештара дар ҳаёти худ мӯҷизаъҳо, нубувватҳо, мавъизаҳои боқувват ва шифоиро аз сар гузаронанд. Вале ҳамаи ин бахшоиши Рӯҳи Муқаддас мебошад, ва на самараҳо. Худо моро аз рӯи бахшоишҳо не, балки аз рӯи ҳосилҳоямон доварӣ мекунад. Бахшоиш дода мешавад, ҳосил бошад қор кардаю сабзонида мешавад.

Пайҳас кунед, Худо гуфт, ки Қобил дар натиҷаи қорҳои худ сарсону овора мешавад. Имрӯз дар қалисоҳои мо шумораи зиёди гурезаҳо, сарсонҳо ва овораҳои рӯҳонӣ ҳастанд. Бахшоишҳои

сурудхонӣ, мавъизакунӣ, нубувват ва ғайраи онҳоро лидерҳои калисои пешинашон қабул накарданд, бинобар ин онҳо аз он ҷо рафтанд. Ин одамон бе мақсад ба худ хафагириро гирифта, овора-овора мегарданд ва калисои комилро меҷӯянд, ки бахшоишҳои онҳоро қабул мекунад ва дарди онҳоро шифо мебахшад.

Онҳо худро шикастхӯрда ва таъқибшуда ҳис мекунанд. Онҳо ҳис мекунанд, ки гӯё Ирмиёи ҳозиразамон ҳастанд. Онҳо фикр мекунанд, ки фақат ба «Худо ва онҳо» дахл дорад, боқимондагон онҳоро дастгир кардан мецоҳанд. Онҳоро таълим додан ғайриимкон мешавад. Дар онҳо чӣ хеле, ки ман меномам, «маҷмӯъи таъқибот» пайдо мешавад, яъне гапи онҳо фақат ин аст: «Ҳамаи одамон маро таъқиб мекунанд». Онҳо худро бо он тасалли медиҳанд, ки гӯё муқаддасанд ё пайғамбарони Худо ҳастанд, ки онҳоро ҳама таъқиб мекунад. Ин хел одамон ба ҳар як кас бо нобоварӣ нигоҳ мекунанд. Маҳз ҳамин чиз бо Қобил рӯй дод. Нигаред, ки ӯ чӣ меғӯяд:

Инак, маро имрӯз аз рӯи замин бадар рондӣ, аз рӯи Ту низ пинҳон хоҳам шуд, ва сарсонҷу овора дар қаҳон хоҳам шуд, ва ҳар кӣ маро дарёбад, маро хоҳад кушт (Ҳастӣ 4:14).

Бинед, Қобил «маҷмӯъи таъқибот» дошт, гӯё, ки ҳамаи одамон нисбати ӯ таъқибро пеш мебаранд! Айнан ҳамин чиз имрӯз рӯй медиҳад. Одамони хафашуда фикр мекунанд, ки ҳама аз қафои онҳо дарафтодаанд. Бо ин хел муносибат дидан бисёр душвор, ки кадом соҳаҳои ҳаётанро тағбир додан даркор аст. Онҳо худро ҷудо мекунанд ва ба таври муайян рафтор мекунанд, ки дар натиҷа ба онҳо дағалона муомила мекунанд.

Худком толиби ҳавас аст, ба зидди ҳар зиракӣ қиём мекунад

(Масалҳо 18:1).

Худо моро барои он наофаридааст, ки аз якдигар ҷудо ва новобаста зиндагӣ кунем. Агар фарзандонаш нисбати якдигар ғамхорӣ ва парасторӣ кунанд, ба Ӯ маъқул аст. Худованд зик мешавад, вақте ки мо норозигӣ баён мекунем, меранҷем, ба худ

дилсӯзӣ мекунему боқимодаҳоро барои бадбахтии худ айбдор меҳисобем. Ӯ меҳоҳад, ки мо аъзои ғабъоли оилаи Ӯ бошем. То ки мо ҳаёти худро аз Ӯ гирем. Шахси ҷудошуда, на хоҳишҳои Худоро, балки танҳо хоҳишҳои худро мечӯяд. Ӯ маслиҳати ҳеҷ касро гӯш намекунад ва барои фирефташавӣ кушода мешавад.

Ман дар бораи он давраҳое намегӯям, вақте ки Худо одамро ҷудо карда барои мусаллаҳ кардан ва қувват бахшидан даъват мекунад. Ман дар бораи онҳое мегӯям, ки худашон худро ба маҳбас ҷой кардаанд. Онҳо аз калисо ба калисо муносибатҳоро бо дигарон дур карда, ва дар олами худ бандӣ шуда, саргардон ҳастанд. Ба фикрашон ҳар касе, ки бо онҳо норозӣ аст, ноҳақанд ва зидди онҳо омодаанд. Онҳо ҷудо шуда худро ҳимоя мекунанд ва дар муҳити зери назорат сохтагиашон худро бехатар ҳис мекунанд. Ба онҳо дигар лозим нест, ки ба камбудииҳои хислаташон муқобилат кунанд. Ба ҷои бо мушкилӣ рӯ ба рӯ шудан, кӯшиш мекунанд, ки аз озмоиш дур шаванд. Танҳо дар шароитҳои ҷанҷолӣ бо дигарон хислат инкишоф меёбад ва агар давраи нави хафагӣ аз нав сар шавад, он боз қатъ мегардад.

ПИНҲОҶОНШАВӢ АЗ ҲАҚИҚАТ

*Хафағӣ барои дидани камбудихоӣ
хислататон халал мерасонад, барои он ки айб
одатан ба дигар шахс гузошта мешавад.*

*...Ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ
расида наметавонанд.
- 2 Тимотиюс 3:7*

Аз ман бисёр вақт мепурсанд: «Кай ман бояд калисо ва хизматгузори тарк кунам? Барои инро кардан то чӣ андоза он ҷо бояд бад шавад?»

Ман ҷавоб медиҳам: «Кӣ шуморо фиристод, ба калисо, ки ҳоло меравед?»

Асосан ба ман меғоянд: «Худо». Пас боз ҷавоб медиҳам: «Агар Худо шуморо фиристода бошад, онгоҳ наравед, то он даме, ки Худо ба шумо барои рафтан иҷозат надиҳад. Агар Худо ҳеҷ чиз нагӯяд, онгоҳ дар хомӯши Ӯ гуфтан меҳаҳад: «Ҳеҷ чизро тағир надеҳ. Нарав. Дар ҷои гузоштагиам бимон!»

Агар Худо ба шумо барои рафтан иҷозат диҳад, калисо дар кадом ҳолат набошад, бо осоиштагӣ меравед.

Зеро ки шумо бо хурсандӣ берун хоҳед рафт, ва бо осоиштагӣ гуселонида хоҳед шуд... (Ишай 55:12)

Хамин тариқ аз калисо баромадани шумо аз амал ва рафтори дигар одамон вобаста нест, балки аз роҳбарии Рӯҳи Муқаддас. Хизматгузорию тарк кардан, аз бад будани баъзе чизҳо ҳам вобаста нест.

Калисоро бо рӯҳи хафагӣ ва маҳкумият тарк кардан нақшаи Худо нест. Ба ҷои чунин рафтор кардан маъноӣ муқобилат карданро дорад, ба ҷои зери роҳбарии Ӯ амал кардан. Дар Нома ба Румиён 8:14 гуфта шудааст: «Зеро ҳамаи онҳое, ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, фарзандони Худо ҳастанд». Пайхас кунед, ки дар ин ҷо гуфта нашудааст: «Зеро ҳамаи онҳое, ки аз рӯи ҳолатҳои душвор амал мекунад, фарзандони Худо ҳастанд».

Қариб ҳамаи калимаҳои «писар», ки дар Аҳди Ҷадид истифода бурда мешавад, аз ду калимаи юнонӣ гирифта шудааст: ТЕКНОН ва ХЮОС. Ба калимаи ТЕКНОН чунин таъриф додан мумкин аст: он касе, ки аз рӯи факти таваллуд писар мебошад.

Ҳангоме ки писари якуми ман, Эдисон таваллуд шуд, ӯ писари Ҷон Бивер шуд, танҳо аз барои он ки аз ман ва занам ба вучуд омад. Вақте ки ӯ дар таваллудхона ҳамроҳи дигар тифлон буд, шумо наметавонистед ӯро аз дигар тифлон ҳамчун писари ман фарқ кунед, магар аз рӯи нишонае, ки дар кати хобаш часпонида шуда буд. Дар вай ягон чизе набуд, ки ӯро аз байни дигарон фарқ кунонад. Эдисон дар ин ҳолат ТЕКНОН-и Ҷон ва Лиза Бивер ҳисоб мешуд.

Мо мебинем, ки калимаи ТЕКНОН дар Румиён 8:15-16 истифода бурда мешавад. Дар ин ҷо гуфта мешавад, ки азбаски мо рӯҳи писархондагиро қабул кардем, «худи Рӯҳ ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони (ТЕКНОН) Худо ҳастем». Вақте ки шахс Исои Масеҳро ҳамчун Худованд қабул мекунад, аз рӯи факти таваллуд, яъне аз боло таваллуд шудан ӯ фарзанди Худо мешавад (ниг. Юҳанно 1:12).

Дуҷум калимаи юнонӣ, ки дар Аҳди Ҷадид ҳамчун писарон

тарҷума шудааст -ин калимаи ХЮОС мебошад. Дар Аҳди Ҷадид он бисёр вақт барои тасвири одам истифода мешавад, ки мазмунаш ҳақиқатан писар аст, барои он ки \bar{y} хислатҳои волидайнӣ худро инъикос мекунад.

Вақте ки писари ман Эдисон калон шуд, \bar{y} ба падар монанд буд ва мисли \bar{y} рафтор мекард. Ҳангоме ки \bar{y} шаш сола шуд, мо бо занам \bar{y} ро ба падару модарам гузошта, бо корҳои худ ба сафар рафтем. Модарам ба занам гуфт, ки \bar{y} айнан мисли падар аст. Аз рӯи хислаташ дар он синну сол \bar{y} ба ман бисёр монанд буд. Вақте ки \bar{y} калон шуд, \bar{y} боз ҳам бисёртар ба падараш монанд шуд. Акнун \bar{y} ро ҳамчун писари Ҷон Бивер шинохта метавонанд, на фақат аз фақти таваллуд, балки аз рӯи нишонаҳои хислат, ки падарашро хотиррасон мекунад.

Агар содда карда гӯем, калимаи юнонии ТЕКНОН маънои тифлонро дорад, ё писарчаҳои хурдро, калимаи ХЮОС бошад, барои тасвири писарони калон истифода мегардад.

Биёед аз сари нав мебинем, ки дар Нома ба Румиён 8:14 чӣ гуфта шудааст: «Зеро ҳамаи онҳое, ки роҳнамоёшон Рӯҳи Худо, фарзандони (ХЮОС) Худо ҳастанд». Мо бараъло дида метавонем, ки маҳз писарони ба камолот расида зеро роҳнамоии Рӯҳи Худо ҳастанд. Масеҳиёни ба камолот нарасида пурра ба роҳбарии Рӯҳи Муқаддас пайравӣ карда наметавонанд. Дар аксарияти ҳолатҳо онҳо аз рӯи ҳиссиёт ё тафаккур шароитҳои душвори худро ҳалл мекунанд. Онҳо ҳоло ёд нагирифтаанд, ки танҳо дар асоси роҳбарии Рӯҳи Худо амал кунанд.

Баробари калон шудан хислати Эдисон инкишоф меёбад. Чӣ қадаре, ки \bar{y} ба камол расад, ҳамон қадар ман ба \bar{y} масъулиятро воғузур мекунам. Ба камолот нарасида мондан барои \bar{y} хуб нест. Ин иродаи Худо нест, ки мо ҳамчун тифли навзод монем.

Яке аз роҳҳои, ки хислати писарам Эдисонро инкишоф дод, бо шароитҳои душвор вохӯрдан аст. Вақте ки \bar{y} ба мактаб рафтани сар кард, \bar{y} бо якҷанд «бекорхӯчаҳо» бархӯрд. Ман дар бораи чизе шунидам, ки ин бачаҳои дағал бар зидди писарам чӣ гуфтаанд ё чӣ кардаанд ва ман хостам, ки рафта бо онҳо гап

занам. Лекин мефаҳмидам, ки ин нодуруст: даҳолати ман ба инкишофи Эдисон монеъ мешавад. Барои ҳамин мо бо занам ўро ба таъкиботҳо дар мактаб тайёр карда, дар хона ба ў маслиҳат доданро давом додем. Ба воситаи азиятҳо ва гапдарой ба маслиҳати мо хислати ў устувор гардид.

Ин ба он монанд аст, ки чӣ хел Худо бо мо рафтор мекунад. Китоби Муқаддас мегӯяд: «Ва агарчӣ Писар (ХЮОС) буд, ба василаи уқубатҳо ба итоат омӯхта шуд» (Ибриён 5:8).

Инкишофи ҷисмонӣ аз вақт вобаста аст. Қади ягон кӯдаки дусола 180 см нест. Иикишофи тафаккурӣ дар ҷараёни таълим ба вучуд меояд. Аммо инкишофи рӯҳонӣ аз вақт ё таълим вобаста нест, лекин аз итоакунӣ. Акнун нигаред, ки Петрус чӣ мегӯяд:

Пас, чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, шумо низ ба ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад... (1 Петрус 4:1)

Шаҳсе, ки гуноҳ карданро бас кардааст, фарзанди комил ва гапдарои Худо аст. Ў ба камолот расидааст. Ў роҳҳои Худоро интиҳоб мекунад, на аз они худро. Чӣ тарзе, ки Исо итоаткориро ба воситаи уқубатҳои кашидаш омӯхт, ҳамчунон мо низ итоатро ба воситаи шароитҳои душвор меомӯзем. Ҳангоме ки мо ба каломи Худованд гӯш мекунем, ки ба воситаи Рӯҳи Муқаддас гуфта мешавад, дар вақтҳои ҷанҷол ва уқубатҳо мо ба воя ва ба камол мерасем. Дониши мо оиди Навиштаҷот барои афзоиши рӯҳонӣ калид нест. Лекин итоаткунӣ калид аст.

Акнун мо яке аз сабабҳоро мебинем, ки чаро мо дар калисо одамонеро дорем, ки даҳҳо сол масеҳӣ мебошанд, оятҳо ва ҳагто пурра бобҳоро аз Китоби Муқаддас аз ёд мегӯянд, ҳазорҳо мавъизаро шунидаанд ва китобҳои зиёдро хондаанд, аммо мисли пештара памперсҳои рӯҳонӣ мепӯшанд. Ҳар дафъае, ки онҳо бо шароитҳои душвор вомехӯранд, ба ҷои он ки бо роҳбарии Рӯҳи Худо рафтор кунанд, онҳо кӯшиш менамоянд, ки худро мувофиқи фаҳмишашон ҳимоя кунанд. Онҳо ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд

(ниг. 2 Тимотиюс 3:7). Онҳо ба дониши ростӣ расида наметавонанд, чунки онро дар ҳаёти худ татбиқ намекунанд. Агар шумо калон шуданӣ ва ба камолот расиданӣ бошед, дар ҳаёти худ ба ростӣ пурра озода дихед. Бе итоаткунӣ ақлан бо вай розӣ шудан кофӣ нест. Ҳатто агар мо таълим гирифтавро давом диҳем, бе итоаткунӣ мо ҳеҷ гоҳ ба камолот расида наметавонем.

Худнигаҳдорӣ

Одатан баҳонаи худнигаҳдорӣ, ки ба воситаи беитоатӣ ба амал амадааст, хафагӣ мебошад. Хафагиро пинҳон кардан, яъне ҳиссиёти бардурӯғи худмухофизаткуниро доштан аст. Он намегузорад, ки шумо камбудихоро дар хислати худ бубинед, чунки айбро ба дигарон мепартсед. Онгоҳ рафтор, норасоии камолот ё гуноҳи худро дида баромадан лозим намешавад, чунки фақат айби одами шуморо хафакардагиро мебинед. Аз ин ҷост, ки кӯшиши Худо оиди инкишофи хислати шумо, бартарафкунии ҷанҷол, аз тарафи худи шумо вайрон карда мешавад. Шахси хафашуда аз манбаи хафагӣ мегурезад, ва дар ниҳоят оворагарди рӯҳонӣ шуда, мегурезад.

Якҷанд вақт пештар як зан ба ман дар бораи дугонааш нақл кард, ки ӯ аз як калисо ба дигараш рафта буд. Ӯ пастори навро ба хонааш барои хӯроки нисфирӯзӣ даъват кард. Ҳангоми сӯҳбат пастор аз ӯ пурсид, ки барои чӣ ӯ аз калисои худ рафт. Зан ба ӯ дар бораи тамоми мушкилиҳое, ки дар калисои пештарааш буд, нақл кард.

Пастор гӯш кард ва кӯшиш намуд, ки ӯро тасалли дихад. Аз таҷрибаи худ ман медонам, ки агар пастор ин занро бо Каломи Худо рӯҳбаланд мекард ва бо дарду алам ва муносибати танқидкунии ин зан ягон чора меканд, аз рӯи ҳикмат мешуд. Агар даркор бошад, ба вай маслиҳат доданаш лозим буд, ки ба калисои пештарааш баргардад ва то Худо ӯро бо осоиштагӣ сар надоданаш истад.

Вақте ки Худо шуморо (аз калисо) бо осоиштагӣ мебарорад, пеши дигар одамон барои рафтагитон худро дар зери фишор

сафед намекунед. Шумо зери фишор доварӣ ё танқид карда мушкилихоеро, ки дар калисои пештараатон буд, нақл намекунед Ман медонистам, ки баъди чанд муддат ин зан пастори нав ва роҳбарияти онро айнан ҳамон хеле қабул мекунад, ки роҳбарияти калисои пештараи худро қабул карда буд. Хафагиро дар дил нигоҳ дошта, аз рӯи он мо ба ҳама чиз баҳо медиҳем.

Як масали қадима ҳаст. Дар ҳамон замонҳое, ки кӯчманчиён, ба ғарби Амрикои Шимолӣ ҳаракат мекарданд, як марди хирадманд дар теппагии даромади яке аз шаҳрҳои нав меистод. Вақте ки кӯчманчиён аз шарқ меоманд, ин марди хирадманд яқум шахсе буд, ки онҳо пеш аз ба шаҳр даромадан вомехӯрданд. Онҳо аввал мепурсиданд, ки одамони ин шаҳр чӣ гунаанд.

Ба саволи онҳо вай бо саволи худ ҷавоб гардонд: «Одамони шаҳре, ки шумо аз он нав рафтед, чӣ хел буданд?»

Баъзеҳо ҷавоб доданд: «Шаҳре, ки мо аз он рафтем, бисёр шаҳри бад буд. Одамон дар он ғайбатчиёни ашаддӣ, ки бо одамони бегуноҳ бад рафтор мекунанд. Он бо дуздон ва лофзанон пур аст».

Марди хирадманд ҷавоб гардонд: «Ин шаҳр айнан мисли ҳамон шаҳре, ки шумо аз он рафтед».

Онҳо сипосгузори карданд, ки ӯ онҳоро аз он бадбахтие, ки гурехта буданд, нигоҳ дошт ва ҳаракати худро ба тарафи ғарб давом доданд.

Пас аз он, дигар гурӯҳи кӯчманчиён омада, аини ҳамон саволро доданд: «Одамони ин шаҳр чӣ гуна ҳастанд?»

Марди хирадманд боз савол дод: «Одамони ҳамон шаҳре, ки шумо аз он ҷо омадед, чӣ хел буданд?»

Ин гурӯҳи одамон ҷавоб гардониданд: «Он шаҳри аҷоиб буд! Одамонаш аҷоиб! Мо дӯстони наздики худро гузошта омадем. Ҳар кас ҳаракат мекард ба якдигар мадад расонад. Ҳеч кас ба ҳеч чиз мӯҳтоҷ набуд, зеро ҳама барои якдигар ғамхорӣ мекарданд. Агар ягон кас душворӣ дошта бошад, тамоми ҷомеа барои кӯмак ҷамъ меомад. Аз он ҷо рафтанд ба мо мушкил буд, лекин мо ҳис кардем, ки ҳамчун пешқадамон ба тарафи ғарб равона шуда, ба

насли оянда бояд ҷой тайёр кунем».

Хирадманди пир ба онҳо айни ҳамон гапери, ки ба гурӯҳи пештара гуфта буд, гуфт: «Ин шаҳр айнан мисли ҳамон шаҳр аст, ки шумо аз он рафтад». Ин одамон хурсанд шуданд: «Биёед дар ин шаҳр ҷойгир мешавем!»

Чӣ тарзе, ки онҳо ба муносибатҳои пешинаи худ баҳо дода бошанд, айнан ҳамон хел онҳо ба ояндаи худ мекунанд.

Чӣ хеле, ки шумо аз калисо ва муносибатҳои худ рафта бошед, ҳамон хел ба калисо ва муносибатҳои ояндаи худ дохил мешавед. Исо дар Юҳанно 20:23 гуфтааст: «...гуноҳи касеро, ки авф намоед, омурзида мешавад; ва касеро, ки авф накунад, омурзида намешавад».

Мо гуноҳҳои дигаронро дар худ мегузорем, вақте ки ба хафагӣ роҳ медиҳем ва набахшиданро нигоҳ медорем. Агар бо калисо ҷудо шавем ё бо касе муносибати худро аз сабаби хафагӣ ва ранҷ вайрон кунем, мо ба дигар калисо ё дигар муносибатҳо бо айни ҳамон ҳиссиёт медароём. Баъдан, вақте ки мушкилиҳои нав пайдо мешаванд, алоқаҳои нави худро қандан ба мо боз осон мешавад. Мо на фақат бо дардҳое, ки дар натиҷаи муносибатҳои нав пайдо шуданд, сарукор дорем, балки бо дардҳое, ки аз муносибати пештараи мо боқӣ монданд.

Мувофиқи омор 60-65 фоизи одамон аз сари нав никоҳи худро бекор мекунанд. Чӣ тарзе, ки одам аз никоҳи якуми худ барояд, ҳамон тарз ӯ ба дуҷум медарояд. Набахшидани ҳамсари якумаш ба ояндаи ҳаёти ӯ бо ҳамсари дуҷум монеъ мешавад. Дигар касро айбдор карда, хатогиҳои худ ва камбудииҳои хислаташонро намебинанд. Ва аз ҳама бадаш он, ки акнун онҳо аз пештара дида зиёдтар метарсанд, ки боз ин дардро аз сар мегузаронанд.

Ин асос на фақат ба никоҳ ва талоқ дахл дорад. Он барои ҳамаи муносибатҳо татбиқ карда мешавад. Ба хизматгузориҳои мо як нафар омад, ки то ин бо дигар хизматгузор кор мекард ва аз ӯ хафа шуда буд. Аммо вақт мегузашт ва ман ҳис кардам, ки Худованд мехоҳад, ки ман ӯро барои бо мо кор қардан даъват кунам. Ман боварӣ доштам, ки ӯ дар роҳи баргараф қардани

хафагии худ аст.

Ман ба корфармои пештараи \bar{y} занг задам ва бо \bar{y} оиди нақшаҳои худ дар бораи он ки ин шахсро ба гурӯҳи худ гирифтаи сӯхбат кардам. \bar{Y} маро дастгирӣ кард, ки ин кори хуб аст. \bar{Y} бовар мекард, ки ин одам пурра шифо меёбад, агар бо мо кор карданро шуруъ менамояд. Ман ба ҳар дуи онҳо гуфтам, ки барои барқароршавии ва шифо ёфтани муносибаташон дуо мекунам.

Вақте ки ин одам ба гурӯҳи мо ҳамроҳ шуд, қариб ки ҳамон замон мушкилӣ пайдо шуд. Ман саволҳои \bar{y} ро ҳалл кардам, аммо ба назар чунин менамуд, ки ин барои он аст, ки ба \bar{y} танҳо сабукии муваққатӣ биёрад. Ба ин монанд буд, ки \bar{y} аз ҳудуди мафкураи муносибатҳои пешини худ баромада наметавонад. Онҳо \bar{y} ро аз рӯи изҳо таъкиб мекарданд. \bar{Y} маро ҳатто барои он айбдор кард, ки ман ҳам айнаи он кореро мекунам, ки лидери пештараи \bar{y} мекард. Ман ноором шудам, зеро аҳволи ин шахс барои ман аз кори кардагаш муҳимтар буд. Ман ба \bar{y} истисно мекардам, ки ба ҳеч як коргарам накарда будам, чунки \bar{y} ро шифоёфта дидан мехостам.

Ҳамагӣ ду моҳ гузашт ва \bar{y} ариза оиди аз кор рафтани дод. \bar{Y} худро мисли ба ҳолати пештара афтада, ҳис кард. Рафта истода, \bar{y} гуфт: «Ҷон, ман дигар ҳеч гоҳ ба ягон хизмати масеҳӣ кор намекунам».

Ман \bar{y} ро баракат додам ва нигоҳ кардам, ки чӣ хел \bar{y} меравад. Мо \bar{y} ро ва занашро дӯст медорем. Он чиз ғамангез буд, ки \bar{y} даъвати қавӣ дошт маҳз ба он чизе, ки \bar{y} онро гузошт ва ин маънои онро надорад, ки \bar{y} дар дигар соҳа комёб шуда наметавонад.

Баъди рафтани ман хавотир будам, бинобар ин дар ҷустуҷӯи Худо шудам. «Аз чӣ сабаб \bar{y} ин қадар зуд рафт, ҳамон вақте ки ҳар дуямон ин корро ҷои дуруст барои \bar{y} меҳисобидем?»

Баъди чанд ҳафта Худованд ба воситаи яке аз пасторони боҳикмат, дӯсти ман ба ин савол ҷавоб гардонд: «Худо бисёр маротиба ба одамон иҷозат медиҳад, ки аз шароитҳои ҷанҷоли гурезанд, ки ба воситаи он онҳо, мувофиқи иродаи \bar{Y} , мебоист

гузаранд, агар дар дили худ қарор карда бошанд, ки аз ин мегурезанд».

Баъд ӯ барои мисол ҳодисаи Илёсро овард, ки ӯ аз Изобал гурехта буд (3 Подшоҳон 18-19). Илёс ба наздикӣ пайғамбарони ситамгар Баал ва Аҳъобро ба қатл расонида буд. Ин одамон, ки мамлакатро ба бутпарастӣ оварда буданд ва аз мизи Изобал хӯрок мехӯрданд. Вақте ки Изобал дар ин бора шунид, ба Илёс таҳдид кард, ки ӯро дар давоми як шабонарӯз мекушад.

Худо мехост, ки Илёс бар зидди вай истад, аммо ба ҷои ин ӯ гурехт. Ӯ дар чунин зикқӣ буд, ки ба худ марғро хост. Ӯ супориши Худоро иҷро карда наметавонист, зеро дар тарс буд. Худо фариштаро фиристонд, то ки ба ӯ ду нон диҳад ва ба ӯ иҷозат дод, ки дар давоми чиҳил рӯз ва чиҳил шаб ба кӯҳи Кармил гурезад.

Вақте ки ӯ ба он ҷо расид, Худо пеш аз ҷама пурсид: «Ин ҷо ту чӣ кор мекуни, Илёс?»

Саволи аҷоиб! Худо Худаш ӯро дар роҳ бо хӯрок таъмин кард, танҳо аз барои он ки дар кӯҳ аз ӯ бишурсад: «Ин ҷо ту чӣ кор мекуни?» Худо медонист, ки Илёс қарор кард, аз ҳолати вазнин гурезад. Ӯ ба вай иҷозат дод, ки инро кунад, ҳол он ки аз аввал инро фикр накарда буд.

Баъд Ӯ ба Илёс гуфт: «...рафта, бо роҳи худ ба биёбони Димишқ баргард, ва омада, Ҳазоилро ба подшоҳӣ бар Арам тадҳин намо; ва Еҳу ибни Нимширо ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намо, ва Элишоъ ибни Шофотро, ки аз Обил-Маҳӯло мебошад, ба набигӣ ба ҷои худат тадҳин намо» (3 Подшоҳон 19:15-16).

Миннатдорона ба хизмати Элишоъ ва Еҳу ин малика ва системаи беқонунонаи ӯ нобуд карда шуданд (4 Подшоҳон 9-10). Ин супоришро Илёс иҷро накард, балки пайравон, ки ӯ мувофиқи гуфтаи Худо ба ҷои худ тадҳин кард.

Ҳамон пастор ба ман гуфт: «Агар мо дар дилҳои худ қарор карда бошем, ки шароитҳои вазнинро аз сар намегузаронем, Худо дар ҳақиқат моро аз онҳо озод менамояд, гарчанде ин иродаи комили Ӯ нест».

Баъдтар ман як ҳолатро аз 22-юм боби китоби Ададҳо ба хотир овардам, ки дар он чо айни ҳамон фикр дарч карда шудааст. Билъом мехост Исроилро лаънат кунад аз барои мукофоти калоне, ки ба ӯ пешниҳод карда буданд.

Ў бори аввал аз Худо пурсид, ки оё рафта метавонад ва Худо гуфт, ки агар Билъом бо сафирони Болоқ равад, ин хости Ў нест. Вақте ки сарварони Мӯъоб бо пули зиёд ва бо шарафи бузург баргаштанд, Билъом боз ба Худо рӯ овард. Ҳатто хандаовар, ки Худо қарори Худро тағир медиҳад, зеро ба Билъом акнун зиёдтар пул ва шараф пешниҳод кардаанд! Аммо ин дафъа Худо ба ӯ гуфт, ки бо онҳо равад.

Барои чӣ Худо қарори Худро дигар кард?

Ҷавобаш чунин аст: Худо умуман қарори Худро тағир наододааст. Гап дар сари он, ки Билъом барои рафтан тайёр буд, аз ин сабаб Худо иҷозат дод, ки равад. Ана барои чӣ хашми Ў бар зидди Билъом аланга зад, вақте ки ӯ билохира бо сарварони Мӯъоб рафт.

Мо метавонем ба дили Худо занем бо он, ки Ў аллакай ба мо иродаи Худро аниқ нишон дод. Дар охир Ў ба мо иҷозат медиҳад он кореро, ки мехоҳем, кунем, ҳатто агар ин ба фикри аввалаи Ў хилоф бошад ва ҳатто агар ин ба фоидаи мо набошад.

Бисёр вақт нақшаи Худо ин аст, ки мо дарду муносибатҳое, ки ба мо маъқул нестанд, вохӯрем. Аммо дар асл мо аз он чизе, ки ҳаётанонро боқувват мекунад, мегурезем. Бо хафагӣ ҳеч кор қардан нахоҳем, аз мушкилӣ озод намешавем. Он ба мо танҳо сабукии муваққатӣ медиҳад. Худи решаи мушкилӣ бошад, дастнорасида мемонад.

Таҷрибаи шахсии ман бо он шахси ҷавон, ки ман ӯро ба кор гирифта будам, ба ман дарс дар бораи хафагӣ ва муносибатҳо шуд. Муносибатҳои солимро барқарор қардан бо шахсе, ки алоқаҳои пештараашро бо дилхунукию хафагӣ қандааст, мумкин нест. Шифой бояд рӯй диҳад. Вай ҷавон мегуфт, ки роҳбари пештараашро бахшидааст, аммо дар асл набахшида буд.

Муҳаббат рафторҳои нодурустро фаромӯш мекунад, то ки

умедро бар оянда нигоҳ дорад. Агар мо ҳақиқатан бар хафагӣ ғалаба карда бошем, пас аз таҳти дил оштан шудан мехоҳем. Эҳтимол, ҳоло он вақти хуб ва муносиб наомада бошад, вале дар дилҳои худ мо барқароршавии муносибатҳоро меҷӯем.

Як дӯсти хирадмандам дертар ба ман гуфт: Як зарбулмасали қадима ҳаст: «Моргазида аз банди ало метарсад». Чӣ қадар одамон имрӯз аз банди ало метарсанд, чунки як вақте онҳоро мор газида буд? Худо ба онҳо тару тозагӣ бахшидан мехоҳад, аммо онро қабул намекунанд, метарсанд, ки онҳоро боз меранҷонанд, аз ин сабаб дар хафагӣ зиндагӣ мекунанд.

Исо чароҳатҳои моро шифо додан мехоҳад. Аммо бисёр вақт мо ба Ё иҷозат намедиҳем, ки инро кунад, чунки ин роҳи осон нест. Ин пайраҳаи фурӯтанӣ ва худрадкунӣ шифо меорад ва ба камолот мерасонад. Неқӯаҳволии дигар касро аз худат дида муҳамтар доништан қарор аст, ҳатто агар ин кас ба ту бисёр ғаму андӯх оварда бошад.

Мағрурӣ бо ин пайраҳа рафта наметавонад, балки онҳое, ки аз хатари радшавӣ натарсида осоиштагиро хоҳонанд. Ин из ба пастшавӣ ва сархамкунӣ мебарад. Ин роҳест, ки ба ҳаёт мебарад.

ТАҲКУРСИИ УСТУВОР

*Он чизеро, ки мо дар ҳузури Худо меомӯзем,
дар ҳузури одамон омӯхтан номумкин аст.*

Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд:

*«Инак, Ман дар Сион санге барои бунёд гузоштам, ки санги
озмуда, санги зовия ва гаронбаҳост, ва асоси мустаҳкаме дорад:
ҳар кӣ имон овард, таъҷил нахоҳад шуд»*

- Ишаё 28:16

«Ҳар кӣ имон овард, таъҷил нахоҳад шуд». Одами афсурдаотир шуда ноустувор аст, зеро ӯ асоси ҳатмӣ надорад. Чунин шахсро тӯфонҳои таъқибот ва озмоишҳои саҳт ба осони мечунбонад. Биёед дида мебароем, ки бо Шимъони Петрус чӣ рӯй дод.

Исо ба музофоти Қайсарияи Филиппус омад ва аз шогирдони Худ пурсид: «...Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?» (Матто 16:13).

Баъзе шогирдон бо ҳавас фикри халқро дар бораи Исо гуфтанд. Исо тамом кардани онҳо мунтазир буд, баъд ба онҳо

нигариста, пурсид: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» (ояти 15).

Ман боварии комил дорам, ки аксарияти шогирдон чехраи шубҳанок ва пур аз тарс доштанд, вақте ки онҳо фикр мекарданд. Онҳо даҳони худро кушода монда хомӯш меистоданд. Ногаҳон, одамоне, ки фикри дигаронро бо чӯшу хурӯш мегуфтанд, хомӯш монданд. Чӣ хеле, ки набошад, ҳоло онҳо дарк намуданд, ки ҷавоб надоранд.

Ҳар он коре, ки Исо мекунад, ӯ хуб мекунад! ӯ савол дода дилҳои онҳоро муайян кард. ӯ онҳоро ба дарккунии ҳақиқии он чиз овард, ки чиро онҳо медонистанд ва чиро намедонистанд. Шогирдон дар асоси фикрронии дигарон зиндагӣ мекарданд, ба ҷои дида баромадани он, ки дилҳои худашон оиди дар ҳақиқат кӣ будани Исо чӣ мегӯяд. Онҳо ин саволро ба худ наодода буданд.

Шимъӯн, ки ӯро Исо Петрус меномид, ягона шогирде буд, ки ба ин савол ҷавоб дода тавонист. ӯ гуфт: «...Ту – Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ» (Матто 16:16). Онгоҳ Исо ба ӯ ҷавоб гардонид: «...Хушо ту, эй Шимъӯн, писари Юнус, чунки башар инро ба ту зоҳир накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст» (ояти 17).

Исо ба Петрус сарчашмаи ин ваҳиро фаҳмонд. ӯ ин донишро на аз дигар одамон гирифта буд, на аз фикри худаш, вале Худи Худо ба ӯ инро ошкор сохт.

Шимъӯни Петрус бисёр ташнаи корҳои Худо буд. Маҳз ӯ ба Исо бисёр савол медод. ӯ ҳамон шахсе буд, ки дар рӯи об роҳгашт, дар он вақте ки боқимонда ёздаҳ нафар танҳо тамошо мекарданд. ӯ шахсе буд, ки бо фикри бегонаҳо зиндагӣ кардан намехост! ӯ ҳама чизро бевосита аз даҳони Худо шунидан мехост.

Ин ошкоркунии Рӯҳулқудс оиди шинохтани Исо, ба ӯ на ба воситаи узвҳои ҳиссиётӣ омад, балки ҳамчун бахшоиш, ки дили ӯро дар ҷавоби ташнагии рӯҳонӣ рӯшан карда буд. Бисёриҳо шохидони айни ҳамон чизе буданд, ки Шимъӯни Петрус буд, лекин дар дилҳояшон чунин ташнагӣ барои шинохтани Худо набуд.

Дар номаи якуми Юҳанно 2:27 гуфта шудааст:

«Валекин, тадҳине, ки шумо аз ӯ ёфтаед, дар шумо сокин аст,

ва шумо эҳтиёче надоред, ки касе шуморо таълим диҳад; аммо азбаски тадҳини ӯ ба шумо ҳар чизро таълим медиҳад, ва он рост аст ва дуруг нест, ва ҳамон тавр, ки шуморо таълим додааст, дар ӯ бимонед».

Ин тадҳин Шимъӯни Петрусро таълим дода буд. Ӯ гӯш кард ҳамаи он чизеро, ки дигарон гуфтанд, ва баъд ба дили худ нигоҳ кард, ба он чизе, ки Худо ба ӯ ошкор карда буд. Ҳамон вақте ки шумо дониши аз тарафи Худо ошкор шударо мегиред, шуморо ҳеҷ кас ҷунбонида наметавонад. Вақте ки Худо ба шумо чизеро ошкор мекунад, ягон аҳамият надорад, ки тамоми олам ҷӣ мегӯяд. Ҳеҷ чиз дили шуморо дигар карда наметавонад.

Баъд Исо ба Шимъӯни Петрус ва дигар шогирдонаш гуфт: «...бар ин сахра (яъне дар ин ваҳии шахсан аз тарафи Худо додашуда) Ман калисои Худро бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзаҳ бар он ғолиб нахоҳад шуд...» (Матто 16:18). Мо баръало мебинем, ки каломи ошкоршудаи Худо асоси мустаҳкам дорад; дар ин ҳодисаи мушаххас ин дарк кардани Петрус, ки Исо Писари Худо буд.

Калом фикрро рӯшан мекунад

Вақте ки ман мавъиза мекунам, бисёр вақт калисоҳо ва шахсони алоҳидаро даъват мекунам барои шунидани овози Худо, ки ба воситаи ман садо медиҳад. Одатан, мавъизаро навишта, мо танҳо он чизеро қайд мекунем, ки аз тарафи воиз гуфта мешавад. Аз барои ҳамин мо Навиштаҷот ва шарҳдиҳии онро танҳо бо ақл ҳамчун дониши мафкуравӣ дарк мекунем.

Агар мо танҳо дониши мафкуравиरो доро бошем, онгоҳ ду чиз рӯй доданаи шумо мумкин аст:

Мо ба эҳсосотҳо ва муболиғаҳо ба осонӣ дода мешавем. Мо худро ба тафаккури худ асир мегардонем.

Аммо ҳамаи ин асоси мустаҳкам нест, ки дар он Исо Калисои Худро месозад. Ӯ гуфт, ки он дар асоси ваҳии Рӯҳулқудс асос меёбад, на ин ки дар оятҳои азёдкарда аз Китоби Муқаддас.

Мавъизаи хизматгузори тадҳиншударо шунда ё китобро

хонда, мо ҳама вақт бояд калимаҳо ё ибораҳоеро чӯем, ки онҳо дар рӯҳи мо дармегирад. Ин он каломе, ки Худо ба мо ошкор мекунад. Он рӯшноӣ ва фаҳмиши рӯҳонӣ меорад. Чӣ тарзе, ки сарояндаи забур менависад «Оғози каломи ту нур мепошад, соддадилонро фаҳм мебахшад» (Забур 118:130). Маҳз ҳамон вақте ки каломи Ё ба воситаи ошкоршавӣ на ба ақли мо, балки ба дили мо медарояд, он ба мо нур мепошад ва фаҳмо мешавад.

Бисёр вақт хизматгузор дар як мавзӯё гап мезанад, аммо Худо ба дили ман тамоман чизи дигарро ошкор ва рӯшан мекунад. Аз дигар тараф, Худо маҳз ҳамон каломеро, ки хизматгузор мегӯяд, тадҳин карда метавонад ва онҳо дар дили ман дармегирад. Роҳи осонаш ин Каломи Худо, ки барои ман кушода шудааст. Ана ин чиз моро аз одами соддадил (фаҳмиш надоштан) ба одами ба камолот расида (бо фаҳмиш пур будан) табдил медиҳад. Ин каломи ба дили мо ошкоршуда маҳз он асосе, ки Исо калисои Худро месозад.

Исо каломи ошкоршударо ба саҳра монад кард. Саҳра маънои устуворӣ ва қувватро дорад. Масали Исоро дар бораи ду хона ба хотир оред, ки яке аз он бар санг сохта шуда буд, дигараш – бар рег. Вақте ки таъқибот, ғаму андӯҳ ба ин ду хона омад, ҳамон хонае, ки бар рег сохта шуда буд, вайрон шуд, ва хонае, ки бар санг сохта шуда буд, истод.

Баъзе чизҳоеро, ки мо аз Худо мешунавем, дар Китоби Муқаддас ёфта намешавад. Мисол, мо дар Китоби Муқаддас наметавонем дар ба саволҳои зерин ҷавоб ёфта наметавонем: ба кӣ хонадор мешавем; дар кучо мо бояд кор кунем; дар кадом калисо мо бояд бошем? Ва чунин саволҳо хеле зиёданд. Мо бояд ошкоршавии Рӯҳи Худоро барои қабули чунин қарорҳо дошта бошем. Бе ин қарори мо дар таҳкурсии ноустувор меистад.

Он чизе ки Худо бо Рӯҳи Худ ба мо ошкор менамояд, аз мо кашида гирифта намешавад. Ин бояд асос бошад барои ҳар он чизе, ки мо мекунем. Бе ин мо ба осонӣ ба васваса меафтем, вақте ки озмоишҳои саҳт ва ғаму андӯҳ меоянд.

Ба хотир оред, ки Исо чӣ гуфт, дар бораи каломе, ки бо

хурсандӣ шунида ва қабул карда шуда, вале ба дил реша надавонда буд. Он бо хурсандӣ танҳо дар ақл ва эҳсосот қабул шуда буд.

Ҳамчунин кошташудагон дар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнавад, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд, лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд (Марқус 4:16-17).

Мо ба осонӣ калимаи «реша»-ро бо калимаи «асос» иваз карда метавонем, зеро ҳар дуяш ба доимият ва манъбаи мустаҳкамӣ ба растанӣ ишора мекунанд. Одами ноустувор ё одаме, ки дар каломи ошкоршуда асос надорад, тӯфони васваса ва хафагӣ ўро мечунбонад.

Чӣ қадар одамон монанди он шогирдоне ҳастанд, ки Исо муқобилат кард. Онҳо аз рӯи гапҳои шунидаашон, ки одамон чӣ гуфтаанд ё маъвиза карданд, зиндагӣ мекунанд. Фикр ва тасдиқоти дигаронро ҳамчун ростӣ қабул карда, маслиҳат ё роҳбарии Рӯҳи Муқаддасро намечӯянд. Мо танҳо чизҳоеро, ки Худо ба мо ошкор кардааст, эътироф намуда зиндагӣ карда метавонем. Ана бар ин чиз Исо Калисои Худо месозад.

Як вақте ҳамроҳи ман як котибаи мучаррад кор мекард, ки ў бо як ҷавоне, ки ҳамчунин коргари калисо буд, хурсандона дӯстӣ мекард. Рӯз ба рӯз муносибати онҳо наздиктар ва наздиктар мешуд. Ҳама медиданд, ки муносибати онҳо ҳатман ба никоҳ оварда мерасонад. Онҳо алакай чиддӣ ин масъаларо муҳокима мекарданд.

Боре, бегоҳии рӯзи якшанбе, пастори калон онҳоро даъват кард ва гуфт: «Худованд чунин меғӯяд: ҳар дуи шумо зану шавҳар мешавед».

Субҳи рӯзи дигар, котибаи ман аз хурсандӣ парида-парида, ба ҷои кор даромад. Ў аз ман пурсид, ки оё ман онҳоро никоҳ карда метавонам ва ман ҷавоб гардонидам, ки ин барои ман шараф аст. Ман вохӯрӣ таъин намудам, то ки пешакӣ бо онҳо сӯҳбат кунам. Аммо ман хавотир будам. Вақте ки онҳо утоқи кориам даромаданд, рӯҳи ман ноором шуда буд. Ман ба котибаи худ

нигоҳ карда пурсидам, оё ӯ аниқ медонад, ки маҳз ҳамин касро Худо барояш интихоб кардааст. Ӯ бо чидду ҷаҳд ҷавоб гардонд: «Албатта, ҳа!».

Баъд ман ба он ҷавон нигоҳ карда, пурсидам: «Оё ту боварӣ дорӣ, ки ин иродаи Худост, ки ту маҳз ҳамин духтарро ба занӣ гириӣ?» Ӯ ба ман якҷанд лаҳза бо даҳони нимкушода нигоҳ кард, баъд сари худро ҳам карда ҷунбонид ва бо тамоми намуди худ нишон дод, ки: «Не, ман боварӣ надорам».

Ман ба онҳо нигоҳ кардам ва баъд ба он ҷавон рӯ овардам: «Ман шуморо никоҳ намекунам. Ба ман фарқ надорад, ки ба шумоён нубувват карда кӣ чӣ гуфта буд. Ба ман фарқ надорад, ки чӣ қадар одамон ба шумо гуфтаанд: «Шумо бисёр ҷуфти муносиб ҳастед». Агар Худо иродаи Худро ба дили ту ошкор накарда бошад, ту ҳақ надорӣ, ки ин никоҳро бандӣ». Баъд давом додам: «Агар ту ин иродаи комили Худо аст гуфта хонадор шавию Худо ба ту ошкор накарда бошад, вақте ки тӯфонҳо меоянд ва онҳо ҳатман меоянд, ту ба шубҳа меафти ва саволҳо пайдо мекунӣ: «Чӣ мешуд, агар ман духтари дигарро ба занӣ мегирифтам? Мумкин ин мушкилиҳо намешуданд? Ман боварии комил доштаман лозим буд, ки ин оиладоршавӣ аз рӯи иродаи Худо буд. Ман ҳис мекунам, ки ба дом афтодам »

Онгоҳ ту монда шуда бар зидди он душворихое, ки ба никоҳи ту меоянд, мубориза бурда наметавонӣ. Ту шахси дудила ва дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор мешавӣ».

Ман ба онҳо ҷавоб додам ва гуфтам, ки боз аз сари нав вохӯрдан дигар маъно надорад. Он ҷавон сабукиро ҳис кард. Таъби духтар бошад, бисёр хира шуд. Дар давоми ҳафтаи оянда муҳити корхонамон хуб набуд. Аммо ман медонистам, ки ростиро гуфтам. Ин барои ӯ вақти санчишӣ буд. Агар Худо дар ҳақиқат ба ӯ гуфта бошад, ки ин ҷавон бояд шавҳари ӯ шавад, вай бояд ба Худо бовар кунад, ки Ӯ ба ҷавон низ инро ошкор менамояд, ва аз ман ё аз Худо хафа нашавад. Ба ба духтар маслиҳат додам, ки аз ӯ дур шавад ва ба ӯ имконият диҳад, ки шахсан ҷавобро аз Худо ҷӯяд. Ӯ ҳамин хел рафтор кард.

Се ҳафта гузашт ва онҳо аз ман хоҳиш карданд, ки боз як вохӯрӣ таъин кунам. Ман февран дар дохили худ хурсандиро ҳис кардам. Ин дафъа, вақте ки онҳо ба утоқи ман даромаданд, чавон ба ман бо чашми дурахшон нигоҳ карда, гуфт: «Ман аниқ медонам, ягон зарра шубҳа надорам, ки ин ҳамон духтар аст, ки Худо ба ман ба занӣ додааст!» Онҳо баъд аз ҳафт моҳ оиладор шуданд.

Агар донед, ки Худо ба шумо ин ё он муносибатҳо ё ҳамин калисоро додааст, ба душман шуморо аз он ҷо дур кардан бисёр душвор мешавад. Шумо дар каломии ошкоршудаи Худо асос меёбеду аз ҳамаи ҷанҷолҳо мегузаред, ҳатто агар он имконнопазир намояд.

Дигар роҳе вучуд надорад

Панҷ соли аввали ҳаёти оилавӣ барои ман ва занам бисёр вазнин буд. Мо якдигарро якҷанд маротиба ҷароҳатнок карда будем, ба назар чунин менамуд, ки наҷот додани он муносибатҳои нозук ва он муҳаббате, ки мо як вақт доштем, номукин аст.

Танҳо як чиз моро якҷоя нигоҳ медошт: мо ҳар ду медонистем, ки Худо никоҳи моро барпо кардааст. Аз ин сабаб мо тамоман дар бораи ҷудошавӣ, ҳамчун яке аз роҳҳои ҳалли мушкилии худ фикр намекардем. Қарори ягонаи мо ин бовар кардан ба он буд, ки Ӯ моро шифо ва тағир медиҳад. Мо ҳар ду худро ба ин бахшидем, чӣ хеле, ки ба мо дардовар набошад.

Вақте ки ба ман фикрҳои дастпоён ва таслим шудан меомаданд, ман ваъдаҳои Худоро нисбати никоҳам ба хотир меовардам. Ман нобуд кардани набудам он чизеро, ки Худо барои аҳди мо барпо ва таъин кардааст.

Яке аз ваъдаҳои Худо ба мо додагӣ ин буд, ки мо ҳамроҳи занам ба ӯ хизмат мекунем. Худи ҳамон вақте ки Худо ин ваъваро ба мо дод, ман фикр мекардам: «Ин ба ман намоён, ҳар дуи моро Худо барои хизматгузорӣ таъин кардааст».

Вале дар мобайни тӯфонҳои оилавии мо ман дигар ин ваъдаро он қадар аниқ дида наметавонистам. Аммо ман ба ҳоли худаш

мондан намехостам. Умеди табиӣ гум шуд, чунки чанчолҳо ва ғурур ба никоҳи мо даромада буд.

Валекин то ҳол дар дили ман тухми фавқултабии ҳаёт мавҷуд буд. Ин ваъда дар вақтҳои даркорӣ барои ман лангар ё ин ки таҳкурси буд.

Ва ҳамааш бо он тамои шуд, ки Худо на танҳо муносибати моро шифо дод, балки онро боз ҳам нисбат ба пештара мустаҳкам гардонд. Мо дар ин чанчолҳо якдигарро бахшида калон мешудем ва аз онҳо дарс мегирифтем. Акнун бошад мо дукаса ба Худо хизмат мекунем. Ман зани худро на танҳо машуъқа ва дӯсти беҳтарин меҳисобам, балки хизматгузоре, ки беш аз ҳама ман ба ӯ боварии комил дорам.

Аз он панҷ соли мушкили ҳаёти оилавӣ гузашта дарк кардам, ки Худо ҳам камбудӣ ва ҳам муносибати ҳар дуи моро дида онҳоро ба рӯшноӣ баровард.

Ман аз ҳикмати Худо қоил мешудам, ки чӣ тавр моро ҳамчун зан ва шавҳар ҳамчоя кард. Пеш аз он, ки ман бо Лиза вохӯрдам, боғайратона барои духтаре, ки як рӯз ба занӣ мегирам дуо мекардам. Ин интиҳоб дар ҳаёти ман аз рӯи муҳимияташ баъд аз итоат ба Инҷил дар ҷои дуюм буд. Аз сабаби он ки ман дуо мегуфтам ва интиҳоби Худоро оиди ҳамсари ояндаам интизор будам, фикр мекардам, ки он мушкилиҳое, ки дар дигар никоҳҳо буд, ба сарам намеояд. Оҳ, чӣ қадар фикри ман хато буд!

Худо барои ман мувофиқи дилам занро интиҳоб кард. Аммо ӯ боз он худхоҳие, ки дар дарунам пинҳон буд, баровард! Чудо шуда айбро ба зан партофта аз чанчолҳо гурехтан фақат ба камолот нарасидани худро гӯр мекардам дар зери дигар қабати ҳимояи қалбакӣ, ки номаш «хафағӣ» аст. Каломи Худоро, ки оид ба никоҳ медонистам, маро гурехтан нигоҳ дошт.

Ҳоло ман бояд аз фишори асосии ин боб дур шавам. Баъзе аз шумо, ки ин сатрҳоро мехонанд, мумкин фикр мекунанд: «Вақте ки никоҳ кардам, ман начот наёфта будам.»

Ба онҳое, ки никоҳ кардаанд, на ман фармоиш медиҳам, балки Худованд: завҷа аз шавҳараиш набарояд. Ва агар барояд, бояд муҷаррад

*бимонад, ё ки бо шавҳараи ошти шавад, -ва шавҳар завҷаашро талоқ
надиҳад...*

*Ҷар кас дар ҳар ҳолате, ки даъват шудааст, эй бародарон, дар
ҳамон назди Худо бимонад (1 Қӯринтиён 7:10-11,24).*

Бигзор ин калом, ки нисбати аҳди никоҳ дода шудааст, дар дилҳои шумо ҷо шавад, то ки шумо аз доми хафагӣ, ба ларзиш наомада, қавӣ истед. Баъд Худовандро ҷӯед, то ки барои никоҳи шумо Каломро ошкор кунед.

Баъзе аз шумоён имондор буда, шояд аз рӯи иродаи Худо оиладор нашуда бошед. Барои никоҳи худ баракати Худоро гирифтанд, шумо бояд тавба кунед, ки машварати Ёро пеш аз оиладоршавӣ напурсидед ва Ё шуморо мебахшад. Дар дили қарор кунед, ки ду хатогӣ ба натиҷаи дуруст оварда намерасонад - бекор кардани аҳди никоҳ аз барои хафагӣ ҳалли масъала нест. Бинобар ҳамин Каломи Худоро барои никоҳи худ бичӯед.

Сахра

Каломи ошкоршудаи Худо, санге мебошад, ки дар он бояд ҳаёт ва хизматгузориҳои худро созем. Миқдори зиёди одамон ба ман дар бораи бисёр калисоҳо ва хизматгузориҳои нақд кардаанд, ки танҳо муддати кӯтоҳ аз ӯ буданд. Ман ғамгин мешавам, вақте мебинам, ки фарзандони Худо аз рӯи мушкилиҳои рафтор мекунад ва аз рӯи гуфти Худо амал намекунад. Онҳо муболиға мекунад, ки чӣ қадар ҳамааш бад буд, ё чӣ қадар беадолатона бо онҳо муносибат карданд ва гӯё фикри онҳо пурра дуруст аст. Аммо ин намуди фикрронӣ дурӯғ аст, ки барои дидани хафагӣ ва камбудии хислати худ роҳ намедиҳад.

Онҳо муносибати ҳозираи худро дар хизматгузориҳои калисо ҳамчун «муваққатӣ» ё «он ҷое, ки Худо маро барои ҳамин вақт ҷойгир кардааст» гӯён тасвир мекунад. Ман ҳатто шунидам, ки як одам чӣ гуфт: «Ман барои ин калисо қарз ҳастам». Ин гапҳоро гуфта дар назар доранд, агар душвориҳои ба сарашон ояд, роҳи бозгашт доранд. Онҳо асоси мустаҳкам надоранд, дар ҷойҳои нав

истода наметавонанду мераванд: тӯфонҳо ба осонӣ онҳоро ба дигар бандар мебарад.

Мо ба кучо равем?

Ба он мисол баргашта, ки дар он Исо шогирдони Худро мепурсад, ки онҳо Ёро кӣ мегӯянд, мо дида метавонем, чӣ тарз дар Шимъӯни Петрус устуворӣ меафзояд, вақте ки иродаи Худо ба ӯ ошкор мешавад.

Баъди он ки Шимъӯни Петрус чизҳои ба дилаш ошкор кардаи Падарро нақл кард, Исо эътироф намуд: «... ва Ман ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин сахра Ман калисои Худро бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳад шуд...» (Матто 16:18)

Исо ба Шимъӯн номи нав - Петрусро дод. Ин хеле муҳим аст, чунки номи Шимъӯн маънои «шунидан»-ро дорад. Номи Петрус (калимаи юнонии *петрос*) маънои «санг»-ро дорад. Дар натиҷаи дар дил шунидани Каломи ошкоршудаи Худо ӯ санг шуд. Хонае, ки аз сангҳо дар таҳкурсии боқувват, сохта шудааст, ба ҳар хел тӯфон тоб меоварад.

Калимаи «сахра» дар ин оят аз калимаи юнонии *петра* ба вучуд омадааст, ки маънояш «санги калон» мебошад. Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт, ки акнун Шимъӯн ҳамчун сахра мустаҳкам аст, ки дар он бояд хона гузошта шавад.

Баъдтар Петрус дар номаи худ навишта буд: «Худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ хонаи рӯҳонӣ, қаҳонати муқаддас барпо намоед...» (1 Петрус 2:5) Санг- ин қисми хурди сахраи калон. Дар Каломи ошкоршудаи Худо устуворӣ, мустаҳкамӣ ва қувва ҳаст, ва дар ҳаёти шахсе, ки инро қабул менамояд, самара дорад. Ин шахс бо қалъаи Он Касе боқувват шуд, ки Ё Каломи Зиндаи Худо - Исои Масеҳ мебошад.

Чӣ тарзе, ки ҳаввории Павлус дар номаи 1-уми Кӯринтиён 3:11 навиштааст: «Зеро ҳеҷ кас таҳкурсии дигаре ниҳода наметавонад, ҷуз он ки ниҳода шудааст, ки он Исои Масеҳ аст» Вақте ки мо Ёро, ки Каломи зиндаи Худо мебошад, меҷӯем, Ё Худро ба мо ошкор

мекунад ва мо дар имон қавӣ мегардем.

Дар рӯзҳои охири Исо дар замин, зиндагии шогирдонаш мураккаб шуд. Доҳиёни дин ва Яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд, то ки ӯро бидустанд (Юҳанно 5:16). Ҳангоме ки шароитҳо ба назари одамон муносиб омад, бо зӯрӣ Исоро шоҳ қардан хостанд, ӯ бошад рад қард ва рафт (ниг. Юҳанно 6:15).

«Чаро ӯ ин корро қард?»- шогирдон дар ҳайрат монданд. Ин имконияти ҳам ӯ ва ҳам мо буд. Онҳоро нооромӣ фаро гирифт. Тӯфони саҳт мевазид.

«Мо хонаҳо ва кори худро гузоштем, то ки аз қафои ин одам равам. Мо бовар дорем, ӯ ҳамон Касест, ки мебоист биёяд. Яҳёи Таъмиддиханда инро эътироф қард, ва мо аз гуфти Шимъӯни Петрус инро дар Қайсарияи Филиппус шунидем. Ҳар дуи онҳо шоҳидон буданд. Вале барои чӣ ӯ доҳиёи имрӯзаро то ҳол ба ҳашм меорад. Чаро ӯ ба Худ гӯр мекобад? Аз чӣ сабаб ӯ чунин гапҳои саҳтро ба мо, шогирдони Худаш мегӯяд: «Эй насли бевафо ва бадахлоқ! То кадом вақт бо шумо бошам?»

Дар дили одамоне, ки бо мақсади Исоро пайравӣ қардан ҳама чизро гузошта буданд, ҳафагӣ зиёд шуд. Пас аз он боз бадтар шуд. Исо ба онҳо, гӯё, гапҳои ғалатро ошкороро мавъиза қард: «... ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни ӯро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред...» (Юҳанно 6:53)

« ӯ чиро мавъиза мекунад?- фикр қарданд онҳо.- Ин аллакай аз ҳад зиёд аст!» Ба ғайр аз ин боз ӯ инро дар назди роҳбарони қуништ дар Кофарнаҳум гуфт! Ин берун аз фаҳмиши онҳо буд:

Бисёри аз шогирдони ӯ, инро шунда гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?» (Юҳанно 6:60).

Ба ҷавоби Исо бодикқат бошад:

Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар ин бобат шикоят мекунанд, ба онҳо гуфт: «Оё ин шуморо ба васваса меандозад?» (Юҳанно 6:61).

Онҳо шогирдони Худаш буданд! ӯ ба ростӣ барнагашта,

баръакс ба онҳо муқобилат кард. Ҷ медонад, ки баъзе аз онҳо ҳаёти худро дар таҳкурсии нодуруст сохтаанд. Ҷ ин асосро фаш мекунад ва ба онҳо имконият медиҳад, ки ба дили худ нигоҳ кунанд. Аммо ҳама монанди Шимъони Петрус, ё дигар шогирдон ташнаи ростӣ набуданд. Ба муносибати онҳо нигоҳ кунед:

Аз он вақт бисёр шогирдонаш аз Ҷ дур шуда, дигар Ҷро пайравӣ накарданд (Юҳанно 6:66).

Диққат диҳед, ки баъзеҳо не, балки «бисёрии» онҳо дур шуданд. Байни онҳо бешубҳа, онҳое буданд, ки пештар дар Қайсарияи Филиппус чақон шуда гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Яҳеи Таъмиддиҳандай, баъзе мегӯянд, ки Илёсӣ, ва баъзе мегӯянд, ки Ирмиёй ё яке аз пайғамбаронӣ» (Матто 16:14). Онҳо дар Каломи ошкоршудаи Худо асос наёфта буданд.

Хафағӣ онҳоро ба дуршавӣ оварда расонд, ки имрӯз бисёриҳо ҳамин тавр мекунад. Фикр карданд, ки онҳоро фиреб доданд ва нодуруст муомила карданд, аммо ин корро ҳеҷ кас накард. Онҳо ростиро дида натавонистанд, чунки диққаташон ба хоҳишҳои шахсии худпарастона ҷалб шуда буд.

Ва акнун ба Шимъони Петрус нигаред, дар ҳамон лаҳзае, ки Исо ба дувоздаҳ шогирди худ муқобилат мекард:

Ва Исо ба он дувоздаҳ гуфт: «Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед? Шимъони Петрус дар ҷавоби Ҷ гуфт: «Худовандо! Назди кӣ биравем? Суханони ҳаёти ҷовидонӣ назди Туст, ва мо имон овардаем ва донистем, ки Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ» (Юҳанно 6:67-69).

Исо аз ин одамон зорию тавалло накарда буд: «Илтимос, Маро напартоед. Ман ҳуди ҳозир аз миқдори зиёди ҳамкорони худ маҳрум шудам. Ман бе шумоён чӣ кор мекунам? Не, Ҷ онҳоро пурсид: «Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед?»

Пайҳас кунед, ки Шимъони Петрус чӣ тарз ҷавоб дод, ҳол он ки ӯ ҳамчунон имконияти хафашавиро ба мисли дигарон дошт. «Худовандо! Мо ба назди кӣ равем?»

Он чизе, ки ӯ шунид, ҳатмист, ки ӯро низ ба шубҳа андохт, вале

ӯ дорои донише буд, ки дигарон надоштанд. Дар Қайсарияи Филиппус Петрус дар бораи он ваҳӣ гирифт, ки дар асл Исо кӣ аст - «Писари Худои Ҳай» (Матто 16:16).

Ва акнун дар оташи озмоиш, ӯ гуфт он чизеро, ки дар дилаш реша гирифта буд: «Ва мо имон овардаем ва донистем, ки Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ». Ин маҳз он гапҳое, ки ӯ дар Қайсарияи Филиппус баён карда буд. Ӯ санге буд, ки дар сахраи устувори Каломи зиндаи Худо гузошта шуда буд. Петрус аз назди Исо хафашуда ва ба васваса афтода нарафт.

Рафтор зери фишор

Ман бисёр вақт мегӯям, ки озмоишҳои саҳт *мавқеи* одамро муайн мекунад. Яъне ҳолати аслии дили шуморо муайян мекунад. Чӣ тавр шумо зери фишор рафтор кунед, рафтори аслии шумо ана ҳамон хел аст.

Мумкин шумо дар болои рег хонаи бисёр хуб сохта бошед, баландиаш то панҷ ошона, зебо ва бо наққошии бисёр аҷоиб оро дода бошед. То он даме, ки осмон соф аст, вай ба мисли қалъаи қувва ва бузургӣ намуд дорад.

Дар паҳлӯи ин хона мумкин як хонаи оддии якошонагӣ истода бошад. Вай қариб ба назар наменамояд ва мумкин дар муқоиса бо он бинои хушнамуд, ки дар паҳлӯяш истодааст, бисёр безеб бошад.

Аммо он дар санг сохта шудааст, ки онро шумо дида наметавонед.

То тӯфон нашавад, хонаи панҷошона бисёр ҷалбкунанда менамояд. Аммо вақте ки тӯфони саҳт мешавад, вай меафтаду вайрон мешавад. Вай дар вақти тундбоди хурд истода метавонад, аммо дар вақти раъду барқ не. Хонаи оддии якошона меистад. Чӣ қадаре, ки бино калон бошад, ҳамон қадар афтидани он дахшатнок ва ба назар намоён аст.

Баъзе одамон дар калисо ба шогирдон монанд ҳастанд, ки ин қадар зуд дар Қайсарияи Филиппус ҷавоб гардониданд, дертар бошад, фош шуданд. Онҳо ба мисли масеҳиёни панҷошона намуд доранд, аз худ тасвири қувва, устуворӣ, мустақкамӣ ва зебоиро

ДОМИ ШАЙТОН

нишон медиханд. Онҳо якчанд тӯфонҳои хурд ва миёнаро тоқат карда метавонанд. Лекин вақте ки раъду барқ меҳезад, мавқеи онҳо аниқ муайян мешавад.

Боварии комил дошта бошед, ки ҳаёти худро дар Каломи ошкоршудаи Худо месозед, ва на дар гуфтаи одамон. Худовандро ҷустан ва ба дили худ гӯш карданро давом диҳед. Ягон чизро накунед ва нагуед, танҳо аз барои он ки инро дигарон мекунанд ва мегуянд. Худоро ҷӯед ва дар он чизе, ки ба дилатон равшанӣ дода шудааст, истед

ҲАР ЧИЗЕ, КИ ЛАРЗОНИДА МЕШАВАД, МЕЛАРЗАД

*Вақте ки душман шуморо меларзонад, ӯ инро
бо мақсади шуморо талаф кардан мекуна .
Аммо Худо тамоман дигар нақшаро дар ин
пешбинӣ мекунад.*

*Ҷӯло чунин ваъда додааст: «Боз як бори дигар на танҳо
заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам андохт». Ибораи «боз
як бори дигар» маънои онро дорад, ки чизҳое, ки ба ларза
меафтад, ҳамчун чизҳои офаридашуда, аз миён хоҳад рафт, то
чизҳое, ки бо ларза намеафтад, боқӣ монанд.*

- Ибриён 12:26-27

Дар боби қаблӣ мо дидем, ки ошкоршавии Каломи Худо таҳкурсист, ки дар он Исо Калисои худро месозад. Мо дидем, чӣ тавр Шимъӯни Петрус ҳамроҳи Исо монд, ҳатто дар он вақте ки дигар шогирдонаш ба васваса афтоданд ва хафа шуда, ӯро тарк карданд. Ҳатто вақте ки Исо ба ӯ имконияти рафтаниро дод, Шимъӯни Петрус бо суханоне, ки дар дилаш устувор буданд, ҷавоб дод.

Биёед акнун озмоиши дуюмро, ки Шимъӯни Петрус дар он шабе, ки Исоро таслим карданд дучор шуд, дида мебароем.

Вақте ки Исо бо дувоздаҳ ҳаввориёни Худ дар сари суфраи таоми шом менишаст, Худоро шукргузорӣ намуда, суханони ҳайратоварро гуфт: «Инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари суфра аст. Агарчи Писари Одам ончунон, ки пешакӣ муқаррар шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он кас, ки ба воситаи вай Ў таслим карда шавад» (Луқо 22:21-22). Ана баёнот! Агар бо забони имрӯза гӯем, бо чунин рафтори Худ Исо «бомбаро партофт».

Исо аз аввал медонист, ки Ў таслим карда мешавад, лекин шогирдонаш дар бораи ин аввалин маротиба шуниданд. Шумо он даҳшатро, ки шогирдонро фаро гирифт, ба худ тасаввур карда метавонед, вақте ки Исо гуфт, ки яке аз онҳо, ки аз аввал ҳамроҳи Ў буд ва ба Ў наздик буд, Ўро таслим мекунад?

Онҳо ошuftаҳолона «аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад» (Луқо 22:23). Шогирдон аз он дар ҳайрат буданд, ки яке аз байни онҳо метавонад ба хиёнаткорӣ даст занад. Аммо дар ин тафтиш ниятҳои онҳо нопок буд. Сабаби тафтишот худписандӣ ва мағрурии онҳо буд. Ба ояти дигари Навиштаҷот назар андозед:

Дар миёни онҳо инчунин баҳсу мунозира зиёд шуд, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисоб шавад (Луқо 22:24).

Ба худ тасаввур кунед: Исо ба онҳо гуфт, ки ба қарибӣ Ўро ба дасти саркоҳинон таслим мекунад, то ки ба марг маҳкум намоянд ва ба дасти румиён месупоранд, то ки Ўро масҳара, латуқӯб ва қамчинкорӣ карда, бикушанд. Ва он касе, ки ин корро мекунад, бо Ў дар сари дастархон нишастааст.

Шогирдон муайян кардандро сар карданд, ки ин кас кӣ бошад ва бо баҳсу мунозира ба охир расониданд, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар бошад. Ин нафратангезона буд – онҳо кӯдакон барин барои мерос баҳс мекарданд. Онҳо ба Исо аҳамият намедоданд, балки саросемавор мансаб ва мақомро ба даст овардан мехостанд. Чӣ хел худпусандии тасаввурнашаванда!

Агар ман дар ҷои Исо мебудам, шояд ман мепурсидам, ки оё онҳо чӣ гуфтагии маро шуниданд? Дар инҷо мо мисоли онро

мебинем, ки чӣ тавр Устод бо муҳаббат ва пурсабри ба шогирдони худ муносибат мекард. Бисёри мо, агар дар ҷои Исо мебудем, мегуфтем: «Ҳамаатон аз инҷо дафъ шавед! Ҳоло соатест, ки озмоиши бузургтарин ба сари ман омадааст, шумо бошед фақат дар бораи худ фикр мекунад». Чӣ гуна имконияти хуб барои хафа шудан!

Мо пай бурда метавонем, ки ин баҳсро дар байни шогирдон кӣ сар кард – Шимъӯни Петрус, чунки ӯ шахсияти ҳукмрон дар гурӯҳ буд ва одатан ӯ аввалин шуда гапро сар мекард. Эҳтимолан, ӯ тез-тез ба шогирдон хотиррасон менамуд, ки ӯ ягона шахсест, ки дар рӯи об роҳ гашт. Ё, шояд ӯ хотиррасон мекард, ки якумин шуда ба ӯ Кӣ будани Исо ошкор шуд. Баъд ӯ ба онҳо он саргузаштҳоеро, ки дар бораи Исо, Мӯсо ва Илиёс дар болои кӯҳ дошт, нақл карда тавонист.

Петрус бешак боварии комил дошт, ки аз байни дувоздаҳ ҳаввориён ӯ аз ҳама бузург аст. Аммо асоси боварии ӯ муҳаббат набуд. Асоси боварии ӯ мағрури буд.

Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт, ки онҳо мисли одамони оддӣ ва на ҳамчун писарони Малакути Худо рафтор карда истодаанд:

Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва ҳокимони онҳо валинеъмат хонда мешаванд; Аммо шумо ин тавр не: балки он ки дар байни шумо бузургтар аст, бояд монанди хурдтарин бошад, ва сардор -монанди хизматгор. Зеро кадоме бузургтар аст: он ки дар назди суфра мешинад, ё он ки хизматгузор аст? Оё на он аст, ки назди суфра мешинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хизматгузор ҳастам.

Мақсади аз ғалбергузаронӣ

Агарчи ба Шимъӯни Петрус кӣ будани Исо ошкор шуда бошад ҳам, ӯ ба ҳар ҳол фурутанӣ Масеҳро надошт. Ҳамчун масолеҳи сохтмон мағрури ва ғалабаҳои собикро истифода бурда, ӯ зиндагӣ ва хизмати худро месохт. Дар номаи якум ба Қўринтиён 3:10 Павлус моро ба бохабар шудан даъват менамояд, ки чӣ тавр мо

таҳкурсии худро дар Масеҳ месозем.

Шимъӯни Петрус он масолахҳои махсусро, ки барои малакути Худо лозим ҳастанд, истифода набурд, лекин ба ҷои он, иродаи қавӣ ва худбовариро ба кор бурд. Хислати ӯ мебоист барои малакути Худо тағир ёбад. Дар айни ҳол ӯ ба «ғурури зиндагӣ» таъя мекард (1Юҳанно 2:16).

Мағрурӣ ҳеҷ гоҳ ба таври кофӣ боқувват набуд, то ки барои иҷро кардани тақдири ӯ дар Масеҳ ӯро мусаллаҳ гардонад. Агар мағрурӣ пахш карда намешуд, дар оқибат он Петрусро нобуд мекард. Дар китоби Ҳизқийёл 28:11-19 мо мебинем, ки мағрурӣ айнан ҳамон нуқсонест, ки дар Лусефер буд. Ӯ каррубиме буд, ки Худо тадҳин намуд ва мағрурӣ ӯро ба афтидан овард.

Акнун нигоҳ кунед, ки Исо ба Шимъӯни Петрус чӣ мегӯяд:

Худованд гуфт: «Шимъӯн, Шимъӯн! Инак, шайтон талабгори он буд, ки шуморо мисли гандуме аз ғалбер гузаронад» (Луқо 22:31).

Мағрурӣ барои душман дарро кушод, то ки омада, Шимъӯни Петрусро аз ғалбер гузаронад. Калимаи «аз ғалбер гузаронидан» аз калимаи юнонии СИНИАЗО тарҷума шудааст. Маънои калимаи мазкур «бехтан, дар ғалбер ҷумбонидан; ба таври тасвирӣ: ба воситаи ғазаби ботинӣ имони касеро то ба дараҷаи афтиш санҷидан.

Агар Исо айнан ҳамон хел фаҳмише, ки бисёр одамон дар калисоҳои ҳозира доранд медошт, Ӯ мегуфт: Дӯстон, биёед дуо мекунем ва ин ҳучуми шайтонро мебандем. Мо ба шайтон иҷозат намедихем, ки бо дӯстдоштаи мо Шимъӯн ин корро кунад! Аммо нигоҳ кунед, ки дар асл Исо чӣ гуфт:

Аммо Ман барои Ту дуо гуфтам, то ки имонат таназзул накунад; ва ту як вақте рӯҷӯ намуда, бародарони худро устувор гардон» (Луқо 22:32).

Исо дуо накард, ки Шимъӯни Петрус аз ларзиши саҳт, ки то ба дараҷаи афтиш аст, халосӣ ёбад. Ӯ дуо кард, ки ҳангоми озмоиш имони Петрус суст нашавад. Исо медонист, ки агар Шимъӯни Петрус аз чунин озмоиш гузарад, хислати нав дар ӯ

пайдо мешавад. Он хислате, ки барои амалӣ гардонидани тақдири ӯ ва барои устувор гардонидани бародаронаш, ба Петрус лозим буд.

Шайтон иҷозат пурсид, ки Шимъӯни Петрусро чунон сахт биларзонад, ки ӯ имони худро аз даст диҳад. Қасди шайтон ин буд, ки ҳамин одамеро, ки имкониятҳои калон дошт, несту нобуд кунад. Лекин мақсади Худо барои ӯро ларзонидан дигар буд ва чун ҳамеша Худо аз шайтон пеш гузафт. Худо ба душман иҷозат дод, ки ин корро кунад, то ки ҳар он чизеро, ки дар Петрус ларзонидан даркор, биларзонад.

Худо ба занам Лиза панҷ мақсадро барои ларзонидани ашъёҳо нишон дод:

Онро (он чизро) ба таҳқурсиаш наздиктар овардан.

Ҳар он чиро, ки мурда аст, нест кардан.

Тамоми ҳосили пухтарасидаро ҷамъ кардан.

Бедор кардан.

Яқҷоя намудан ё омехта кардан, то ки он дигар ҷудо нашавад.

Ҳар гуна фикрронӣ ё муносибате, ки дар худписандӣ ё мағрурӣ асос ёфтааст, аз ҷараёни покшавӣ мегузарад. Дар натиҷаи ин ларзиши сахт ҳар гуна худпарастии Шимъӯни Петрус несту нобуд мешавад ва он чизе, ки боқӣ мемонад, ин таҳқурсии аслии Худо мешавад. Ӯ ҳолати ҳақиқии худро дарк мекунад, чизҳои мурда бартараф карда мешаванд ва ӯро ба таҳқурсии аслиаш наздиктар оварда, ҳосили пухтарасида ҷамъ карда мешавад. Ӯ дигар худхоҳона амал намекунад, балки пурра аз Худованд вобаста шуда, ба Ӯ таваккал менамояд.

Петрус бочуръатона ба суханони Исо муҳолиф баромада гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба мамот биравам». Ин баёнот на аз Рӯҳ, балки аз худбоварӣ буд. Ӯ дар худ кабудиро намедид.

Муқоисаи Яҳудо бо Шимъӯн

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки Петрус одами хеле серғап ва тарсончак буд. Лекин дар боғи Ҷатсамонӣ, вақте ки аскарон барои

дастгир кардани Исо омаданд, Петрус шамшери худро бароварда, гӯши рости хизматгори саркоҳинро бурида партофт (Юҳанно 18:10). Агар миқдори лашкарони душман зиёдтар бошад, на он қадар бисёр тарсончакон ҳамла мекунанд, Барои ҳамин, Петрус шахси боқувват буд, аммо қуввати ӯ дар шахсияти худаш буд, на дар фурутанӣ Худо, чунки аз ғалбергузаронӣ ҳанӯз сар нашуда буд.

Чуноне ки Исо пешгӯӣ карда буд, рӯй дод. Айнан ҳамон Шимъӯни Петруси далеру боқувват, ки тайёр буд барои Исо бимирад, ва дар боғи пур аз лашкар шамшери худро баровард, бо як хизматгор-духтар рӯ ба рӯ шуд. Петрус аз вай тарсида, ҳатто инкор кард, ки Исоро медонад.

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки асосан душвориҳои калон одамонро ба пешпо хӯрдан маҷбур мекунанд. Лекин аксар вақт маҳз монеаҳои хурд бештар ба ларза меоранд. Ин сустии худбоварию нишон медиҳад.

Баъд аз ин, Петрус Исоро боз ду маротиба инкор кард. Хурӯс чеғ зад ва Петрус суханони Исоро ба хотир оварда, зор-зор гирия кард. Тамоми худбовариаш ларзид ва ӯ ҳатто умед надошт, ки ягон бор бархеста метавонад.

Шимъӯни Петрус ва Яҳуди Исқариут аз бисёр чихат ба яқдигар монанд буданд ва илова бар он дар рӯзҳои душвортарини зиндагии Исо ҳардуяшон аз ӯ рӯй гардонданд. Бо вучуди он, ин ду нафар аз ҳамдигар фарқияти муҳим доштанд.

Яҳудо ҳеҷ гоҳ ташна набуд, ки Исоро ҳамон тавр бидонад, чуноне ки Шимъӯн доништан мехост. Яҳудо ӯро таҳқирсии худ накард. Чунин ба назар менамуд, ки Яҳудо Исоро дӯст медошт, чунки ҳама чизро гузошта, аз паси ӯ рафт, ҳамеша дар сафарҳо бо ӯ буд ва ҳатто ҳангоми таъкиботҳои вазнин бо ӯ мемонд. Яҳудо девҳоро берун меронд, беморонро шифо меод, Инҷилро маъвиза мекард. (Ба хотир оваред, ки Исо *дувоздаҳ* ҳаввориёнро фиристод, то ки маъвиза кунанд, беморонро шифо диҳанд, девҳоро берун ронанд, ёздаҳ нафарро не.) Аммо ӯ ҳама чизро на аз барои муҳаббати худ нисбати Исо қурбонӣ мекард ва на аз

барои ваҳӣ, ки Исо кӣ аст.

Яҳудо аз аввал мақсад ва нақшаҳои худро дошт. Ӯ ҳеҷ гоҳ барои ниятҳои худхоҳонааш тавба накард. Хислати ӯ дар чунин ибораҳо маълум мешавад: «Ба ман чӣ хоҳед дод, агар ман...» (Матто 26:14). Ӯ барои манфиати шахси шуда, дурӯғ мегуфт ва дурӯғӣ мекард (Матто 26:25). Яҳудо барои истифодаи шахсии худ он пулҳоро, ки барои хизмати Исо буданд, мегирифт (Юханно 12:4-6). Ин рӯйхатро давом додан мумкин аст. Ӯ ҳеҷ гоҳ Худовандро намедонист, гарчанде ки сеvu ним солро дар хузури Ӯ гузаронид.

Петрус ва Яҳудо ҳардуяшон аз кори кардашон пушаймон хӯрданд. Аммо он таҳкурсие, ки дар Петрус буд, дар Яҳудо набуд. Аз сабаби он ки дар ӯ ҳеҷ гоҳ ташнагӣ барои донишани Исо набуд, Ӯ худро ба Яҳудо зоҳир накард. Агар Яҳудо дар бораи Исо ваҳӣ мегирифт, ҳеҷ гоҳ Ӯро таслим карда наметавонист. Вақте ки ба зиндагии ӯ тӯфони саҳт омад, ҳама чиз чумбида, вайрон шуд! Нигоҳ кунед, чӣ рӯй дод:

Таслимкунандаи Ӯ, Яҳудо, чун дид, ки Ӯро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нуқраро ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод, ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегуноҳро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Худат медонӣ». Ва сиккаҳои нуқраро вай дар маъбад партофта, баромада рафт ва худро буғӣ карда кушт (Матто 27:3-5).

Ӯ медонист, ки гуноҳ содир кард ва аз ин пушаймон буд. Лекин Ӯ Масеҳро намедонист. Ӯ тамоман намефаҳмид, ки Киро таслим кард. Ӯ фақат гуфт: «Ман Хуни бегуноҳро таслим кардам». Агар ӯ Масеҳро Шимъӯни Петрус барин медонист, ба назди Исо баргашта, тавба мекард, чунки некии Худовандро медонист. Ба худкушӣ даст задан, боз як амали берун аз файзи Худо буд. Чунбиш кушода дод, ки дар Яҳудо ҳатто баъд аз сеvu ним сол пайравӣ кардани Устод ҳеҷ гуна таҳкурсии пайдо нашуд.

Миқдори бешумори одамоне, ки ба масеҳият рӯй оварданд, бо «дуои гунаҳгор» дуо карданд, ба калисо меоманд, аъзоёни фаъол мешуданд ва Китоби Муқаддасро меомӯхтанд. Аммо ҳамаи ин бе гирифтани ваҳӣ дар бораи дар асл Кӣ будани Исо,

рӯй медод, гарчанде ки онҳо Ёро бо забони худ эътироф кардаанд. Вақте ки озмоишҳои саҳт меомаданд, онҳо фирефта мешуданд, аз Худо хафа мешуданд ва дигар бо Ё ҳеҷ кор доштан намехостанд.

Ман худам шахсан шунидам, ки чӣ тавр бисёр одамон мегуфтанд: «Худо барои ман ҳеҷ кор накард! Ман кӯшиш кардам, ки масеҳӣ шавам, лекин ҳаёти ман аз будаш боз даҳшатноктар шуд!». Ё: «Ман дуо карда, аз Худо ин ва он чизҳоро хоҳиш кардам, аммо Ё ин корҳоро накард». Онҳо ҳеҷ гоҳ ҳаёти худро пеши пойҳои Исо нагузоштанд, лекин барои манфиати шахсиашон кӯшиш мекарданд, ки бо Ё шарик шаванд. Онҳо ба Ё барои он чизе, ки Ё барояшон дода метавонад, хизмат мекарданд ва ба осонӣ ба васваса афтоданд. Ҳамту аз Ё хафа шуданд. Исо онҳоро ин тавр тасвир мекунад:

Касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд, лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд (Дар забони юнонӣ калимаи «ба васваса афтодан» чунин маъно дорад: норозӣ шудан, хафа шудан, хашмигин шудан, пешпо хӯрдан, афтидан, Amplified Bible – тарҷимаи васеи Китоби Муқаддас аз нашариёти

Амрикоии китоби Муқаддас Zondervan Bible Publishers Grand Rapids Инҷили Маркӯс 4:16-17. Эзоҳи тарҷимон) (Маркӯс 4: 16-17).

Диққат кунед, Исо гуфт, ки онҳо дарҳол ба васваса меафтанд, чунки дар худ ҳеҷ хел таҳкурсии ё асос надоранд. Дар чӣ мо бояд реша давонем? Ҷавобро ба ин савол мо дар нома ба Эфсӯсии 3:16-18 пайдо мекунем: мо бояд дар муҳаббат реша давонда, устувор бошем. Муҳаббат нисбати Худо таҳкурсии мо аст.

Исо гуфтааст: «Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад» (Юҳанно 15:13). Мо наметавонем ҷони худро барои он касе, ки боварӣ надорем, фидо кунем. Агар мо Худоро ба таври кофӣ хуб надонем, ҷони худро барои Ё фидо карда ва ба Ё бовар карда наметавонем. Мо бояд табиат ва хислати Худоро донему фаҳмем. Мо бояд боварии

комил дошта бошем, ки ӯ ҳеч гоҳ ягон корро бо мақсади ба мо зарар расондан намекунад.

Худованд ҳамеша бароямон он чизро меҷӯяд, ки ба манфиати мо хизмат мекунад. Он чизе, ки ба назари мо мағлубият барин менамояд, ҳамеша барои мо ба некӣ мубаддал мешавад, агар мо имони худро аз даст надихем. Худо муҳаббат аст; дар ӯ ҳеч гуна худписандӣ ё бадӣ нест. Ин шайтон мехоҳад моро несту нобуд кунад.

Ақсар вақт мо ба шароитҳои зиндагии худ аз нуқтаи назари замони ҳозира нигоҳ мекунем ва ин тасвири ҳақиқиро нодуруст нишон медиҳад. Худо бошад, ба озмоишхое, ки мо мегузарем, аз ҷиҳати абадӣ нигоҳ мекунад. Агар мо бомаҳдуд ба шароитҳои худ нигоҳ мекарда бошем, онгоҳ ду чиз рӯй дода метавонад.

Аввалан, аз он ҷараёне, ки Худо моро пок мекунад, мегузарем, мо ба осонӣ ё аз Худо хафа шуда метавонем, ё аз яке аз хизматчиёни ӯ. Дуюмаш, душман ба осонӣ моро фиреб дода метавонад. Шайтон моро ба он чизе, ки дар лаҳзаи ҷорӣ ба назар дуруст менамояд, тела медиҳад, лекин нақшаи охирини ӯ - ҳамаи инро барои афтиш ё марги мо истифода бурдан аст. Вақте ки мо устуворона ба Худо таъя мекунем, аз ғамхории Худо маҳрум намешавем. Мо ба озмоишҳо сар фуруварда худамон барои худамон ғамхорӣ намекунем.

Ба хислати Худо таваккал кардан

Душман кӯшиш мекунад, ки фаҳмиши моро дар бораи хислати Худо вайрон кунад. Яке аз воситаҳои ӯ - моро аз таъя кардан ба Худо дур нигоҳ доштан аст. ӯ ин корро бо Ҳавво дар боғи Адан кард, вақте ки аз ӯ пурсид: «Оё Худо ҳақиқатан гуфтааст, ки аз ҳамаи дарахтони боғ нахӯред?» (Ҳасгӣ 3:1). ӯ аҳкоми Худоро ғалат маънидод кард, то ки хислати Худоро вайрон кунад.

Худо гуфт: «Аз ҳар дарахти боғ («бемалол хӯрда метавонӣ» , тарҷумаи ҳарф ба ҳарф аз забони англисӣ) хӯрдан гир; Аммо аз дарахти маърифати неку бад зинҳор нахӯр; зеро рӯзе, ки аз он

бихӯрӣ, ҳатман хоҳӣ мурд» (Ҳастӣ 2:16-17).

Дар асл, мор ба Ҳаво мегуфт: « Худо ҳама чизи хубро аз шумоён нигоҳ дошта истодааст».

Худо бошад, задаи Худро ана ба чӣ мегузошт: «Ту бемалол хӯрда метавонӣ, ба ғайр аз...». Худо барои лаззату ҳаловат ба одамизод тамоми боғро дод ва ба ӯ иҷозат дод, ки ҳамаи меваҳоро бихӯрад, ба ғайр аз меваи як дарахт.

Мор он тарзро, ки зан ба Худо нигоҳ мекард, бо чунин суҳанон вайрон мекард: « Худо дар ҳақиқат барои шумоён ғамхорӣ намекунад. Бинед, чӣ хел чизи хубро Ӯ аз шумо нигоҳ дошта истодааст! Мумкин аст Ӯ шуморо дӯст намедорад, чуноне ки шумо фикр мекардед. Шояд Ӯ Худои хуб нест!» Ӯ фирефта шуд ва ба дурӯғ дар бораи хислати Худо бовар кард. Баъд аз ин хоҳиши гуноҳ кардан падо шуд, чунки каломи Худо дигар барояш ҳаёт не, балки шарият (қонун) буд. Ва «қуввати гуноҳ шарият аст» (1Қӯринтиён 15:56).

Душман имрӯз низ ҳамин тавр амал менамояд. Вай хислати Худо Падарро дар пеши чашмони фарзандони Ӯ вайрон мекунад. Аз болои ҳамаи мо касе ҳукм дошт, ба монанди падарон, муаллимон, сардорону роҳбарон ё ҳукуматдорон. Баъзе аз онҳо худпараст буданд ё моро дӯст намедоштанд. Аз барои он ки ин одамон дар сари қудрат буданд, хислати онҳоро бо хислати Худо қиёс кардан ба мо осон аст, чунки Ӯ дорои қудрати олитарин мебошад. Бо вайрон кардани тимсоли падарони заминии мо душман моҳирона хислати Падарро вайрон кардааст. Худо меғӯяд, ки пеш аз бозгашти Исо дили падарон ба фарзандонашон бармегардад (Малокӣ 4:6). Табиат ва хислати Худованд дар пешвоёни Ӯ дида мешавад ва ин тағиротро барои шифо додан меорад.

Вақте ки шумо медонед, ки Худо ҳеҷ вақт бо мақсади ба шумо осеб расонидан ё барои шуморо нобуд кардан, ягон корро намекунад ва ҳар коре, ки Ӯ дар зиндагии шумо мекунад ё намекунад, барои манфиати аълотарини шумо пешбинӣ шудааст, - онгоҳ шумо худро озодона ба Ӯ мебахшед. Шумо

хушҳолона ҳамон шахсе мешавед, ки ҷони худро барои Худованд фидо мекунад.

Агар шумо худро пурра ба Исо бахшида бошед ва зери парастдории Ӯ бошед, шумо ба васваса намеафтед ва хафа намешавед, чунки шумо аз они худ нестед. Одамони ранҷида ва дилхунуқшуда онҳое мебошанд, ки ба назди Исо бо он мақсад омаданд, ки Ӯ барои онҳо ҷӣ кор карда метавонад. Онҳо аз барои Кӣ будани Ӯ ба наздаш наомаданд.

Вақте ки муносибати мо ҳамин тавр аст, мо ба осонӣ дилхунук мешавем. Ба худ диққатҷалбкунӣ моро кӯтоҳбин мекунад. Аз ин сабаб мо қобилият надорем, ки ба шароитҳои ҳозираамон бо чашмони имон нигоҳ кунем. Вақте ки зиндагии мо ҳақиқатан дар Масеҳ пинҳон аст, мо хислати Ӯро медонем ва ба хурсандии Ӯ шарик мешавем. Онгоҳ мо намечумбем ва ба ғарқшавии киштӣ дучор намешавем.

Агар мо дар бораи чизе дар асоси шароитҳои табиӣ доварӣ кунем, хафа шудан хеле осон аст. Бо чашмони Рӯҳ нигоҳ кардан ин тавр нест. Аксаран Худо он тарзе, ки ман интизор ҳастам ё дар он ҳамон вақте, ки ба назарам хеле зарур менамояд, ҷавоб намедихад. Лекин вақте ки ман ба қафо, ба ҳар шароите, ки аз сар гузаронидам, нигоҳ мекунам, ман мефаҳмам ва дар ҳама чиз ҳикмати Ӯро дида метавонам.

Баъзан бачагони мо тарзу мантикero, ки дар паси тарбияи онҳо меистад, намефаҳманд. Мо кӯшиш мекунем, ки ҳама чизро ба бачагони калонсолтар фаҳмонем, то ки онҳо аз ҳикмати мо баҳраманд гарданд. Аммо баъзе вақт онҳо аз сабаби хом буданашон метавонанд моро нафаҳманд, ё бо мо розӣ нашаванд; агарчи онҳо инро дертар мефаҳманд. Ё шояд сабаби он, ки барои ҷӣ мо бо онҳо чунин рафтор мекунем, дар он аст, ки мо гапдарой, муҳаббат ва баркамол будани онҳоро санҷидан мехоҳем. Айнан ҳамин чиз ба муносибати мо бо Падари Осмониамон дахл дорад. Дар чунин ҳолатҳо имон мегӯяд: «Ҳатто агар нафаҳмам ҳам, ман ба Ту таваккал менамоям».

Дар нома ба Ибриён 11:35-39 мо тасвири одамонero мебинем,

ки ичрошавии ваъдахоеро, ки Худо барояшон додааст, интизор нашуданд; аммо ба ҳар ҳол дар имон устувор монданд: «вале дигарон аз шиканча нобуд шуданд ва озодиро қабул накарданд, то ки ба эҳёи беҳтаре ноил гарданд; ва баъзеи дигарон ҳақоратҳо ва шаллоқро, ҳамчунин занҷирҳо ва зиндонро аз сар гузаронданд. Сангсор шуданд, ба ароба дупора гардиданд, ба шиканча гирифтгор шуданд, аз дами шамшер мурданд; пӯстҳои гӯсфанду буз дар тан сарсону саргардон шуда, мӯхточӣ, тангӣ ва укубат кашиданд;

Онҳое, ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кӯҳҳо, дар мағораҳо ва дараҳои замин овора шуда гаштанд. Ва онҳое, ки ба хотири имон шӯҳрат пайдо карда буданд, *ваъдаро соҳиб нашуданд*».

Онҳо қарор карданд, ки Худо ҳама чизест, ки барояшон лозим аст, новобаста аз он, ки барои ин чӣ хел нархро супоридан лозим аст. Онҳо ба Ё имон доштанд, ҳатто вақте ки ичрошавии ваъдаро надида, вафот мекарданд. Онҳо хафа шуда наметавонистанд.

Вақте ки мо ҳамин гуна муҳаббат ва имон ба Худо дорем, мо реша давонда, устувор мешавем. Онгоҳ ҳеҷ гуна тӯфон, чӣ қадар саҳт набошад ҳам, ҳеҷ вақт моро чумбонида наметавонад. Чунин қобилият аз иродаи қавӣ ё шахсияти одам намеояд. Ин бахшоиши файз барои ҳамаи онҳое, ки ба Худо таваккал мекунанд ва аз таваккал намудан ба худ пурра даст мекашанд. Аммо барои пурра ба Худо таваккал кардан, шумо Он Касеро, ки зиндагиатонро дар дастони Худ нигоҳ медорад, бояд бидонед.

Файз ба фурутанон дода мешавад

Шимъӯни Петрус бо бузургии худ дигар болида наметавонист. Ё аз худбоварӣ, ки барояш хос буд, маҳрум шуд. Ё беҳудагии қувваи иродаи худро хеле аниқ дид. Ё фурутан шуд. Акнун ӯ номзади комил барои қабул кардани файзи Худо шуд. Худо файзи Худро ба фурутанон мебахшад. Барои ин фурутанӣ шарт зарурӣ аст. Ин дарс дар шуури Петрус нақш баст, вақте ки ӯ дар номаҳои худ менавишт: «фурутаниро дар бар кунед, чунки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурутанон файз

мебахшад» (1Петрус 5:5).

Петрус хатто ба дараҷаи таслимшавӣ ҷумбонида шуд. Мо инро аз он суханоне мефаҳмем, ки фариштаи Худованд ба Марями Маҷдалия дар назди мақбара гуфт: «Лекин рафта, ба шогирдони Ў ва ба Петрус гӯед, ки Ў пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; Ўро чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид» (Марқӯс 16:7). Фаришта Петрусро ба таври махсус қайд карданаш лозим буд. Петрус дар дами шикасту ҳалокат буд, лекин Худо дар ӯ таҳкурсии гузошта буд. Ин таҳкурсии ҳангоми ҷунбиш вайрон нашуд, балки боз ҳам боқувваттар шуд.

Исо Петрусро на танҳо бахшид, лекин ӯро барқарор ҳам кард. Акнун ки ҷунбиш гузашт, ӯ барои яке аз шахсони марказии калисо шудан тайёр шуд. Петрус дар пеши айнан ҳамон одамоне, ки дар маслубшавии Ў айбдор буданд, эҳёшавии Исоро бочуръатона эълон кард. Акнун ӯ бо роҳбарони динӣ ва на танҳо бо хизматгор-духтар рӯ ба рӯ шудан тайёр буд. Ў дар назди онҳо бо қудрати бузург ва бо далерию ҷуръат меистод.

Таърих нақл мекунад, ки пас аз бисёр солҳои хизмати бовафоёна, Петрусро сарчашпа маслуб карданд. Ў истодагарӣ кард, ки лоиқи мисли Худованд вафот кардан нест, барои ҳамин сарашро ба поён карда, аз пояш овезон карданд. Ў дигар наметарсид. Ў санге шуд, ки ба таҳкурсии мустаҳками Сахра гузошта шуда буд.

Озмоишҳое, ки ба зиндагӣ меоянд, он чизҳои дар дили шумо бударо, фош мекунанд: ки оё дар дилатон хафагӣ нисбат ба Худо ё дигар одамон ҳаст ё не. Озмоишҳо шуморо ё аз Худо ва аз дигар одамон хафа мекунонанд, ё шуморо одами боқувваттар мекунанд. Агар шумо аз озмоишҳо гузаред, решаҳоятон боз ҷуқуртар мешаванд, бо вучуди ин ҳам шумо ва ҳам ояндаи шуморо мустаҳкамтару устувортар мекунанд. Агар шумо аз озмоишҳо нагузаред, зудранҷ мешавед, ки он шуморо аз имон маҳрум мекунад.

Худованд, охир ман ба Ту хизмат мекардам, пас чаро...?

Вақте ки ман пастор будам, дар гурӯҳи ҷавонон як писари

чордаҳсолаи лаёқатманде буд, ки дӯстонаш ва пешвоёни калисо ўро хеле иззату ҳурмат мекарданд. Ў шогирди хуб ва бомуваффақият буд. Ў барои ҳар кори Худо боэҳтиром буда, бовафоёна хизмат мекард ва бо ихтиёри худаш дар ҳар лоиҳаи масеҳӣ иштирок мекард. Баъзан ӯ ҳамроҳи мо ба сафарҳои миссионерӣ мерафт ва қариб ба ҳар каси вомехӯрдагиаш башорат меод.

Як вақтҳо ӯ ҳар рӯз чор соатро дар дуо мегузаронд. Худованд ба ӯ бисёр чизҳоро ошкор мекард ва ӯ онҳоро рафта ба дигарон гуфта меод. Он чизе, ки ӯ мегуфт, ҳамеша баракат буд. Ў мефаҳмид, ки Худованд ўро барои хизмат даъват кардааст ва то бистсола шуданаш, пастор шудан мехост. Ў мисли саҳраи мустаҳкам ба назар менамуд.

Ман ин ҷавонро дӯст меодшам, ман даъвати Худоро дар ҳаёти ӯ мешинохтам ва вақтамро барояш дарег намедоштам. Танҳо як чиз маро ба ташвиш меовард: ба назар менамуд, ки ӯ хеле худбовар аст. Ман мехостам ба ӯ дар ин бора гӯям, вале вақти он ҳанӯз нарасида буд. Ў якчанд бӯхтонҳои саҳро аз сар гузаронид, аммо устуворона истоданро давом меод. Вақте ки ман мушоҳида менамудам, ки чӣ тавр ӯ ба озмоишҳои вазнин тоб меорад, баъзан ман шубҳа мекардам, ки шояд хато карда бошам.

Якчанд сол гузашт. Ў ба дигар ҷой кӯчид, ман бисёр сафар карданро сар кардам. Лекин робитаро нигоҳ меодштем. Ман ҳис мекардам, ки ӯ аз ҷараёни шикасташавӣ мегузарад. Ин мебоист рӯй диҳад, лекин ман тасаввурот надоштам, ки он чӣ тавр мешавад. Ман мефаҳмидам, ки барои даъвати худро иҷро кардан аз озмоишҳо гузаштанаш зарур аст. Ин мебоист он ҷараёне бошад, ки ба ҷараёни аз ғалбергузарони Шимъӯни Петрус аст.

Вақте ки ин ҷавон ҳаждаҳсола шуд, падараш ба дарди бедавои саратон гирифтор шуд. Ў ҳамроҳи модараш рӯза мегирифт ва дуо мекард, имон дошт, ки падараш шифо меёбад. Ба дуои онҳо дигар имондорон ҳамроҳ шуданд. Якчанд моҳ бештар аз ин падараш ҳаёти худро ба Исо бахшида буд.

Аҳволи падараш бадтар мешуд. Рӯзе ман дар яке аз шаҳрҳои

Алабама дар чамъомад будам занам ба ман занг зада, хоҳиш кард, ки зуд бо он писар бо телефон гап занам. Ман ба ӯ занг задам ва фаҳмидам, ӯ мӯхтоҷ аст, ки ягон кас ӯро рӯҳбаланд кунад ва тасалли диҳад.

Пас аз чамъомад ман тамоми шаб бо мошин рохро тай намудам ва соати чори саҳар ба хонаи ӯ расидам. Ахволи падараш чунон бад буд, ки духтурон гуфтанд, ки фақат якчанд рӯз умраш мондаасту халос. Вай аллакай гап зада наметавонист.

Ин ҷавон боварии комил дошт, ки падараш шифо меёбад. Ман бо чидду ҷаҳд ба оилааш хизмат карда, баъд аз якчанд соат аз хонашон рафтам. Субҳи рӯзи дигар ба мо занг зада гуфтанд, ки ҳоли падараш боз бадтар шуда истодааст.

Ман ва занам Лиза фавран дуо карданро сар кардем. Вақте ки мо дуо мекардем, Худо ба занам рӯё дод. Дар рӯё ӯ Исоро дид, ки дар назди ҷойгаҳи ин мард истодааст, то ки ӯро ба назди Худ ба ҷаннат гирад. Баъд аз ним соат он ҷавонписар ба мо занг зада, гуфт, ки падараш аз дунё чашм пӯшид. Ба назар менамуд, ки ӯ мисли пештара қавӣ аст. Аммо ин фақат саршавӣ буд. Ҳамон шом ӯ ба якчанд дӯстони наздикаш занг зад, то бигӯяд, ки падараш вафот кард. Вақте ки онҳо гӯшаи телефонро бардоштанд, гиряву нола мекарданд. Ӯ ҳайрон шуд: навод онҳо аллакай дар бораи фавти падарам медониста бошанд? Аммо онҳо барои дигар чиз гиря мекарданд: яке аз дӯстони наздикаш навакак дар садамаи автомошинӣ вафот кардааст. Дар як рӯз ӯ аз падараш ва яке дӯсти наздикаш маҳрум шуд.

Озмоиш сар шуд. Ӯ дар изтироб, парешонҳол буд ва моту мабхут шуд. Ба назар чунин вонамуд мешуд, ки гӯё хузури Худо ӯро тарк кардааст.

Пас аз як моҳ, вақте ки бо мошин ба хона мерафт, ба як ҷое расид, ки ба қарибӣ садама рӯй дода буд. Пештар ӯ таҳсил қада буд ва медонист, ки чӣ тавр ба одамони дар садама захмишуда ёрии аввали тиббиро расонидан лозим аст. Барои ҳамин, мошинашро боздошт. Ронандагони ҳарду мошини бо ҳамдигар задухӯрд карда, дӯстони наздикаш буданд. Ҳангоме ки ӯ кӯшиши

ба онҳо ёрӣ додан кард, ҳардуяшон дар дастони ӯ аз олам чашм пӯшиданд.

Дӯсти чавони ман ба ҳаддаш расид. ӯ ба Худо дуою нола карда, се соатро дар ҷангалзор гузаронид. ӯ меғуфт: «Худо, Ту дар кучо? Ту гуфти, ки Тасаллибахши ман мешавӣ, аммо тамоман тасаллӣ надорам!»

Ба назар ҷунин менамуд, ки гӯё Худо ба ӯ пушти Худро гардонидааст. Лекин дар асл, ин бори аввал буд, ки қуввати худааш ӯро фиреб дод.

ӯ ба Худо дарғазаб шуд. Ҷаро ӯ иҷозат дод, ки ҳамаи ин чизҳо бо ӯ рӯй диҳанд? ӯ аз пастор, ё аз оилааш, ё аз ман хашмгин набуд. ӯ аз Худо хашмгин шуд ва аз ӯ хафа буд. ӯ пур аз дилхунуки буд. Дар вақти душвортаринаш Худо ба ӯ кӯмак накард.

«Худованд, ман ба Ту хизмат мекардам ва барои ин бисёр чизхоро рад кардам» -гӯён, дуо мекард. -«Акнун бошад, Ту маро тарк кардӣ!» ӯ фикр мекард, Худо аз ӯ қарздор аст, чунки ба Худо хизмат мекунам гуфта, бисёр чизхоро рад карда буд.

Бисёр одамон дарду дилхунукиро камтар аз сар гузарониданд, баъзе бошанд - бештар. Бисёр одамон аз Худо хафа шуданд. Онҳо фикр мекарданд, ки ҳар чизе, ки онҳо аз барои хизмат ба Худо шуда гузоштанд, Худо бояд ба инобат гирад.

Онҳо бо сабабҳои нодуруст ба ӯ хизмат мекарданд. Мо набояд ба Худованд барои он чизе, ки ӯ қарда метавонад, хизмат кунем, балки бояд барои Кӣ будани ӯ ва барои он чизе, ки аллакай қардааст, хизмат кунем. Онҳое, ки хафа мешаванд, дарк намекунанд, ки ҷи гуна нархи баландро ӯ барои озодқардани онҳо аллакай супоридааст. Онҳо фаромӯш карданд, ки аз кадом марг наҷот ёфтанд. Одамон ба ҷои бо чашмони абадӣ нигоҳ қардан бо чашмони ҷаҳонӣ нигоҳ мекунанд.

Ин ҷавонписар ба калисо омаданро бас кард ва бо одамони нодуруст дӯстӣ пайдо қарданро сар қарда, ҳамроҳи онҳо дар барҳо мешинаст ва дар шабнишиниҳои нопоки онҳо ишқироқ мекард. Дар маъюсии худ ӯ бо Худо ҳеҷ чизи умумӣ доштан

намехост ва аз робита бо Ў дури мечуст.

Ў бештар аз ду ҳафта ҳамин тавр зиндагӣ карданро давом дода натавонист, чунки дилаш ўро фош мекард. Аммо ў чун пештар ба Худо наздик шуданро рад мекард. Ин ҳолати ў шаш моҳ давом кард. Ҳамон вақт ҳатто осмон мисли мис буд. Монанди он буд, ки ҳузури Худо дигар нест.

Тақрибан як сол сипарӣ шуд ва ў дид, ки Худо чун пештар барояш ғамхорӣ карда истодааст. Ҷавон боз ба Худо наздик шуданро сар кард, аммо ин дафъа тамоман дигар хел. Ў бо фурӯтанӣ ба назди Худо омад. Пас аз он, ки вақти озмоиш ба охир расид, Худованд ба ў нишон дод, ки ҳеҷ вақт ўро тарк накарда буд. Вақте ки ҳолати рӯҳониаш барқарор шуд, ў на ба қуввати худаҷ, балки ба файзи Худо таваккал карданро ёд гирифт.

Ман робитаамро бо ў нигоҳ медоштам. Пас аз якуним сол ў ба ман гуфт, ки дар худ он чизеро дид, ки бештар дар борааш ҳатто тасаррур намекард. «Ман шахсе будам, ки хислат надоштам, ҳамаи муносибатҳоям рӯйнокӣ буданд. Вақте ки падарам маро тарбия мекард, ў таълим медод, то ки ман зоҳиран боқувват ва ба худ боварии комил дошта бошам. Ман ҳеҷ вақт чуноне ки Худо мехост ба воя расида наметавонистам. Ман миннатдорам, ки Худо маро дар чунин ҳолатам тарк накард.

Лекин он чизе, ки маро бештар андӯҳгин мекард, на он буд, ки ман дар барҳо гашта, нӯшокии спиртӣ менӯшидам, аммо он ки пушти худро ба Рӯҳи Муқаддас гардонидам. Ман Ўро хеле дӯст медорам. Муоширати ман бо Ў ҳеҷ вақт ҳозира барин, аҷоиб набуд».

Дар зиндагии ў бисёр чунбишҳо рӯй доданд. Худбовариаш несту нобуд шуд. Вале таҳкурсии ин писар мисли таҳкурсии Петрус буд ва он ўро шикаста натавонист. Ба ҷои он, ки ҳаёти худ ва хизматашро дар мағрурӣ созад, акнун ў онро бо файзи худо сохта истодааст.

Васвасаҳо ва хафагиҳо ҷойҳои суст ва нозуки дар зиндагиамон бударо мекушоянд. Аксар вақт он ҷое, ки худро боқувват

ДОМИ ШАЙТОН

меҳисобем, ҷои беқуввати пинҳонии мо мебошад. То тӯфони сахт болои онро накушояд, он ҷой пинҳон мемонад. Ҳаввории Павлус навишта буд: «Мо, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм *эътимод надорем*» (Филиппиён3:3).

Бо қуввати худамон мо ҳеч кореро, ки арзиши абадӣ дорад, карда наметавонем. Инро гуфтан осон аст, аммо ба ин ҳақиқат иҷозат додан, то ки дар вучуди мо реша давонад – тамоман кори дигар аст.

САНГИ ВАСВАСА

*Исо бо ростӣ ба гузашт намерафт, то ки
одамонро аз хафа шудан нигоҳ дорад.*

✠

«Инак, ман дар Сион санги зовия мегузорам, ки баргузида ва гаронбаҳост; ва касе, ки ба он имон оварад, хичил нахоҳад шуд». Пас, Он барои шумо, имондорон, чизи гаронбаҳост, аммо барои беитоатон сангест, ки меъмрон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст, ва санги пешпо ва сахраи васваса, зеро ки онҳо ба калом итоат накарда, ба ин санг пешпо мехӯранд, ки барои ҳамин ҳам таъин шудаанд.

- 1-ум Петрус 2:6-8

(ба матни англисӣ мувофиқ карда шудааст)

Имрӯзо маънои калимаи «бовар кардан» қуввати худро гум кардааст. Барои аксарият одамон маънои ин калима фақат эътироф кардани фактҳои муайян мебошад. Барои бисёр одамон калимаи «бовар кардан» бо гапдарои ҳеҷ чизи умумӣ надорад. Аммо дар Навиштаҳо калимаи «имондорон» муҳолифи калимаи «саркашӣ» мебошад. «Ӯ барои шумо, имондорон, - чизи гаронбаҳост, аммо барои саркашон...»

Навиштаҳо таълим медиҳад: «...то ҳар, ки ба Ӯ (Исои Масеҳ) имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад» (Юҳанно 3:6). Аз барои муносибати мо ба калимаи «бовар кардан» бисёрҳо фикр мекунанд, ки ҳар он чизе, ки аз онҳо талаб карда мешавад, ин бовар кардан аст, ки Исо вучуд дошт ва дар Ҷалҷото ҷон дод ва онҳо онҳо дар пеши Худо дар мавқеи дуруст ҳастанд. Лекин агар ин талаботи ягона мебуд, онҳо девҳо низ дар пеши Худо дар мавқеи дуруст мебуданд. Навиштаҳо мегӯяд: «Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекунӣ; девҳо низ имон доранд ва меларзанд» (Ёқуб 2:19). Аммо барои девҳо наҷот нест.

Калимаи «бовар кардан» (ё имон доштан) дар Навиштаҳо маънои чуқуртар дорад, бештар аз эътироф кардани мавҷудияти чизе ё розигии ақлӣ бо ягон хел факт. Матни оияти дар боло омадаро нигоҳ дошта, мо дида метавонем, ки таркиби асосии имон доштан гапдарой аст. Мо дигар хел хонда метавонем: «Инак, Ӯ барои шумо, гапдароҳо, гаронбахост; аммо барои саркашон (ё беитоатон) сангест, ки меъмрон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст, ва санги пешпо ва сахраи васваса».

Гапдаро будан душвор нест, агар шумо хислат ва муҳаббати он касеро, ки барояш хизмат мекунед, донед. Муҳаббат асоси муносибати мо бо Масеҳ аст – на муҳаббат ба тарзу усулҳо ё таълимот, балки муҳаббат ба Худи Исои Масеҳ. Агар ин муҳаббат дар мо устувор набошад, мо ба васвасаҳо, хафагиҳо ва монеаҳо дучор мешавем.

Исроилиёнеро, ки Худо даъват карда буд, то ки меъмрон бошанд, санги гӯшаи Худо – Исоро рад карданд. Онҳо таълимотҳои худро аз Аҳди Қадим дӯст медоштанд, бо таъбиркунии шариат қаноатманд буданд, чунки онҳоро барои ғоидаи худашон ва барои идора кардани дигар одамон истифода бурда метавонистанд. Аммо Исо қонунпарастии онҳоро, ки саҳт риюя мекарданд, ба майдон талабид. Ӯ ба онҳо мегуфт: «Шумо Навиштаҳоро тадқиқ мекунед, зеро гумон доред, ки ба воситаи онҳо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо мекунед, вале онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд» (Юҳанно 5:39).

Онҳо ба ин ақида розӣ шуда наметавонистанд, ки аз ибтидо Худо духтарону писарон доштан мехост, то ки ҳамроҳашон муносибатҳои наздик дошта бошад. Онҳо бошанд, мехостанд ҳукмрӯи ва идора кунанд. Дар чапмони онҳо шарият аз муносибат бо Худо болотар меистод. Онҳо он чизеро, ки Худо тӯхфа карда буд, рад карданд. Онҳо мехостанд онро қор карда ба даст оваранд. Барои ҳамин, ҳадяи Худо, Исои Масех, умеди зиндагонӣ ва наҷоти онҳо барояшон «санги пешпо ва санги васваса» шуд.

Вақте ки Шимъун Исои Кӯдакро дар маъбад ба даст гирифт, пешгӯӣ карда, гуфт: «Инак, Ӯ барои ғалтидан ва бархостани бисёр қасон дар Исроил таъин шудааст» (Луқо 2:34). Таваҷҷӯҳ кунед, «барои ғалтидан» ва «бархостан». Ҳамон Шахсе, ки барои овардани сулҳу осоиштагӣ ба рӯи замин омад, дар охир, шамшерӣ ҷудоиро ба онҳое, ки ба наздашон фиристода шуда буд, овард ва ба онҳое, ки қурбонии меъморон (хизматчиёни рӯхонии он давра) шуданд, ҳаёт овард.

Исо ва васвасаҳо

Дар чамъомади кӯдакон аксар вақт Исоро ҳамчун ҷӯпоне тасвир мекунанд, ки барраи гумшадаро ба китфҳои гузошта, ба рама бармегардонад. Ё шояд, нишон медиҳанд, ки Ӯ кӯдакони хурдсолро ба оғӯш мегирад ва дастони Худро ба онҳо гузошта, баракат медиҳад ва табассумкунон мегӯяд: «Ман Туро дӯст медорам». Ҳамаи ин дуруст аст, лекин ин тасвири пурраи Ӯ нест.

Айнан ҳамин Исо фарисиёро барои ҳудадолатиашон айбдор мекард: «Эй морон ва афъизодагон! Аз маҳкумияти дӯзах ҷӣ тавр гурехта метавонед?» (Матто 23:33). Ӯ мизҳои пуливазкунакчиёро дар маъбад чаппа карда, онҳоро аз онҳо пеш кард (Юҳанно 2:13-22). Ӯ ба як шахсе, ки мехост аввал рафта падарашро дафн кунад ва баъд Ӯро пайравӣ кунад, гуфт: «Бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд: аммо ту рафта, аз Малакути худо башорат деҳ» (Луқо 9:59-60). Ин ҳанӯз тамом не.

Вақте ки мо ба хизмати Исо бодикқат нигоҳ кунем, мо Шахсеро

мебинем, ки хангоми хизмати Худ бисёр одамонро хафа кардааст. Биёед якчанд мисолҳоро дида мебароем.

Исо фарисиёнро ба васваса андохт.

Дар бисёр мавридҳо Исо бар зидди роҳбарони рӯҳонӣ мебаромад ва онҳоро хафа мекард. Аз барои он ки онҳо аз Ё хафа буданд, бо нафрат Ёро ба салиб фиристонданд.

Вале Исо онҳоро дӯст медошт ва барояшон ҳақиқатро мегуфт: «Эй рибкдорон! Ишаъё дар бораи шумо некӯ пайгом дода гуфтааст: «Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро парастии мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст; пас Маро бар абас парастии мекунанд» (Матто 15:7-9). Ин суҳанон онҳоро хафа карданд.

Диққат кунед, ки дарҳол баъд аз ин шогирдонаш ба Ё чӣ гуфтанд:

Онҳо шогирдонаш назди Ё омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суҳанро шунда, ба васваса афтоданд?» (Матто 15:12).

Ба ҷавоби Исо таваҷҷӯҳ кунед:

Ҳар ниҳоле, ки Падари Ман, ки дар осмон аст, нашинонда бошад, решақан хоҳад шуд; Онҳоро ба ҳоли худашон бигзоред; онҳо кӯроне ҳастанд, ки ба кӯрон роҳнамоӣ мекунанд; ва ҳар гоҳ кӯре ба кӯри дигаре роҳнамоӣ кунад, ҳар ду дар чоҳ хоҳанд афтод (Матто 15:13-14).

Исо нишон дод, ки васвасаҳо Малакути Худоро аз онҳое, ки дар ҳақиқат Падари Ё нашинондааст, пок мекунанд. Баъзе одамон ба калисо ё ба хизмат ҳамроҳ мешаванд, бе он, ки Худо онҳоро фиристода бошад, ё аз ҷониби Худо нестанд. Хафагӣ (васваса), ки дар ҷавоб ба ростӣ пайдо мешавад, мақсади аслии онҳоро фош мекунад ва онҳо мераванд.

Вақте ки ман ба дигар калисоҳо ташриф меовардам, ман бисёр вақт медидам, ки чӣ тавр пасторҳо барои одамоне, ки аз штати калисо, ё аз ҷамоат рафтаанд, ғамгин буданд. Дар аксарият

ҳолатҳо он одамон аз он ростие, ки маъвиза карда мешуд, хафа мешуданд, чунки он ростӣ тарзи зиндагонии онҳоро фош мекард. Баъд аз ин онҳо ҳар як соҳаи хизмати калисоро танқид карда, аз он мерафтанд.

Агар пасторҳо кӯшиш кунанд, ки ҳар як касеро, ки аз дари калисояшон мебарояд, нигоҳ доранд, дар оқибат, маҷбур мешаванд, ки бо ростӣ ба созиш (компромисс) дароянд. Агар шумо ҳақиқатро маъвиза кунед, ҳатман баъзе одамонро хафа мекунад ва ба васваса меандозед ва онҳо аз калисо мераванд. Аз барои онҳо ғамгин нашавед, аммо бештараш онҳоеро, ки Худо ба назди шумо фиристодааст, хӯрок диҳед ва ба воя расонед.

Баъзе лидерҳо аз конфронтатсия дурӣ мечӯянд, чунки метарсанд, ки одамонро гум мекунанд. Хусусан пасторҳо аз ин чиз метарсанд, барои он ки, он одамонро, ки фош кардан лозим аст, маблағи калони пулро қурбонӣ мекунанд ё дар калисо ва ҷомеа шахсони обрӯманд ҳастанд. Дигарон бошанд, метарсанд, ки ҳиссиёти он шахсоне, ки мӯҳлати дурудароз бо онҳо буданд, саҳт нарасанд. Дар натиҷаи ин, пасторон қудратеро, ки Худо барои гӯсфандонро муҳофизату ғамхорӣ кардан ба онҳо додааст, гум мекунанд.

Вақте ки ман бори аввал пастор шудам, як шахси боҳикмат маро огоҳ кард: «Дар қудрати худ устувор бимон, дар акси ҳол, ягон каси дигар онро мегирад ва бар зидди ту истифода мебарад».

Самуил марди Худо буд, ки дар назди ҳеч кас бо ростӣ ба созиш намедаромад, ҳатто дар назди подшоҳ. Вақте ки Шоул ба гапи Худо итоат накард, худованд ва ба Самуил гуфт, ки ўро фош кунад. Самуил ҳамин тавр кард. Мутаассифона, Шоул ба каломи Худованд бо тавбаи ҳақиқӣ ҷавоб надод. Чӣ тавр дар пеши одамон намуданаш ўро бештар ба ташвиш меовард. Вақте ки Самуил аз назди ў рафтани шуд, Шоул домани ҷомаи ўро дошта, пора кард. Самуил бо чунин суханон ўро ба ҳайрат овард: «Худованд имрӯз подшоҳии Исроилро аз ту пора кард» (1-ум Подшоҳон 15:28).

Самуил ин чизро барои Шоул хоҳон набуд. Ў барои Шоул

ғамгин шуд. Самуил Шоулро барои подшоҳ шудан тадҳин карда буд, тоҷузорию ӯро гузаронид ва ҳукмрониро барояш ёд дода буд. Самуил дӯсти шахсии Шоул буд. Аммо нигоҳ кунед, чӣ тавр Худо ба андӯхгин шудани ӯ аз барои Шоул ҷавоб дод:

«То ба кай ту барои Шоул мотам мегири? Ман, охир ӯро аз подшоҳӣ қардан бар Исроил рад намудаам? Шоҳи худро аз рағған пур карда, бирав... Ман туро мефиристам... (1-ум Подшоҳон 16:1).

Худо ба Самуил гуфт, ки бо рағғани нави тадҳин ба пеш рафтандро давом диҳад, ӯ фаҳмиданаш лозим буд, ки муҳаббати Худо ва доварию Худо комил ҳастанд. Агар Самуил ба назди Шоул дар он вақте ки Худо ӯро аллакай рад кард, бармегашт, ӯ рағғани нав намедошт. Агар ӯ андӯхгин будан ва гирия қарданро давом медод, ба пеш ҳаракат карда наметавонист.

Он пасторҳое, ки барои одамоне, ки калисоро тарк қарданд, ғамгин мешаванд ва гирия мекунанд, намехоҳанд онҳоро фош кунанд ва муқобилат намоянд, чунки онҳо дӯстонашон ҳастанд, ва оқибат бе рағғани нав мемонанд. Баъзе хизматҳо мемиранд, дигарон бошанд, худро зинда барин вонамуд мекунанд. Ҳатто дарк накарда, онҳо муносибатро бо одамоне аз муносибат бо Худо авлотар донистанд.

Китоби Муқаддас дар бораи он шаҳодат намедиҳад, ки чӣ тавр Исо ба онҳое, ки ӯро тарк қарданд, эътино карда буд. Хошии ягонаи ӯ иродаи Падарро иҷро қардан буд. Ин қорро қарда, ӯ ба миқдори бештари одамоне фоида овард.

Ман ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунам, чӣ тавр боре ман дар калисои бо Рӯҳи Муқаддас пуршуда, маъвиза қардам. Якшанбеи аввал ман дар мавзӯи тавба ва бозгашт ба муҳаббати якумини худ ба Худо маъвиза қардам. Ман муқобилатро ҳис мекардам, лекин медонистам, ки бояд маҳз ҳамин чизро маъвиза кунам.

Баъд аз ҷамъомад пастор гуфт: «Худо ин саҳарӣ он чизеро, ки шумо маъвиза қардед, нишон дод, лекин ман фикр намекардам, ки одамоне ман барои инро шундан, тайёр ҳастанд».

Занам ҳис мекард, ки Рӯҳи Муқаддас ӯро водор мекард, то ки

ба пастор савол диҳад: «Кӣ пастори ин калисо аст, шумо ё Исо?»

Пастор инро шунида, сарашро ҳам кард. «Маҳз ҳамин суханонро Худованд ба ман тақрибан як моҳ пештар гуфта буд. Ў ба ман гуфт, ки Худаш медонад, ки одамон ба худ чиро ғунҷонида метавонанд». Пастор ба мо нақл кард, ки сеяки одамони калисои ўро «кӯҳнапарастон» (консерваторҳо) ташкил менамоянд. Ин гурӯҳи одамон ҳеҷ хел тағиротро дар тарзи гузаронидани ҷамъомад намехоҳанд: на дар суруд мусиқӣ ва на дар маъвиза. Мо ўро рӯҳбаланд карда, даъват намудем, ки устувор бошад ва ба Худованд итоат кунад.

Дар он калисо мо боз чор ҷамъомад гузаронидем ва онҳо душвортару душвортар мешуданд. Вақте ки мо аз он шаҳр рафтем, ман дар ботин худро халтаи пур аз қум барин ҳис мекардам. Ман фаҳмида наметавонистам, ки чӣ гап аст ва худро бадтару бадтар ҳис мекардам. Одатан, вақте ки калисоҳоро тарк мекунам, хурсандӣ диламро пур мекунад. Ман намедонистам, ки чӣ нодуруст аст.

Ниҳоятан, вақте ки ман бо Худованд якка ба якка мондам, аз Ў пурсидам: «Падар, ман чӣ кори нодуруст кардам, хатогии ман дар чист? Чаро ман дар рӯҳи худ бори вазнинро ҳис мекунам? Шояд ман қудрати пастори он калисоро ғасб карда бошам?»

Ў танҳо гуфт: «Ғубори пойҳои худро биафшонед» (Луқо 9:5).

Вақте ки чунин суханонро аз Ў шунидам, дар ҳайрат мондам. Ман дуо кардан ва аз Ў пурсиданро давом меодам, лекин дар ҷавоб боз ҳамин суханонро мешунидам: «Ғубори пойҳои худро биафшонед».

Дар охир ба гапи Худованд даромадам. Вақте ки бо дастонам ғубори пойҳоямро афшондам, ҳолати вазнинӣ маро тарк кард ва дилам аз хурсандӣ пур шуд. Ман ҳайрон мешудам: «Лекин, Худованд, чаро ин корро кардан доркор буд, охир онҳо ба ман ҳамла накарданд ва маро аз шаҳр наронданд-ку?»

Ў ба ман нишон дод, ки роҳбарият ва бисёр одамони он калисо каломи Ўро рад карданд.

«Худованд, ба онҳо боз вақт бидеҳ» - ман илтиҷо кардам.

«Хатто агар ба онҳо боз панҷоҳ соли дигар диҳам ҳам, ба ҳар ҳол тағир намеёбанд. Онҳо дар дилҳояшон қарори қатъӣ карданд».

Ман фаҳмидам, ки он роҳбари калисо қарор кард, ки ба воситаи созиш (компромисс) кардан осоиштагиро нигоҳ дорад, ба ҷои он ки ба Худо итоат кунад. Дар шоҳи ӯ равғани нав набуд. Ӯ қиёфаи порсоёна дошт, аммо моҳияти онро надошт. Бо дигар суҳанон, зоҳиран ӯ пур аз Рӯҳи Муқаддас ба назар менамуд, вале ӯ на қуввати Худоро дошт ва на ҳузури Ӯро. Дертар ман шунидам, ки ӯ кори пасториро партофт ва аз он калисо фақат гурӯҳи хурди одамон боқӣ монд.

Исо ба дигарон иҷозат намедод, то ки Ӯро назорат кунанд. Ӯ ҳақиқатро мегуфт, хатто дар он вақте ки ин муқобилати шадид ва васвасаро ба вучуд меовард.

Агар шумо фақат таҳсини одамонро доштан хоҳед, тадҳини Худо ба шумо нозил шуда наметавонад. Шумо бояд дар дили худ қарор кунед, ки каломи Худоро мегӯед ва иродаи Худоро иҷро мекунад, хатто агар хатари хафа кардани дигар одамон бошад.

Исо барои ҳамшаҳриёни Худ васваса шуд.

Исо ба шаҳри Худ, ба он ҷое, ки ба воя расида буд, барои хизмат кардан омад. Лекин шифоӣ ва озодиро, ки ба бисёр одамони дигар меовард, ба зодгоҳи Худ оварда натавонист. Нигоҳ кунед онҳо чӣ гуфтанд:

Оё Ӯ писари начҷор нест? Оё номи модараш Марям нест ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъун ва Яҳудо? Вв ҳамаи хоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз кучост дар Ӯ ҳамаи ин чизҳо?

Ва дар ҳаққи Ӯ ба васваса меафтанд.

Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, чун дар зодгоҳи худ ва дар хонаи худ» (Матто 13:55-57).

Гӯш кунед, ки сокинони Носира чӣ мегӯянд: «Ӯ худро кӣ ҳисоб мекунад, ки моро бо қудрат таълим медиҳад? Мо медонем Ӯ кист. Ӯ дар ин ҷо ба воя расид. Мо пирони Ӯ ҳастем. Ӯ писари начҷор

аст. Ҷатто маълумоти расмӣ надорад».

Исо боз бо ростӣ ба созиш надаромад, то ки онҳоро аз хафа шудан нигоҳ дорад. Сокинони Носира чунон ба Ҷ хашмгин шуданд, ки кӯшиш карданд Ҷро аз қуллаи кӯҳ тела дода, бикушанд (Луқо 4:28-30). Ҷатто вақте ки ҳаёти Ҷ дар хатар буд, Ҷ гуфтани ростиро давом меод. Чӣ қадар бештар ҳамин гуна мардон ва занон имрӯз ба мо лозиманд?

Исо барои аъзоёни оилаи Худ васваса шуд

Ҷ ҷатто аъзоёни оилаи худро хафа мекард. Ба онҳо он фишоре, ки аз барои корҳои Ҷ шуда аз сар мегузарониданд, маъқул набуд. Ба Ҷ бовар кардан ба онҳо душвор буд. Биёед ба ин нигоҳ мекунем.

Ба хешони Ҷ (ё «оила» ниг. Қитоби Муқаддаси NIV), чун шуниданд, барои дастгир кардани Ҷ омаданд, зеро мегуфтанд, ки Ҷ беҳуд шудааст (дар Қитоби Муқаддаси англисӣ: «аз ақл берун») ...Модар ва бародарони Ҷ омада, дар берун истоданд ва ба Ҷ касеро фиристода, Ҷро талаб намуданд. Дар гирди Ҷ мардум нишаста буданд. Ва ба Ҷ гуфтанд: «Инак модари Ту ва бародарони дар берун истода, Туро металабанд».

Ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Кист модари Ман ва бародарони Ман?» Ва ба онҳое, ки гирди Ҷ нишаста буданд, назар афқанда гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман»;

Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст» (Марқӯс 3:21, 31-35).

Оилаи Исо фикр мекард, ки Ҷ ақлашро гум кардааст. Дикқат кунед, Навиштаҷот меғӯяд, ки оилаи Исо аз паси Ҷ рафт, то ки «Ҷро дастгир кунад». Марқӯс қайд мекунад, ки аз хешовандонаш кӣ дар онҷо буд – модар ва бародарони Ҷ, ки дертар Ҷро дар як хона ёфтанд, Ҷ дар онҷо маъвиза мекард. Ҷатто дар Инҷили Юҳанно навишта шудааст: «Зеро бародаронаш ба Ҷ имон наоварда буданд» (Юҳанно 7:5).

Бисёриҳо фикр намекунанд, ки Исо аз ҷониби наздиконаш рад шуда буд. Ҷ ҷустуҷӯ намекард, то ки хонаводааш Ҷро қабул кунад.

Ў ичозат надод, то ки Ўро назорат кунанд. Хоҳиши Ў иродаи Худоро ичро кардан буд, новобаста аз он ки оилааш Ўро дастгирӣ мекунад ё не.

Ман бисёр одамонро дидаам, хусусан занону шавҳаронро, ки Исоро пайравӣ карданро рад карданд, аз тарси он, ки шавҳар ё зани худро ё аъзоёни оилашонро хафа мекунанд. Дар натиҷаи ин, онҳо аз имонашон рӯй мегардонданд, ё даъвати худро пурра ичро карда наметавонистанд.

Вақте ки ман аз олами боло таваллуд ёфтам, ҳамаи аъзоёни оилаи ман католикҳои румӣ буданд ва шодию хурсандиамро тақсим накарданд. Хусусан модарам хеле хашмгин шуд. Чунки ман қарор кардам, ки аз калисое меравам, ки ӯ маро дар он тарбия карда буд. Бешак, католикҳои Худодӯст ҳастанд, лекин ман медонистам, ки Худо маро даъват карда истодааст, ки аз он ҷо биравам.

Вақте ки ба оилаам гуфтам, ки ман қарор кардам, ки ба Худо хизмат мекунам, зарбаи дуҷум ба сарам омад. Дар он вақт ман навакак аз Донишгоҳ дипломи механик-муҳандисро гирифта будам ва волидайнам аз ман умеди калон доштанд. Ман бошам, медонистам, ки Худованд аз ман чӣ меҳоҳад ва медонистам, ки аз ин чиз наздикони ман хафа мешаванд. Дар давоми якҷанд сол ман нороҳатиро ҳис мекардам. Бисёр нофаҳмоиҳо буданд. Лекин ман қарор кардам: фарқ надорад, ки оилаам чӣ қадар ба ман хашмгин мешавад, ман ба ҳар ҳол Исоро пайравӣ мекунам.

Дар аввал ман кӯшиш кардам, ки бо башорат ба онҳо ҳучум кунам. Ман ба онҳо мегуфтам, ки барои он ки ба месса (хизматгузаронӣ дар калисои католикӣ) мераванд, наҷот намеёбанд. Ман боҳикмат набудам. Ман онҳоро аз ҳаддашон мегузаронидам. Баъд Худо ба ман ёд дод, ки бо тарзи ҳаёти масеҳӣ дар назди онҳо зиндагӣ кунам, то ки онҳо корҳои неки маро бубинанд. Ман мисли пештара барои ба оилаам писанд омадан, ба созиш наметавонам.

Ҳоло волидайнам маро дастгирӣ мекунанд ва бобоям, ки аз ҳама пештар ба ман муқобилат мекард, дар синни наваду нӯх

солагӣ, ду сол пеш аз маргаш наҷот ёфт.

Модар ва бародарони Исо фикр мекарданд, ки Ӯ аз ақл берун шудааст. Лекин аз барои он ки Ӯ ба Падари Осмонӣ гапдари буд, дар охир онҳо ҳамаашон наҷот ёфтанд ва дар Рӯзи Панतिकост дар болохона ҳамроҳи ҳаввориён буданд. Яъқуб, писари модари Исо, ҳаввориҳои асосии калисои Ерусалим шуд.

Исо шогирдони Худро ба васваса андохт.

Дар боби гузашта мо ақидаи шогирдонро муфассал муҳокима кардем, вақте ки Исо онҳоро хафа кард. Биёед онро боз як маротиба такрор мекунем, лекин ин дафъа аз нуқтаи назари Исо ба онҳо нигоҳ мекунем.

Бисёре аз шогирдони Ӯ, инро шунида, гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?» Чун Исо дар дили Худдонист, ки шогирдонаш дар ин бобат шикоят мекунад, ба онҳо гуфт: «*Оё ин шуморо ба васваса меандозад?...* аз он вақт бисёре аз шогирдонаш аз Ӯ дур шуда, дигар Ӯро пайравӣ накарданд. (Юҳанно 6:60-61, 66)

Вазъият тезу тунд буд. Роҳбарони динӣ фикр мекарданд, ки чӣ тавр Исоро ба қатл расонанд. Шаҳраш Ӯро рад кард. Оилаи Худаш фикр мекард, ки Ӯ аз ақл берун шудааст. Илова бар ин, бисёри шогирдонаш аз Ӯ хафа шуда, рафтанд. Аммо Исо ба ҳар ҳол ба созиш намерафт. Ба онҳое, ки бо Ӯ монданд, гуфт, ки онҳо низ метавонанд бираванд, агар хоҳанд.

Ягона чизе, ки барои Исо муҳим буд - ин иҷро кардани иродаи Падар. Агар дар он рӯз Ӯ танҳо мемонад, ҳатто ин дили Ӯро тағир намеод. Ӯ қарори қатъӣ кард, ки Падари Худро гӯш мекунад.

Исо баъзе дӯстони наздики Худро хафа кард.

Шаҳсе Лаъзор ном бемор буд аз аҳли Байт-Ҷинӣ, ки деҳаи Марям ва хоҳараш Марто буд. Марям ҳамон буд, ки Худовандро бо рағани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ӯро бо мӯи худ хушконида; Лаъзори Бемор бародари вай буд.

Хоҳарон ба Ӯ кас фиристода, гуфтанд: «Худовандо! Инак, он касе, ки дӯст медорӣ, бемор аст» (Юҳанно 11:3).

Исо Марто, Марям ва Лаъзорро дӯст медошт. Онҳо одамони барояш наздик буданд. Ў якчанд бор вақти худро ҳамроҳи онҳо гузаронида буд. Диққат кунед, вақте ки ба Исо хабари бемор будани Лаъзор расид, Ў чӣ тавр ҷавоб дод:

Чун шунид, ки вай бемор аст, дар ҷое, ки буд, ду рӯз монд (Юҳанно 11:6).

Исо медонист, ки ин беморӣ Лаъзорро ба марг меорад. Лекин дар он ҷое, ки буд, боз ду рӯзи дигар монд. Вақте ки Ў ниҳоятан ба Байт-Ҳинӣ расида омад, Лаъзор аллақай вафот карда буд.

Ҳам Марто ва ҳам Марям ба Ў гуфтанд: «Худовандо! Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам наемурд» (Юҳанно 11:21, 32). Бо дигар суханон онҳо гуфтанд: «Баъд аз он ки Туро ҷеғ задем, чаро фавран наомадӣ? Ту метавонистӣ ўро халос кунӣ!

Аниқтараш, ҳарду хоҳарон аз Ў каме хафа буданд. Онҳо дар бораи бемор будани бародарашон ба воситаи элҷӣ ба Ў хабар фиристонданд, вале Исо боз ду рӯз дер кард. Ў чуноне ки онҳо интизор буданд, ҷавоб надод. Ў дигар хел рафтор кард. Барои ба он ҷо рафтан, Ў ҳама чизро напартофт: ба ҷои ин, ба роҳнамоии Рӯҳи Муқаддас гӯш кард. Ин барои ҳар як кас варианти беҳтарин буд. Аммо дар ҳамон вақт ҳамааш чунин ба назар менамуд, ки гӯё барои Исо ҳеҷ фарқ надорад ва гӯё ин чиз ба Ў тамоман дахл надорад.

Аксар вақт хизматчиёт зери назорати одамонашон мебошанд. Онҳо фикр мекунанд, ки бояд ҳама кореро, ки одамон мепурсанд, иҷро кунанд.

Яке аз аъзоёни шӯрои калисогии он калисое, ки бе пастор монда буд, ба ман гуфт: «Мо мехоҳем ҳамин хел пастор дошта бошем, ки мӯҳтоҷиҳои моро қонеъ мегардонад, пасторе, ки соати ҳашти субҳ ба хонаи ман омада, ҳамроҳи ман қаҳва нӯшида метавонад».

Ман фикр кардам: «Ҳамин тавр шумо шахси улфатеро ёфта метавонед, ки шумо назорат карда метавонед, лекин на шахсеро, ки роҳнамоияш Рӯҳи Муқаддас аст». Баъдтар ман шунидам, ки он калисо дар давоми якуним соли охир, чор пасторро иваз кард.

Вақте ки ман аллакай шаш моҳ пастори ҷавонон будам, рӯзе як ҷавонписар ба наздам омад. «Дӯсти ман мешавӣ?-пурсид ӯ. – Охири пастори ҷавонон дӯсти ман буд».

Он шахсе, ки пеш аз ман пастори ҷавонон буд, бо ҷавонон хеле хушхулқ ва меҳрубон буд. Онҳо бозию фаъолиятҳои гуногуни серҳаракат мегузaronиданд. Ман фаҳмидам, ки ӯ аз ман чӣ пурсад. Дар асл, ин айнан он чизе буд, ки аъзои шӯрои калисогӣ аз пастори худ интизор буд.

Ман ба ӯ аз Матто 10:41 иқтибос овардам, дар он ҷое, ки Исо мегӯяд: «Ҳар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт; ва ҳар кӣ одилро ба исми одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт».

- Ту дӯстони бисёр дорӣ, дуруст? – пурсидам ман.

- Ҳа, - ҷавоб дод ӯ.

- Лекин ту фақат як пастори ҷавонон дорӣ, ҳамин тавр не?

- Ҳа.

- Ту чӣ гуна мукофотро мецоҳӣ, мукофоти пастори ҷавононро ё мукофоти дӯстро? Чунки, аз он ки ту чӣ тавр маро қабул мекунӣ, аз Худо чӣ қабул карданат вобаста мешавад.

ӯ фаҳмид, ки ман чиро дар назар дорам: «Ман мукофоти пастори ҷавононро мецоҳам».

Бисёр хизматчиёни масеҳӣ метарсанд, ки агар интизориҳои одамонашонро иҷро нақунанд, ба ҳиссиёти онҳо саҳт мерасанд ва аз дастгирии одамон маҳрум мешаванд. Онҳо ба доми тарс афтоданд, чунки метарсанд, ки дигар одамонро хафа мекунанд. Онҳоро одамон идора мекунанд, на Худо. Дар натиҷаи ин дар калисоҳо ё ҷамоатҳои онҳо чизҳое, ки арзиши аслии абадӣ доранд, хеле кам иҷро мешаванд.

Исо барои Яҳёи Таъмиддиханда васваса буд.

Ҳатто ба Яҳёи Таъмиддиханда лозим буд, ки бо озмоиши ба васваса афтидан ва аз Исо хафа шудан, мубориза барад.

Шогирдони Яҳё ҳамаи инро ба ӯ хабар доданд. Ва Яҳё ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод,

то ки бипурсанд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?» Онҳо назди Ҷомада, гуфтанд: «Яҳеи Таъмиддиханда моро назди Ту фиристод, то ки бипурсем: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»»

(Луқо 7:18-20)

Лекин як дақиқа! Чаро Яҳе аз Исо мепурсад, ки оё Ҷомада Ҳамон Масеҳ ҳаст, ки бояд биёяд? Яҳе худаш он касе буд, ки роҳро барои Ҷомада тайёр кард ва омадани Ҷомада эълон кард: «Инак, Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад!» (Юҳанно 1:29). Маҳз Яҳеи Таъмиддиханда гуфта буд: «Ҷомада Ҳамон аст, ки бо Рӯҳулқуддус таъмид медиҳад» (Юҳанно 1:33). Ҷомада ҳатто гуфта буд: «Ҷомада бояд нашъунамо ёбад ва ман завоҷ ёбам» (Юҳанно 3:30). Яҳеи Таъмиддиханда дар он вақт ягона шахсе буд, ки Кӣ будани Исоро ҳақиқатан медонист. (Ба Шимъӯни Петрус ин ҳанӯз ошкор нашуда буд.)

Пас чаро Ҷомада мепурсад: «Оё Исо Масеҳ аст, ё мунтазири дигаре бошем?»

Худро ба ҷои Яҳе гузored. Шумо он одаме ҳастед, ки дар сафи пеши кори Худо мебошед. Ба бисёр одамон хизмат мекардед ва хизмати шумо муҳимтарин дар кишвар буда, дар бораи он аз ҳама чиз бештар гап мезаданд. Шумо зиндагии худфидокорона ба сар мебардед, хонадор нашудед, то ки барои иҷро кардани даъвати худ, имкониятҳои потенциалӣ худро истифода баред. Шумо дар биёбон зиндагӣ мекардед, малаҳ ва асали ёбой меҳӯрдед ва аксар вақт рӯза медоштед. Бо фарисён мубориза мебардед ва шуморо айбдор мекарданд, ки дар қайди иблис ҳастед. Шумо тамоми умри худро ба тайёр кардани роҳ барои Масеҳи Омадаистода сарф кардед.

Акнун бошад, шумо дар зиндон ҳастед. Шумо аллакай якчанд вақт дар ҳабс ҳастед. Хеле кам одамон ба дидани шумо меоянд, чунки диққати он одамоне, ки шумо тайёр кардед, акнун дар Исои Носирӣ аст. Ҳатто шогирдони шумо ба Ин Одам ҳамроҳ шуданд. Фақат якчанд нафар бо шумо монданд, то ки бароятон хизмат кунанд. Вақте ки онҳо барои дидани шумо меоянд, нақл

мекунанд, ки чӣ тавр Ин Шахс ва шогирдонаш ҳаёти аз шумо беҳтарро мебаранд. Онҳо ҳамроҳи бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯранд. Онҳо Рӯзи Шанберо вайрон мекунанд ва ҳатто рӯза намедоранд.

Шумо ба худ мегӯед: «Ман дидам, чӣ тавр Рӯҳи Худо дар шакли кабӯтар ба Ӯ нозил шуд, вале магар Масеҳ бояд ҳамин тавр рафтор кунад?»

Ҳар чӣ бештар шумо дар зиндон ҳастед, озмоиш барои хафа шудан ва ба васваса афтодан саҳттар мешавад. «Ин Одаме, ки баҳраш тамоми ҳаёти худро сарф кардам, то ки барои Ӯ роҳро тайёр кунам, ҳатто барои дидани ман ба зиндон наомад! Ин чӣ тавр буда метавонад? Агар Ӯ Масеҳ бошад, пас чаро маро аз ин зиндон халос намекунад? Ман ҳеч кори хато накардаам».

Барои ҳамин, шумо ду нафар шогирдони бовафои худро ба назди Исо мефиристед, то аз Ӯ пурсанд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем? Биёед мебинем, чӣ тавр Исо ба Яҳё ҷавоб дод:

Дар ҳамон вақт Ӯ бисёре касонро аз касалиҳо ва дардҳо ва аз арвоҳи палид шифо дод ва ба кӯрони бисёр биной бахшида буд.

Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи дидед ва шунидед, ба Яҳё бигӯед: кӯрҳо мебинанд, шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад;

Ва хушо касе, ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад» (Луқо 7:21-23).

Исо пешгӯии Ишаёро, ки барои Яҳё хеле шинос буд, иқтибос меорад. Навиштаҳо аз Китоби Ишаё 29:18, 35:4-6 ва 61:1 ба он чизҳое дахл дорад, ки шогирдони Яҳё медиданд, то он даме, ки интизори ба Исо савол додан буданд. Онҳо дар бораи Ӯ ҳамчун Масеҳ шаҳодат медоданд. Аммо Ӯ бо ин тамом намекунад. Ӯ илова мекунад: «Хушо касе, ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад!»

Ӯ мегуфт: «Яҳё Ман мефаҳмам, ки ту ҳамаи он чизе, ки бо ту рӯй дода истодааст, намефаҳмӣ ва бисёр роҳҳои Маро намедонӣ,

лекин дар ҳаққи Ман ба васваса наафт, чунки Ман на он тавре, ки Ту интизор будӣ, амал мекунам». Ӯ аз Яҳё илтимос мекард, ки роҳҳои Худоро аз рӯи фаҳмиши худ, доварӣ накунад. Яҳё тасвир ё нақшаи пурраи Худоро намедонист, айнан чуноне ки мо имрӯз онро намедонем. Исо ӯро рӯҳбаланд карда, мегуфт: «Ту он кореро, ки ба ту супорида шуда буд, иҷро кардӣ. Мукофоти ту бузург хоҳад буд. Фақат ту дар ҳаққи Ман ба васваса наафт!»

ХАФАӢИ (ВАСВАСА) БЕ УЗР

Ҳатто агар шумо роҳҳои Худоро ёд гирифта бошед, мисли Яҳё, шумо ба ҳар ҳол баҳонаи хафа шудан ва дар ҳаққи Исо ба васваса афтиданро меёбед. Агар шумо ҳақиқатан Ӯро дӯст медошта бошед ва ба Ӯ имон дошта бошед, шумо бо ҳар роҳ кӯшиш мекунед, ки аз Ӯ хафа нашавед ва ба васваса наафтед, чунки мефаҳмед, ки роҳҳои Ӯ ҳашеша аз роҳҳои шумо баландтар ҳастанд.

Агар шумо ҳамеша ба Рӯҳи Худо итоат кунед, одамон аз шумо хафа мешаванд ва дар ҳаққи шумо ба васваса меафтанд. Дар Инҷили Юҳанно 3:8 Исо гуфтааст: «Бод ҳар ҷо, ки хоҳад, мевазад ва ту овози онро мешунави, лекин намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад: чунин аст ҳолати ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад».

Вақте ки шумо бо роҳнамоии Рӯҳи Муқаддас ягон кор мекунед, баъзе одамон шуморо намефаҳманд. Иҷозат надихед, ки ҷавоби норозигии онҳо шуморо аз ростие, ки дар дили шумо ҳаст, дур барад. Аз барои хоҳиши одамонро иҷро кардан, Рӯҳи Муқаддасро рад накунад. Петрус инро қайд мекунад:

Пас, чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад, то ки боқии умри ҷисмониро на аз рӯи хавасҳои (хоҳишҳои) одамӣ, балки мувофиқи иродаи Худо ба сар барад (1-ум Петрус 4:1-2).

Вақте ки шумо аз рӯи иродаи Худо зиндагӣ мекунед, шумо хоҳишҳои одамонро иҷро намекунад. Дар натиҷаи ин шумо ба

ҳасби ҷисм укубат мекашед. Исо муқобилияти калонро аз ҷониби пешвоёни рӯхонӣ аз сар гузаронд. Одамони рӯхонӣ фикр мекунад, ки Худо фақат дар доираи он чорчӯбае, ки онҳо худашон муайян менамоянд, амал мекунад. Онҳо бовар мекунад, ки онҳо ягона шахсоне ҳастанд, ки ҳуқуқи ба назди Худо омаданро доранд. Агар ду ҳазор сол пеш Худованд бо Рӯҳи Муқаддас роҳнамо буда, одамони диндорро хафа карда, ба васваса андохта бошад, пас онҳое, ки Ӯро пайравӣ мекунад, бешак ҳамин тавр мекунад.

Таъқиботе, ки ба сари ҳаввории Павлус омад, мисоли хуб аст. Баъзе одамон дар Ғаллотия ба овозаҳо бовар карданд, ки гӯё Павлус Инчили салибро тағир дода, бо пешвоёни динӣ бо созиш даромад. Ин пешвоёни рӯхонӣ меғуфтанд, ки барои наҷот ёфтанд, хатна лозим аст. Лекин Павлус ба онҳо аниқ гуфт. «Ба ман нигоҳ кунед, - гуфт ӯ, - пешвоёни динӣ маро дар ҳама ҷой таъқиб мекунад. Агар ман дар бораи хатна маъвиза мекардам, магар онҳо маро таъқиб мекардад? Он воқеият, ки салиб ягона роҳ барои наҷот аст, одамонро ба васваса меандозад (хафа мекунад), лекин ин ростӣ аст ва ман ягон чизе дигарро маъвиза карданӣ нестам!» (Ниг. Ғалотиён 5:11)

Агар ягон кас бар зидди ростии Инчил барояд, онгоҳ вақти он аст, ки бояд далерона Инчилро ҳимоя кунем. Мо бояд дар дили худ қарор кунем, новобаста аз он, ки чӣ гуна нархро супоридан лозим меояд, ба Рӯҳи Худо итоат мекунем. Онгоҳ мо маҷбур намешавем, ки зери фишори одамон ва шароитҳо қарор кунем, чунки мо аллакай қарорҳои худро кардем.

БАРОИ ОН КИ ОНҲОРО БА ВАСВАСА НААНДОЗЕМ

Исо баъзе одамонро бо он хафа мекард, ки ба Падари Худ гандаро буд. Лекин Ё ҳеҷ гоҳ барои ҳимоя кардани ҳуқуқҳои Худ васваса намешуд.

Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари роҳи бародараш пешное ё васвасе нагузорад.

- Румиён 14:13

Худи ҳозир мо бо шумо муҳокима кардем, ки вақте ки Исо дар рӯи замин буд ва ба одамон хизмат мекард, чӣ тавр бисёр қасон аз Исо хафа шуданд. Ба назар менамояд, ки тақрибан ба ҳар чое, ки Ё мерафт, одамон хафа мешуданд. Дар ин боб ман ба дигар тарафи ин савол нигоҳ кардан мехоҳам.

Исо ва шогирдонаш навакак ба Кафарнаҳум баргаштанд. Онҳо як доираи хизматро ба охир расониданд ва барои истироҳати кӯтоҳ, вале даркорӣ омаданд. Агар ягон ҷойро базаи хизмати Ё ҳисоб кардан мумкин бошад, пас, Кафарнаҳум чунин ҷой буд.

Як мансабдори ин шаҳр, ки барои ҷамъ кардани андози маъбад масъул буд, ба назди Шимъӯни Петрус омад. «Оё Устоди шумо ду дирҳамро намедихад?» (Матто 17:24)

Петрус «Ҳа» гуфта, ҷавоб дод ва бо ин савол ба назди Исо рафт.

Исо интизор буд, ки хоҳиши ҷамъкунандаи андозро шунавад, чунки аз Шимъӯни Петрус пурсид: «Шимъӯн, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боҷ ва хирочро аз кихо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?»

Петрус ба Ў гуфт: «Аз бегонагон».

Исо ба вай гуфт: «Пас фарзандон озоданд» (Матто 17:25-26).

Исо Петрусро ба он фикр меорад, ки фарзандон аз андоз озод ҳастанд. Аз онҳо андоз намегиранд. Баръакс, фарзандон ин андозхоро истифода мебаранд. Онҳо дар қасре зиндагӣ мекунанд, ки бо андозҳо нигоҳ дошта мешавад. Фарзандон аз дастархони шоҳона хӯрок мехуранд ва либосҳои шоҳона мепӯшанд, ва ҳамаи ин аз ҳисоби бочу андозҳо таъмин карда мешаванд. Онҳо озод ҳастанд ва онҳоро бепул таъмин мекунанд.

Ин ҷамъкунандаи андозҳо барои маъбад боҷ гирифт. Лекин подшоҳ ё хӯчаини маъбад кӣ буд? Он барои кӣ сохта шуда буд? Ҷавоб: барои Худо Падар. Петрус навакак аз Худо ваҳӣ гирифт, ки Исо «Масех, Писари Худои Ҳай аст».

Дар асоси ин Исо аз Петрус мепурсид: «Агар Ман Писари Он Касе бошам, ки ин маъбад Барояш тааллуқ дорад, пас, магар Ман аз супоридани андози маъбад озод нестам? Албатта, Ў озод буд ва пурра ҳақ дошт, ки андоз насупорад. Лекин нигоҳ кунед, ба Петрус чӣ мегӯяд:

Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, ба соҳили баҳр рафта, қалмоқе биандоз ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, бигир; ва даҳонашро кушода, истатир хоҳӣ ёфт; онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо бидеҳ (Матто 17:27).

Ў ҳозиракак исбот кард, ки озодӣ дорад. Аммо барои он одамонро хафа накардан, ба Петрус гуфт: «Биё, андозро месупорем!» Вақте ки Ў ба Петрус гуфт, ки рафта қалмоқро андохта, аз даҳони якум моҳии сайд кардааш пудро ёбад, ин боз як исботи озод будани Ў аст. Худо Падар ҳатто барои супоридани андоз онҳоро бо пулҳо таъмин кард.

Исо – Худованди тамоми замин. Ў - Писари Худо. Замин ва ҳар

чизеро, ки дар он аст, Ӯ офаридааст ва ба Ӯ тобеъ аст. Пас, Ӯ медонист, ки пул дар даҳони моҳӣ мешавад. Ба Ӯ кор кардан лозим набуд, то ки ин пулро ёбад, чунки Ӯ Писари Худо буд. Бо вучуди ин, Ӯ ба ҳар ҳол қарор кард, ки андозро месупорад ва одамонро хафа намекунад.

Оё ин Ҳамон Исо аст, ки мо дар боби пештар дида будем, Ҳамоне, ки бисёр одамонро ба васваса андохта, ҳеҷ хел бахшиш напурсид? Ӯ исбот кард, ки аз супоридани андоз озод аст, лекин гуфт: «Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, рафта, андозро бисупор!» Ба назар чунин менамояд, ки гӯё дар ин ҷо ҳеҷ хел пайдархамӣ нест, дуруст? Ҷавобро мо дар ояти минбаъда меёбем:

Дар он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар Малакути Осмон кист бузургтар?»

Исо кӯдакero ҳеҷ зада, дар миёни онҳо ба по гузошт ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар рӯчӯъ накунед ва монанди кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон нахоҳед даромад.

Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурутан созад, дар Малакути Осмон вай бузургтар аст» (Матто 18:1-3).

Ибораи асосӣ дар инҷо «ҳар кӣ худро фурутан созад» мебошад. Каме дертар Исо пурратар фаҳмонида, мегӯяд:

«Ҳар кӣ дар миёни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо бошад...

Чунки Писари Одам на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худо барои фидияи бисёр касон бидиҳад» (Матто 20:26-28).

Анаю мана! Чӣ хел исҳорот! Ӯ наомад, то ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки Худаш хизмат кунад. Ӯ Писар буд. Ӯ озод буд. Ӯ аз ҳеҷ кас ҳеҷ чиз қарздор набуд. Ӯ тобеъи ҳукми ҳеҷ яке аз одамон набуд. Лекин қарор кард, ки озодии Худо барои ба дигарон хизмат кардан истифода мебарад.

Озод барои хизмат кардан

Дар Аҳди Ҷадид ба мо, писарони Худо насиҳат медиҳанд, ки ба

Исо тақлид кунем ва ҳамон хел диле, ки ӯ дорад, дошта бошем.

Зеро ки, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед, фақат ин ки озодӣ (озодии шумо) баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки ба яқдигар бо муҳаббат хизмат кунед (Ғал. 5:13).

Калимаи дигар, ки маънояш озодӣ мебошад, имтиёз ё бартарӣ аст. Мо, ҳамчун фарзандони Худои Зинда набояд озодӣ ё бартарии худро барои ба худамон хизмат кардан истифода барем. Озодӣ бояд барои ба дигар одамон хизмат кардан истифода бурда шавад. Хизмат меҳнати озод аст. Меҳнат дар маҳдудӣ ва бе озодӣ ғулومӣ аст. Ғулум он шахсест, ки ба хизмат кардан маҷбур аст, ҳол он ки хизматгор он шахсест, ки хизмат кардан мехоҳад. Биёед ба баъзе фарқиятҳо байни муносибати ғулум ва хизматгорро ба кор нигоҳ мекунем:

Ғулум маҷбур аст, ки кор кунад – хизматгор бо ихтиёри худаш кор мекунад.

Ғулум миқдори ками кори аз ӯ талабшударо иҷро мекунад – хизматгор миқдори зиёдтарини потенциали худро истифода мебарад.

Ғулум як фарсанг роҳро тай мекунад, хизматгор аз ин изофа роҳро тай мекунад.

Ғулум худро ғоратшуда ҳис мекунад, хизматгор худаш медиҳад.

Ғулум басташуда аст – хизматгор озод аст.

Ғулум барои ҳуқуқҳои худ мубориза мебарад – хизматгор ҳуқуқҳои худро рад мекунад.

Ман бисёр масеҳиёро дидаам, ки бо хафагӣ дар дил хизмат мекунанд. Вақте ки андозҳоишонро месупоранд, онҳо бе розигӣ медиҳанду боз шикоят мекунанд. Онҳо пештара барин ҳамчун ғулумони шариат зиндагӣ мекунанд, ҳарчанде ки аз шариат озод ҳастанд. Онҳо дар дилҳои худ ғулум мемонанд.

Чизи аз ҳама андӯхгин дар он аст, ки ин шариатро онҳо худашон дар асоси Аҳди Ҷадид бароварданд. Онҳо чунин муносибатеро, ки Исо хизмат мекард, надоранд. Онҳо дарк намекунанд, ки барои ба Худо хизмат кардан озод шудаанд.

Барои ҳамин онҳо барои шавқу ҳавасҳои худ мубориза бурданро давом медиҳанд, ба ҷои он ки барои шавқу ҳавасҳои дигар одамон мубориза баранд.

Павлус дар номаҳои худ ба румиён ва қуринтиён чунин муносибатро фош мекунад.

Павлус бо суханони зерин насиҳат мекунад: «Касеро, ки дар имон суст аст, қабул кунед бе он ки дар бораи ақидаҳо мубоҳиса намоед. Яке боварӣ дорад, ки хӯрдани ҳама чиз ҷоиз аст, вале он, ки суст аст, фақат сабзавот мехӯрад» (Румиён 14:1-2).

Исо фаҳмо карда гуфт, ки на он чизе, ки ба даҳон мебарояд, одамро палид мекунад, балки он чизе, ки аз даҳонаш мебарояд. Бо ин суханон Ё мефаҳмонад, ки барои шахси имондор ҳама гуна хӯрок пок аст (Мар.7:18-19).

Павлус гуфтааст, ки баъзе имондороне ҳастанд, ки дар имон суст мебошанд. Онҳо ҳанӯз ҳам аз метарсанд, ки аз хӯроки ба бутҳо қурбонишаванда нопок мешаванд ва гӯшт хӯрда наметавонанд. Гарчанде ки Исо аниқ фаҳмонд, ки дар ин масъала ҷӣ тавр рафтор кардан лозим аст, чунин одамон ба ҳар ҳол бо хотирчамӣ гӯшт хӯрда наметавонистанд.

Пас, дар бораи хӯрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон вучуд надорад, ва ҷуз Худои Ягона худои дигаре нест.

Лекин мо як Худо дорем, яъне Худои Падар, ки ҳама чиз аз Ёст, ва мо барои Ё ҳастем, ва як Худованд дорем, яъне Исои Масеҳ, ки ҳама чиз ба воситаи Ёст, ва мо барои Ё ҳастем.

Аммо ҳама дорои ин дониш нестанд: баъзе касон то алҳол аз рӯи одати деринаи бутпарастӣ ин хӯрокро чун қурбонии бут мехӯранд ва вичдони онҳо, ки нотавон аст, начис мешавад (1.Қуринтиён 8:4, 6-7).

Дар калисои румиён ва қуринтиён масиҳиёне, ки дар имонашон боқувваттар буданд, дар назди онҳое, ки дар имон сусттар буданд, гӯшт мехӯрданд. Имондорони суст аз образи гӯшт дар қурбонгоҳ, ки барои бутҳо ба қурбонӣ оварда мешуд, озод шуда наметавонистанд. Имондорони боқувваттар медонистанд, ки бут ҳеҷ чиз нест ва вақте ки гӯшт мехӯрданд, вичдонашон

ДОМИ ШАЙТОН

тамоман азоб намедод.

Вале чунин ба назар менамуд, ки онҳо дар бораи озодии худ, ки ҳамчун имондорони Аҳди Ҷадид доштанд, бештар фикр мекарданд, нисбат ба он ки бародарони худро хафа мекарданд. Худашон нафаҳмида, онҳо дар роҳи бародарони сустимонашон санги пешпоро мегузоштанд. Дар дили хизматгор чунин муносибат набояд бошад. Нигоҳ кунед, чӣ тавр Павлус ба онҳо муроҷиат мекунад:

Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари роҳи бародараш пешпое ё васвасае нагузорад.

Зеро ки Малакути Худо аз хӯрдан ва нӯшидан иборат нест, балки адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст (Румиён 14:13,17).

Ў мегӯяд: «Биёед дар хотир дошта бошем, ки дар асл Малакути Худо – ин адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст». Ҳамаи ин баракатхоро имондорони нав надоштанд. Имондорони боқувваттар озодии худро на барои хизмат, балки барои ҳимоя кардани «ҳуқуқҳои» худ истифода мебуданд. Онҳо медонистанд, ки мувофиқи Аҳди Ҷадид онҳо озодӣ доранд. Лекин дониш бе муҳаббат ҳама чизро вайрон мекунад.

Дар ин масъала дили онҳо мисли дили Исо набуд. Исо нисбати пардохтани андози маъбад ҳуқуқҳои худро ба Петрус ва дигар шогирдонаш фаҳмонда дода, дар мисоли шахсӣ нишон дод, ки барои ба дигарон хизмат кардан, шавқу ҳавасҳои худро як сӯ гузоштан чӣ хел муҳим аст. Исо намехост, ки озодии Ў боиси ҳимоя кардани ҳуқуқҳоиаш, сабаби васваса ва пешпохурии дигар одамон шавад.

Павлус ба онҳое, ки ҳуқуқҳои худро дар Масеҳ медонанд, вале барои хизмат кардан дили Ўро надоранд, чунин огоҳӣ медиҳад:

«Ва аз дониши ту он бародари нотавон, ки Масеҳ барои Ў мурд, нобуд мешавад.

Ва ба ин тариқа бар зидди бародарон гуноҳ карда ва ба вичдони нотавони онҳо осеб расонда, шумо бар зидди Масеҳ

гуноҳ мекунад» (1-ум Қӯринтиён 8:11-12).

Мо озодии худро барои гуноҳ кардан истифода бурда метавонем. Чӣ тавр? Ба воситаи осеб расонидан ба онҳое, ки вичдони сушт доранд, ва ба воситаи боиси хафашавӣ ва пешпоҳӯрии онҳо гардиданамон.

Ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданаш овехта, вайро дар қазри баҳр ғарқ кунанд.

Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зеро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекин вой бар ҳоли касе, ки сабаби васвасаҳо гардад.

Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда, ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ва ё бо ду пой дар оташи ҷовидонӣ андохташавӣ;

Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро қанда, аз худ дур андоз; барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба ҳаёт дарой, аз он ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ.

Зинҳор, ҳеч яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зеро ба шумо мегӯям, ки фаришатҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд (Матто 18:6-10).

Дар тамоми ин боби Инҷили Матто дар бораи васавасаҳо гуфта мешавад. Исо фаҳмо нишон дод, ки мо бояд аз ҳар чизе, ки сабаби гуноҳ шуда метавонад, озод шавем, ҳатто агар ин чиз яке аз имтиёзҳои Аҳди Ҷадид бошад. Агар ин чиз бародари сусти шуморо ба гуноҳ тела мекарда бошад, онро дар пеши ӯ бурида партоед.

Шояд шумо ҳайрон шавед, ки пас чаро Исо бисёр одамонро ба васваса андохт. Ҷавоб оддист: Исо дар натиҷаи гапдарой ба Падари Худ ва барои хизмат ба дигарон, баъзе одамонро хафа мекард. Ӯ ин корро бо мақсади талаб кардани ҳуқуқҳои худ намекард.

Вақте ки Исо беморонро дар рӯзи шанбе шифо меод, фарисён ба васваса меафтиданд. Шогирдон ба васваса меафтиданд, вақте

ки он ҳақиқатеро мешуниданд, ки Падар ба Ў фармон медод, ки маъвиза кунад. Марто ва Марям ба васваса афтиданд (хафа шуданд), вақте ки Исо барои шифо додани Лаъзор дер омад. Лекин шумо дар ҳеч кучо намеёбед, ки Исо ба Худаш хизмат карда, дигар одамонро ба васваса андохта ё хафа карда бошад.

Дар номаи худ ба Қўринтиён Павлус чунин огоҳ мекунад:

Аммо бохабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби васвасаи нотавонон нашавад.

Озодии мо ба мо барои хизмат кардан ва барои ҳаёти худро ба дигарон бахшидан дода шудааст. Мо бояд обод кунем, на вайрон. Инчунин, ин озодӣ барои чамъ кардани молу мулк дода нашудааст. Аз сабаби он ки мо ин озодиро ба таври нодуруст истифода мебарем, имрӯзҳо бисёр одамон тарзи зисти масеҳиёни ҳозираро дида, ба васваса меафтанд.

Он огоҳиеро, ки ба мо дар номаи 1-уми Қўринтиён 8:9 дода шудааст, гӯш кунед: « Аммо бохабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби васвасаи нотавонон нашавад».

Ман ба шумо мисоли вайроншавии ин аҳкомро мебиёрам. Ҳангоми сафари дуҷуми миссионерии ман ба Индонезия, ман ҳамроҳи худ занам Лиза, фарзандонам ва дояро гирифтаам, ки барои ба бачагонамон нигоҳубинӣ кардан ба мо ёрӣ медод. Мо ба ҷазираи курортӣ дар Денпасар, Вали омадем.

Пири он калисое, ки мо омадем, хӯҷаини як меҳмонхонаи хоксор дар маҳаллаи бисёр серғавғои шаҳр буд. Мо масофаи зиёдро дар бехобӣ гузаронидем. Албатта, хеле хаста шудем. Ҳамон шаб мо аз ғавғои баланд ва аз аккоси сагон якчанд маротиба бедор шудем, ва ба таври бояду шояд истироҳат накардем.

Рӯзи дигар мо ба Ява рафтем ва дар давоми ду ҳафта аз рӯи ҷадвали зич хизмат кардем. Дар давоми ин ду ҳафта мо фақат як рӯзи истироҳат доштем, он ҳам бошад дар роҳ гузашт. Дар муддати бисту чор соат мо панҷ маротиба дар калисое, ки аз сӣ ҳазор нафар иборат буд, хизмат кардем.

Дар роҳи бозгашт аз Вали гузаштанамон даркор буд. Пастор ба

мо хабар дод, ки мо боз дар меҳмонхонаи яке аз пирони калисои ӯ шабро мегузаронем. Аз шунидани чунин хабар мо дар ҳаяҷон набудем: баъд аз ду ҳафта хизмати бошиддат мо намехостем бе истироҳат монем.

Саҳарӣ, вақте ки мо аз Ява ба Вали рафтаним будем, Ҳангоми ноништа як зан пешниҳод кард, ки барои шабро дар яке аз меҳмонхонаҳои беҳтарини Вали гузаронидан пулашро медиҳад. Ман хурсанд будам, ки мо метавонем дар ҷои хуб истем ва истироҳат кунем.

Вақте ки мо аз тарабхона (ресторан) барои ҷамъ кардани чизҳои рафтем, Лиза ба ман гуфт, ки оиди таклифи он зан ҳиссиёти нофаҳмо дорад. Мо ҳамроҳи тарҷимон бо он зан гап задем ва гуфтем, ки ташвиш касидан лозим нест – ҳамааш хуб мешавад. Ва боз, вақте ки мо аз Ява ба Вали парвоз мекардем, Лиза гуфт, ки мо нодуруст рафтор карда истодаем.

Ман беақлона рафтор кардам ва ба ӯ гӯш накардам. Ман ба ӯ гуфтам, ки ин варианти хуб аст ва илова бар ин, калисоро заҳмат намедиҳад. Вақте мо ба Вали омадем, дар ҷои қабули боғоҷ Лиза боз як маротиба кӯшиш кард, ки ман розӣ шавам, лекин ман ӯро гӯш накардам.

Вақте ки бо пастори маҳаллӣ вохӯрдём, ман ба ӯ хабар додам, ки мо ба меҳмонхонаи онҳо мӯҳтоҷ нестем, чунки як зан ба мо дигар ҷойро пешниҳод кард. Ӯ аз суҳанони ман ҳайрон шуд ва ман аз ӯ пурсидам, ки чӣ гап аст.

Хушбахтона, ӯ бо ман кушоду равшан буд ва гуфт: «Ҷон, пири калисо ва оилаи ӯ хафа мешаванд. Онҳо аллакай утоқро барои шумо банд карда монданд, гарчанде ки барои ин шаб ҳамаи ҷойҳо дар меҳмонхона фурухта шуданд».

Эҳтимол, ман худи пасторро низ хафа кардам ва ғамхорӣ онҳоро бо миннатдорӣ ва қадрдонӣ қабул накардам. Охири охири, ман ба ӯ ваъда додам, ки мо таклифи он занро қабул намекунем ва дар меҳмонхонаи пири калисои ӯ шабро мегузаронем.

Худованд бо дили ман кор кард. Ман дидам, ки ба пастор дард

расондам. Ман фаҳмидам, ки ҳуқуқҷои худро истодагӣ карда ба даст оварданӣ шуда, бародари худро хафа кардам ва ин гуноҳ аст. Барои ҳамин, ба назди ӯ баргашта, бахшиш пурсидам. Ӯ маро бахшид. Умедворам, ки ин дарсро аз нав гузаштан лозим намеояд.

Озмоиши ободкунанда

Дар нома ба Румиён ҳаввории Павлус чамъбаст кард, ки Худо оиди ин савол чӣ мегӯяд:

Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақвияти якдигар саъю кӯшиш кунем (Румиён 14:19).

Мо бояд ин чизро мақсади зиндагии худ кунем: озодии мо набояд сабаби пешпоҳӯрии дигарон шавад. Он коре, ки мо мекунем, ҳатто мувофиқи Навиштаҷоти Муқаддас буда метавонад. Лекин ба худ савол диҳед: оё ин чиз барои обод кардани дигарон хизмат мекунад ё фақат ба манфиати шумо?

Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз фоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз обод мекунад.

Ҳеч кас нафъи худро толиб набошад, балки нафъи дигаронро.

Хуллас, хоҳ меҳӯрем, хоҳ менӯшем, ё кори дигаре мекунем, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.

На яҳудиёнро ба васваса андозед, на юнониёнро, на калисои Худоро,

Чунки ман низ дар ҳар бобат дили ҳамаро меёбам ва толиби нафъи худ не, балки нафъи касони бисёр ҳастам, то ки онҳо начот ёбанд.

Ман шуморо даъват мекунам, то ба Рӯҳи Муқаддас иҷозат диҳед, ки ба воситаи ин навиштаҷо аз Каломи Худо ҳар як соҳаи ҳаёти шуморо аз ғалбер гузаронад. Ба Ӯ иҷозат диҳед, ки ба шумо нияту мақсадҳои пинҳонии шуморо нишон диҳад, ки барои фоидаи худатон нигарон шудаанд, на ба манфиати дигарон. Ба кадом соҳаи ҳаётатон дахл надошта бошад, даъвати Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед, то ки хизматгори дигарон бошед.

Озодии худро дар Масеҳ барои дигаронро зод кардан истифода баред, на барои истодагарӣ кардани ҳуқуқҳои шахсии худ. Ин яке аз шартҳои хизмати Павлус буд, ӯ менависад: «Дар ҳеҷ чиз мо мамоният намерасонем, то ки хизмати мо ба мазаммат дучор нашавад» (2-юм Қӯринтиён 6:3).

БАХШИШ: НАМЕДИҶЕД – НАМЕГИРЕД

*Шахсе, ки бахшидан намехоҳад, фаромӯш
кардааст, ки чӣ гуна қарзи калонро Худо ба ӯ
бахшидааст.*

*Бинобар ин ба шумо меғӯям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунед, яқин
бидонед, ки онро пайдо хоҳед кард, - ва ба шумо дода хоҳад шуд.
Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранҷу озоре кашида
бошед, гуноҳи вайро афв намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар
осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад; Аммо агар шумо афв
накунед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо
наомурзад».*

- Марқӯс 11:24-26

Дар ин қисми китоб ман мехоҳам диққати шуморо ба оқибати
набахшидан ва инчунин ба роҳҳои озодшавӣ аз он ҷалб кунам.

Исо ҳама вақт он чизе, ки меғуфт, ҳамонро дар назар дошт:
«Агар шумо набахшед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст,
гуноҳҳои шуморо наомурзад». Мо дар чунин маданияте тарбия
ёфтем, ки одамон як чиз меғӯянд, аммо тамоман дигар чизро
мекунанд. Дар натиҷаи ин одамон ба суханони яқдигар ҷиддӣ

муносибат намекунанд.

Ин аз давраи бачагӣ сар мешавад. Волидайн ба кӯдак меғӯянд: «Боз як бор ҳамин корро кунӣ, ҷазо мебинӣ». Лекин кӯдак корро на фақат боз мекунад, балки якчанд маротиба такрор мекунад. Баъд аз ҳар дафъае, ки ӯ ин корро мекунад, ӯ айнан ҳамон суханони огоҳиро аз волидайнаш мешунавад. Одатан, баъд аз ин ягон хел ҷазои ислоҳкунанда гузаронида намешавад. Ҳатто агар ҷазо диҳанд ҳам, он аз ваъда кардаашон ё сабуктар аст ё саҳттар, чунки волидайн ба ҳашм меоянд.

Ҳарду рафтори волидайн ба кӯдак меғӯяд: мо он чизеро, ки меғӯем, дар назар надорем, ё: он чизе, ки мо меғӯем, рост нест. Кӯдак фикр карданро ёд мегирад, ки на ҳар чизе, ки одамоне, ки дар сари қудрат ҳастанд, талаффуз мекунанд, ҳақиқат аст. Барои ҳамин, ӯ гумроҳ шуда, фикр мекунад, ки оё ба одамони ҳукмдор ҷиддӣ муносибат кардан лозим аст ё не. Чунин тарзи муносибат ба дигар соҳаҳои зиндагии ӯ таъсир мерасонад. Ӯ ба муаллимон, дӯстон ва роҳбарони худ айнан ҳамин тавр нигоҳ карданро сар мекунад. То вақти ба воя расиданаш ин хел муносибат барояш қоидаи ахлоқ мешавад. Гуфтори ӯ ҳоло аз ваъдаҳои фикрҳои иборат аст, ки ӯ тамоман дар назар надорад.

Ба ман иҷозат диҳед, ки ба шумо мисоли сӯҳбати хосро биёрам. Ҷим рафиқи худ Томро мевоҳӯрад. Ҷим бо Том якчанд вақт муошират надошт. Ҷим тез-тез роҳ меравад ва барои ҳамин фикр мекунад: «О, ба назарам ин Том аст. Инро бинед-а, ман тамоман вақт надорам, то ки бо ӯ сӯҳбат кунам».

Онҳо ҳардуюшон ба якдигар нигоҳ мекунанд. Ҷим сӯҳбатро сар мекунад: «Ҷалол ба Худо, бародар. Ман аз дидани ту шодам». Онҳо каме сӯҳбат мекунанд. Ҷим саросема шуда, сӯҳбатро бо чунин суханон ба охир мерасонад: «Мо бояд бо ҳам вохӯрем: ҳамроҳ нишаста, хӯроки нисфирӯзӣ хӯрем».

Аввалаш ин, ки Ҷим саросема буд ва аз вохӯрӣ бо Том хурсанд набуд. Дуюмаш, дар он вақт ӯ дар бораи Худованд фикр намекард, аммо Томро бо суханони «Ҷалол ба Худованд» пешвоз гирифт. Сеюмаш, ӯ тамоман хоҳиш надошт, ки бо Том вохӯрда,

ҳамроҳ хӯрок хӯранд. Ҷ пешниҳоди худро иҷро карданӣ ҳам набуд. Ҷ инро фақат барои он гуфт, то ки ҳар чӣ зудтар бо ӯ хайрухуш кунад ва ба таври бояду шояд вичдони худро ором кунад. Ҷамин тавр, дар асл Ҷим аз он чизе, ки дар сӯҳбат гуфт, тамоман ҳеч чизро дар назар надошт.

Аммо Ҷамин гуна шароитҳо ҳар рӯз дар зиндагии реалӣ рӯй медиҳанд. Имрӯзҳо одамон ҳатто чоряки он чизеро, ки мегӯянд, дар назар надоранд. Дар ин ҳолат, оё ягон чизе таачҷубовар дар он аст, ки имрӯзҳо фаҳмиданамон душвор, ки оё ба суханони ягон кас бовар кардан мумкин аст ё не?

Лекин вақте ки Исо чизе мегӯяд, Ҷ меҳоҳад, ки мо ба суханони Ҷ ҷиддӣ муносибат кунем. Мо набояд чӣ тавре, ки ба суханони одамон нигоҳ мекунем, Ҷамин тавр ба суханони Ҷ нигоҳ кунем. Вақте ки Исо дар бораи чизе гап мезанад, Ҷ ба каломи

Худ ҷавоб медиҳад. Ҷ бовафо аст, ҳатто ҳамоно вақте ки мо бевафо ҳастем. Ҷ дар чунин сатҳи ростӣ, адолат ва ростқавлӣ зиндагӣ мекунад, ки аз маданияти ҷамъияти мо боло меистад. Вақте ки Исо гуфт, ки «Агар шумо набахшед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад», - Ҷ маҳз Ҷамин чизро дар назар дошт.

Агар мо боз як қадам гузорем, мебинем, ки Ҷ ин суханонро дар Инҷил як маротиба не, балки бисёр маротиба такрор мекунад. Исо ба муҳим будани ин огоҳӣҳо зада мегузошт. Биёед ба баъзе аз онҳо назар мекунем:

Зеро, агар шумо ба мардум хатохошонро бибахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад бахшид; Ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо низ хатоҳои шуморо ба шумо нахоҳад бахшид (Матто 6:14,15).

Ва боз:

Бибахшед, ва бахшида хоҳед шуд (Луқо 6:37).

Ҷамчунин дар дуои «Эй, Падари мо»: Ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем (Матто 6:12).

Аҷоиб, чӣ қадар масеҳиён мехостанд, ки Худо онҳоро айнан

ҳамин тавр бахшад, чуноне ки онҳо он дамоне, ки онҳоро хафа кардаанд, бахшидаанд? Аммо онҳо маҳз ҳамин тавр бахшида мешаванд. Аз сабаби он, ки набахшидан дар калосоҳои мо хеле саҳт шиддат гирифта истодааст, мо ба ин суҳанони Исо ҷиддӣ муносибат кардан намехоҷем. Лекин нобахшиш ҷӣ қадар бисёр дар байни мо паҳн шуда бошад ҳам, ҳақиқат тағиронопазир аст. Он, ки мо ҷӣ тавр дигар одамонро мебахшем, сар медиҳем ва дар дилҳои худ барқарор мекунем, дар он инъикос меёбад, ки мо худамон ҷӣ тавр бахшида мешавем.

Ман як шаҳодати ғайриоддиро дар бораи як хизматгузор дар давлати Филиппина шунидам. Он дӯстонам, ки ўро пештар мешинохтанд, ба ман як мақоларо нишон доданд. Дар ин мақола дар бораи таассуротҳои ў нақл карда мешуд.

Ин шахс дар давоми якҷанд сол ба даъвати Худо муқобилат мекард, чунки тижорати ў равнақ меёфт. Ў пули калонро ба даст меовард. Вале оқибат, беитоатиаш ўро дастгир кард ва ў бо бемории дил ба беморхона афтид.

Ў дар болои мизи ҷарроҳӣ вафот кард ва худро берун аз дарвозаҳои биҳишт ёфт. Дар наздаш Исо истода, дар бораи гапнадарои ў мегуфт. Он шахс аз Худованд илтиҷо мекард, ки агар Ў умрашро дарозтар кунад, ба Исо хизмат мекунад. Худованд розӣ шуд.

Пеш аз он ки ўро боз ба танаш баргардонад, Худованд ба ў рӯёи дӯзахро нишон дод. Ў дид, ки ҷӣ тавр модари занаш адр оташи дӯзах сӯхта истодааст.

Ў бисёр ба ҳайрат афтод. Ин зан «дуои гуноҳкор»-ро талаффуз карда буд, ў эътироф карда буд, ки масеҳӣ аст, ва инчунин ба калосо меомад. «Чаро ў дар дӯзах аст?»- он мард аз Худованд пурсид.

Худованд ба ў гуфт, ки як хешованди худро набахшид ва барои ҳамин, худаш низ бахшида нашудааст.

Бахшиш ва инкишофи рӯҳонӣ

Ман ва занам Лиза дар хизмати худамон бисёр домҳои

нобахшишро дидем. Вақте ки ман дар Индонезия хизматгузори сар кардам, дар хонаи як тиҷори бой зиндагӣ мекардам. Ӯ ҳамроҳи оилааш ба он калисое, ки ман дар он хизмат мекардам, меомад, аммо ончо начот наёфта буданд.

Дар давоми ҳамон ҳафтае, ки ман дар он ҷой будам, зани ӯ начот ёфт, сипас ӯ ва се фарзандонашон. Ба зиндагии онҳо озодӣ омад ва тамоми муҳит дар хонаашон тағир ёфт. Хурсандии бузург хонаи онҳоро пур кард. Вақте ки онҳо фаҳмиданд, ки ман боз як маротиба ҳамроҳи занам ба Индонезия омаданӣ ҳастам, таклиф карданд, ки мо дар хонаи онҳо зиндагӣ кунем ва пешниҳод карданд, ки барои тамоми оилаамон ва дояе, ки ба бачагонамон нигоҳубин мекард, пули чиптаҳои тайёро медаханд.

Мо омадем ва дар калисои онҳо даҳ-то чамъомад гузаронидем. Ман дар бораи тавба ва ҳузури Худо маъвида мекардам. Ҳангоми чамъомад мо ҳузури Худоро ҳис мекардем, дар толор ашки тавбаи одамон ба чашм намудор мешуд.

Ҳамаи аъзоёни он оила дар чамъомад ҳузур доштанд. Модари шавҳари он оила, ки ӯ низ дар он шаҳр зиндагӣ мекард, ба ҳар як чамъомад меомад. Ӯ низ барои пардохти чиптапулии бачагони мо миқдори калони маблағро саҳмгузорӣ карда буд.

Тақрибан дар охири ҳафта модари ин шахс рост ба чашмонам нигоҳ карда, пурсид: «Ҷон, барои ҷӣ ман ягон бор ҳузури Худоро ҳис накардам?»

Мо навакак наҳорӣ карда шуда будем ва боқимонда одамон аллакай рафта буданд.

«Ман ба ҳар як чамъомад меоям» - давом дод ӯ, - ва ҳар он чизеро, ки ту мегуфтӣ, бодикқат гӯш мекардам. Ман барои тавба ба пеш мебаромадам, тавба мекардам, лекин як маротиба ҳам ҳузури Худоро ҳис накардам. Ман ягон бор ҳузури Худоро ҳис накардаам».

Ман каме бо ӯ гап задам ва баъд гуфтам: «Биёед, баро шумо дуо мекунам, то ки шумо аз Рӯҳи Худо пур шавед». Ман дастонамро ба ӯ гузошта дуо карданро сар кардам, то ки ӯ Рӯҳи Муқаддасро қабул кунад, лекин ҳузури Худо тамоман ҳис карда

намешуд.

Сипас худо ба рӯҳи ман гап гуфт: «Ў шавҳари худро набахшидааст. Ба ӯ бигӯй, ки шавҳарашро бахшад».

Ман дастонамро аз ӯ гирифтаам. Ман медонистам, ки шавҳари ӯ аллақай вафот кардааст, аммо ба ӯ нигоҳ карда, гуфтам: «Худованд ба ман нишон дод, ки шавҳаратонро набахшидаед».

«Ҳа, - розӣ шуда, гуфт ӯ. – Лекин ман ҳар кореро, ки аз дастам меомад, кардам, то ки ӯро бибахшам».

Баъд ӯ ба ман дар бораи корҳои даҳшатноке, ки шавҳараш бар зидди ӯ карда буд, нақл кард. Ман фаҳмида метавонистам, ки барои чӣ ӯро бахшидан барояш осон набуд.

Вале ман ба ӯ гуфтам: «Барои он ки шумо аз Худо ягон чиз қабул карда тавонед, бахшидан лозим аст», - ва ман ба ӯ фаҳмондам, ки Исо дар бораи бахшиш чӣ таълим дода буд.

«Шумо бо қуввати худ ӯро бахшида наметавонед. Шумо бояд инро ба назди Худо биёред ва аввал хоҳиш кунед, ки Худо шуморо бахшад. Баъд аз ин шумо шавҳари худро бахшида метавонед. Оё шумо шавҳаратонро сар додан мехоҳед?» - пурсидам ман.

«Ҳа» - ҷавоб дод ӯ.

Ман дар дуо ӯро роҳнамоӣ кардам: «Падари Осмонӣ, ба исми Исо ман аз ту бахшиш мепурсам, барои он ки шавҳарамро набахшида будам. Худованд, ман медонам, ки бо қуввати худам ӯро бахшида наметавонам – ман аллақай ноком шудам. Лекин ҳоло дар назди Ту ман шавҳарамро аз дилам сар медиҳам. Ман ӯро мебахшам».

Ҳамин ки ӯ ин суханонро гуфт, ашкони чашмаш дар рӯяш ҷорӣ шуд.

«Дастони худро бардошта, бо забонҳо дуо кунед» - гуфта, аз ӯ хоҳиш кардам.

Якумин маротиба дар умраш ӯ бо забони аҷоиби осмонӣ дуо карданро сар кард. Мо ҳузури Худоро чунон саҳт ҳис кардем, ки бо тапиши дил ва бо иззату икром ба назди Ў омадем. Он зан тақрибан панҷ дақиқа гиря мекард. Мо каме сӯҳбат кардем, баъд

ман ба ӯ пешниҳод кардам, ки аз ҳузури Хуованд ҳаловат барад. Ӯ ба Худо сачда карданро давом дод ва ман ӯро танҳо гузошта, аз утоқи хӯрокхурӣ баромадам.

Вақте ки ин хабарҳо ба гӯши писараш ва келинаш расид, онҳо ба ҳайрат омаданд. Писараш гуфт, ки ӯ ягон бор гирия кардани модарашро надидааст. Ӯ низ худаш дар хотир надорад, ки кай бори охирин гирия карда буд: «Ҳатто вақте ки шавҳарам вафот кард, аз чашмонам як қатра ҳам ашк набаромад».

Он шом дар чамъомад ӯ таъмиди обӣ гирифт. Дар давоми се рӯзи баъдӣ табассуми зебо ва пурнур чехраи ӯро тарк намекард. Ман дар хотир надорам, ки оё то ин дам ягон бор ӯро бо табассум дида бошам. Лекин ҳамин ки ӯ шавҳари худро аз дилаш сар дода, бахшид, ҳузури Худоро ба зиндагии худ қабул кард ва ба таври реалӣ ҳузури Ӯро ҳис карданро сар кард.

Хизматгоре, ки набахшид

Дар боби 18-уми Инҷили Матто Исо ба ғуломӣ боз бештар равшанӣ меандозад, ки дар натиҷаи набахшидан ва хафагӣ пайдо мешавад. Ӯ ба шогирдонаш таълим меод, ки бо он бародароне, ки онҳоро хафа карданд, чӣ тавр ошғӣ кардан лозим аст (Дар яке аз бобҳои минбаъда мо оштишавиро дида мебароем).

Петрус пурсид: «Худовандо! Чанд бор ба бародари худ, ки нисбат ба ман гуноҳ карда бошад, афв намоям? Оё то ҳафт бор?» (Матто 18:21). Ӯ фикр мекард, ки хеле саховатмандона рафтор карда истодааст.

Ба Петрус ҳама чизро ба ҳад расонидан маъқул буд. Маҳз ӯ буд, ки дар кӯҳи Дигаргуншавӣ гуфт: «Биё се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мӯсо ва яке барои Илёс» (Нигаред ба Матто 17:4). Акнун бошад, ӯ дар пеши чашмони худ хеле саховатманд менамуд: «Ман тайёр ҳастам, ки бародари худро то ҳафт бор бибахшам ва бо ҳамин қорам Устодро ҳайрон мекунам».

Лекин ӯ ҷавоби фавқулода гирифт. Исо он чизро, ки Петрус саховатвандӣ меҳисобид, барбод дод: «Ба ту намегӯям «то ҳафт бор», балки то ҳафтод қарат ҳафт бор» (Матто 18: 21-22). Бо дигар

суханон, ҳамин тавр бибахш, чуноне ки ин корро Худо мекунад – бемаҳдудият.

Сипас, барои қайд кардани фикри Худ Исо масалеро нақл кард:

Аз ин рӯ Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки мехост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад.

Вақте ки ба ҳисоб кардан шуруъ намуд, якеро назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант аз вай қарз дошт (Матто 18:23-24).

Барои он ки мо тасаввурот пайдо кунем, ки он маблағе, ки Исо дар борааш мегӯяд, то чӣ ҳад бузург аст, мо бояд донем, ки талант чист. Талант барои чен кардани тилло (2-ум Подшоҳон 12:30), нуқра (3-юм Подшоҳон 20:39) ва дигар металҳою ашъёҳо истифода бурда мешуд. Дар ин масал талант рамзи қарз аст, барои ҳамин мо далерона гуфта метавонем, ки Исо андозаи тилло ё нуқраро дар назар дошт. Фарз мекунем, ки ин тилло буд.

Одатан талант тақрибан ба 34 кило баробар меомад. Ин вазне буд, ки одам бардошта метавонист (нигаред 4-ум Подшоҳон 5:23). Даҳ ҳазор талант тақрибан ба 375 тонна баробар меояд. Инак, ин хизматгор ба подшоҳ 375 тонна тилло қарздор буд.

Ҳоло нархи тилло тақрибан 375 доллари ИМА барои унсия (яъне 28,3 грамм) мебошад. Дар бозори ҳозира як талант нуқра 450,000 доллар меистад. Аз ин мебарояд, ки 10,000 талант тилло 4,5 миллиард доллар меистад. Ин хизматгор аз подшоҳи худ чору ним миллиард доллар қарз дошт!

Дар ин чо Исо ба он ишора мекунад, ки ин хизматгор чунин қарзи калоне дошт, ки ягон бор баргардонида наметавонист. Мо мехонем:

Чун чизе барои адои қарз надошт, оғояш амр фармуд, ки худаш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро фурӯхта, қарзашро адо кунанд. Ғулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай сачда бурд ва гуфт: «Эй оғо! Ба ман мӯҳлат деҳ ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард». Оғои он ғулом раҳмаш омада, вайро ҷавоб дод ва қарзашро ба вай бахшид (Матто 18:25-27).

Акнун биёд мебинем, ки ин масал дар бораи хафағӣ ба мо чӣ

мегӯяд. Вақте ки хафагӣ пайдо мешавад, дар ин ҳолат ягон кас қарздор мешавад. Шумо чунин суханонро шунидед: «*Ў* барои кори кардагиаш ҷавоб медиҳад!» Барои ҳамин, бахшиш монанди аз эътибор соқит кардани қарз аст. Подшоҳ Худо-Падарро намояндагӣ мекунад, ки ба хизматгояш чунин қарзро, ки *ӯ* ҳеҷ гоҳ баргардонида наметавонист, бахшид. Дар нома ба Қўласиён 2:13-14 мо меёбем: «Ва шуморо, ки дар гуноҳҳо ва дар номахтунии ҷисми худ мурда будед, бо *Ў* зинда карда, ҳамаи гуноҳхоятонро омурзид, ва он дастнависеро (сертификати қарзҳои моро), ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, *Ў* хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард».

Он қарзро, ки ба мо бахшидан, баргардонида супоридан ғайриимкон буд. Ҳеҷ хел имконият нест, то ки барои ҳамаи он чизе, ки мо аз Худо қарздор ҳастем, баргардонем. Аз ин рӯ, Худо наҷотро ҳамчун ҳадяи бепул овард. Исо аз рӯи сертификат (ё забонхат) қарзҳои моро супорид. Мо муносибати байни ин хизматгор ва подшоҳ ва муносибати байни мо ва Худоро муқоиса карда дида метавонем.

*«Лекин чун гулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз *ӯ* сад динар қарздор буд; вайро сахт дошта, гулӯяшро фишурда, гуфт: «Он қарзатро ба ман адо кун» (Матто 18:28).*

Динар ба маоши якрӯзаи коргар тақрибан баробар буд. Барои ҳамин, аз рӯи ҳисоби ҳозираи Амрико сад динар тахминан ба 4,000 доллар баробар меояд. Акнун хоҷандро давом диҳед:

Он рафиқаш ба пойҳои *ӯ* афтада ва илтимос намуда, гуфт:

*«Ба ман мӯҳлат деҳ ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард». Аммо *ӯ* розӣ нашуд, балки рафта, вайро дар зиндон андохт, то ки қарзашро адо кунад (Матто 18:29-30).*

Рафиқаш як миқдори муайяни пул аз *ӯ* қарздор буд – сеяки маоши яксола. агар шумо сеяки даромади моҳонаи худро аз даст медодед, худро чӣ тавр ҳис мекардед? Лекин дар хотир дошта бошед, ки ба ин шахс 4,5 миллиард доллар қарзро бахшиданд. Ҳатто дар давоми тамоми умри худ *ӯ* ҳамин қадар пул кор карда

наметавонист!

Он хафагиҳое, ки мо нисбат ба якдигар дорем, дар муқоиса бо он, ки мо Худоро чӣ қадар хафа кардем, ба таносуби 4,000 доллар бо 4,5 миллиард монанд кардан мумкин аст. Касе метавонист бо мо хеле бад рафтор кунад, вале инро бо ҷиноятҳои шахсии мо бар зидди Худо муқоиса кардан имконнопазир аст.

Шояд ба назари шумо чунин намояд, ки ҳеҷ кас ягон вақт худро шумо барин он қадар бад ҳис накардааст. Аммо шумо дарк намекунед, ки бо Исо чӣ қадар бад рафтор карданд. Ў, ки беайб буд, барраи бенуксон, забҳшуда гардид.

Одаме, ки бахшида наметавонад, фаромӯш кардааст, ки чӣ гуна қарзи бузург ба худи ӯ бахшида шуд. Вақте ки шумо дарк мекунед, ки Исо шуморо аз марги абадӣ ва азоб наҷот дод, шумо бе ҳеҷ хел шарт дигаронро озод мекунед (Дар бораи он, ки ин корро чӣ тарв кардан лозим аст, дар боби 13-ум мебинем). Ҳеҷ чизи бадтар аз гузаронидани абадиёт дар кӯли оташ нест. Дар он ҷо ҳеҷ хел сабуки нест, кирм намемирад ва оташ хомӯш намешавад. Ин ҷой барои мо тайёр карда шуда буд, то он даме, ки Худо моро ба воситаи марги Писари Худ, Исои Масеҳ набахшид. Ҳаллелуё! Агар ба шумо бахшидан мушкил бошад, дар бораи ҳаққонияти дӯзах ва муҳаббати Худо, ки шуморо аз он наҷот дод, фикр кунед.

Дарсҳо барои имондорон

Биёед хондани ин масалро давом медиҳем:

Чун рафиқонаш ин ҳодисаро диданд, бисёр ғамгин шуданд ва назди оғои худ омада, ҳар чӣ рӯй дода буд, ба вай нақл карданд.

Онҳо оғояш ӯро назди худ даъват намуда, гуфт: «Эй ғуломи шарир! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, зеро ки ту аз ман илтимос кардӣ; Оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ раҳм кунӣ, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?» (Матто 18:31-33)

Дар ин масал Исо дар бораи имондорон сухан меронд. Ў дар бораи хизматгори подшоҳ мегуфт. Ба ин шахс аллакай қарзи калон бахшида шуда буд ва ӯ «ғулом»-и Оғо номида шуда буд. Он

шахсе, ки ӯ қарзашро набахшид, рафиқаш буд. Аз ин рӯ, мо хулоса барованда метавонем, ки тақдири он касе, ки бахшидан намехоҳад, чунин аст:

Ва оғояш ба хашм омада, ӯро ба шиканчақунандагон супурд, то тамоми қарзашро адо кунад.

Ҳамин тавр Падари Ман, ки дар осмон аст, бо шумо низ амал хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими қалб афв нақунед (Матто 18:34-35).

Дар ин оятҳо се фикри асосӣ аст:

1. Хизматгоре, ки набахшид, барои шиканча дода шуд.
2. Ӯ бояд қарзи аввалаи худ – 375 тонна тиллоро супорад.
3. Худо Падар бо ҳар имондоре, ки гуноҳҳои бародари худро намебахшад, ҳамин тавр рафтор мекунад.

1. Хизматгоре, ки набахшид, барои шиканча дода шуд.

Дар луғати Вебстер калимаи «шиканча» чунин маънидод карда мешавад: «чонкани бадан ё ақл» ё «расонидани дарди шадид барои ҷазо додан, ҳаловати садистӣ расонидан ё гирифтан» (Merriam –Webster Collegiate Dictionary).

Шиканчақунандагоне, ки чунин азоб медиҳананд, рӯҳҳои шайтонӣ мебошанд. Худо ба «шиканчақунандагон» иҷозат медиҳад, ки ба бадан ва ҷони мо дард расонанд, ба он нигоҳ накарда, ки мо имондор ҳастем. Ман аксар вақт дар ҷамъомадҳо барои одамоне дуо мекардам, ки шифой, тасаллӣ ё озодӣ гирифта наметавонистанд, аз сабаби он ки дигаронро аз самими дил бахшиданро рад мекарданд.

Духтурон ва олимон набахшидан ва ғуссаро бо касалиҳои ба монанди саратон (рак) ва артрит пайваст мекунанд. Бисёр ҳодисаҳои бемориҳои рӯҳӣ бо набахшидан алоқаманд мебошанд.

Одатан одамон дигаронро намебахшанд, лекин баъзан онҳо ҳатто худашонро намебахшанд. Исо гуфтааст: «Агар чизе бар зидди касе дошта бошӣ, бибахш... (ниг. Матто 5:24). Калимаи «касе» худи шуморо низ дар бар мегирад! Агар Худо шуморо бахшида бошад, пас шумо кистед, ки худатонро намебахшед?

2. Хизматгоре, ки набахшид, маҷбур мешавад, ки он қарзи авваларо баргардонад, ки супориданаш ғайриимкон аст.

Аз ӯ чизи имконнопазирро талаб карданд. Ин монанди он аст, ки аз мо талаб карда шавад, ки он қарзро, ки Исо дар Ҷалҷото супорид, пардохт кунем. Дар ин ҳолат, мо наҷоти худро гум мекардем.

Шумо мегӯед: «Як дақиқа! Лекин ман фикр мекардам, ки ҳамин ки одам дуои гуноҳкорро хонд ва зиндагии худро ба Исо бахшид, ӯ аллакай вафот намекунад».

Агар шумо ҳамин тавр бовар мекарда бошед, онгоҳ суханони зерини Петрусро фаҳмонед:

Зеро, агар ба василаи шинохтани Худованд ва Начотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аз қабоҳатҳои дунё халосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтода мағлуб мешуда бошанд. Анҷоми онҳо бадтар аз аввалашон мешавад.

Барои онҳо надонистани роҳи адолат беҳтар мебуд, аз он ки баъд аз донистани он, аз ҳукми муқаддасе, ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонанд (2-юм Петрус 2:20-21).

Петрус дар бораи он одамоне мегуфт, ки ба воситаи наҷот дар Исои Масеҳ аз гуноҳ (қабоҳатҳои ҷаҳон) халосӣ ёфтанд. Лекин онҳо боз ба гуноҳ (яке аз онҳо набахшидан буда метавонад) афтода, мағлуб шудаанд. Мағлуб шудан, яъне бо тавба дар гуноҳи содиркардаи худ ба назди Худованд барнагаштан аст. Петрус таъкид мекунад, ки аз адолат рӯй гардондан аз онро тамоман надонистан бадтар аст. Бо суханони дигар, Худо мегӯяд, ки тамоман ҳеҷ гоҳ наҷот наёфтган беҳтар аз он, ки ҳаҷияи ҳаёти абадиро қабул карда, баъд пурра аз он рӯй гардондан.

Ҳавории Яхудо низ дар бораи одамоне дар калисо менависад, ки «ду карат мурдаанд». Ду карат мурда будан маънои онро дорад, ки шумо як вақт дар Масеҳ мурдед, баъд аз роҳҳои Худо гашта, боз мурдед.

Мо мебинем, ки бисёр одамон худро бо чунин суханон сафед карда, ба назди Исо меоянд: «Худовандо! Худовандо! Оё ба исми

Ту нубувват накардем? Оё ба исми Ту девҳоро нарондем? Оё ба исми Ту мӯъҷизоти зиёде нишон наодем?» Онгоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: «Ман ҳаргиз шуморо наменинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон!» (Матто 7:22-23)

Ҳаввории Павлус менависад: «Аммо касе, ки ба Худо муҳаббат дорад, вай ба воситаи Худо шинохта шудааст» (1-ум Қўринтиён 8:3). Худо онҳоеро, ки Ёро дӯст медоранд, медонад.

Шумо гуфта метавонед: «Ман Худоро дӯст медорам. Ман фақат он бародареро, ки маро озор дод, дӯст намедорам».

Дар ин ҳолат шумо гумроҳ шудаед, зеро ки навишта шудааст: «Агар касе гӯяд, ки «ман Худоро дӯст медорам», вале аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯнгӯй аст; зеро касе, ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст бидорад? (1-ум Юҳанно 4:20). Фирефташавӣ чизи даҳшатнок аст, зеро он касе, ки дар фирефташавӣ аст, бо тамоми дили худ бовар мекунад, ки ӯ ҳақ аст. Ё фикр мекунад, ки ҳақ аст, ҳол он ки ин тавр нест. Шахсе, ки ба Каломи Худо итоат карданро рад мекунад, дили худро фиреб медиҳад.

Муқоиса кардани ду фикри библиявӣ магар шавқовар нест: якум – «бисёриҳо» интизор мешаванд, ки ба осмон мераванд, аммо онҳо рад карда мешавад, дуюм фикр – бисёриҳо дар замони охир «ба васваса меафтанд (ё хафа мешаванд) (Матто 24:10)? Шояд ба ҳардуи ин гурӯҳ ҳамон як одамон дохил шаванд?

Баъзе имондорон чунон саҳт аз набахшидан азоб мекашанд, ки марги худро интизор ҳастанд, бо умеди он, ки сабуки пайдо мекунанд! Лекин ин ҳақиқат нест! Мо бояд худи ҳозир масъалаи набахшиданро ҳал кунем, дар акси ҳол, аз мо талаб мекунанд, ки қарзи ғайриимконтро супорем.

3. Худо Падар бо ҳар имондоре, ки аз самими дили худ бахшиданро рад мекунад, ҳамин тавр рафтор мекунад, - новобаста аз он, ки хафагӣ ё дарду алам чӣ қадар калон аст.

Исо хеле аниқ суҳан меронд, то ки ҳамаи шогирдон масалҳои Ёро фаҳманд. Исо қариб ҳамаи масалҳоро шарҳ меод, агар

ДОМИ ШАЙТОН

шогирдон инро хоҳиш кунанд. Лекин дар ин ҳолат \bar{U} мехост, ки нисбати саҳт будани доварӣ ба онҳое, ки бахшиданро рад мекунанд, дар одамон ягон хел шубҳа ё нофаҳмой пайдо нашавад.

Инчунин, дар бисёр дигар ҳолатҳо Исо хеле равшан мегӯяд, ки агар мо набахшем, худамон низ бахшида намешавем. Дар хотир дошта бошед, ки \bar{U} мо барин не: \bar{U} он чӣ гӯяд ҳамонро дар назар дорад.

Чунин чизро дар калисо аксар вақт намебинем. Ба ҷои ин имондорон барои гирифта гаштани хафагӣ узру сафедкунӣ меёбанд. Набахшидан аз гомосексуализм, зино, дуздӣ, бадмастӣ ва ғайра гуноҳи хурдтар ҳисобмешавад. Лекин онҳое, ки бахшиданро рад мекунанд, инчунин вориси Малакути худо намешаванд, мисли онҳое, ки дар гуноҳҳои калон ғарқ шудаанд.

Баъзеҳо фикр карда метавонанд, ки ин маъвизаи саҳт аст. Аммо ман ҳамчун хабари марҳамат ва огоҳӣ ба он нигоҳ мекунам, на ҳамчун довари саҳт. Шумо чиро авлотар мешуморед: Рӯҳи Муқаддас шуморо имрӯз фош кунад ва тавбаи ҳақиқӣ ва бахшишро аз сар гузаронед, ё бахшиданро рад мекунеду мешунавед, ки Худованд ба шумо мегӯяд: «Аз Ман дур шавед!», онгоҳ тавба кардан хеле дер мешавад?

ҚАСОС - ДОМ АСТ

*Хоҳиши барои худ қасос гирифтаи бояд
бароямон чунон бегона бошад, то ки мо ҳатто
аз фикри он дурӣ ҷӯем.*

*Ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ накунад; пеши тамоми мардум
дар паи некӣ бошед.
- Румиён 12:17*

Чӣ хеле, ки мо аллакай аниқ дар боби қаблӣ дидем, набахшиданро нигоҳ доштан баробари он аст, ки касеро қарздори худ ҳисоб карданро давом диҳем. Агар бо касе беадолатона рафтор карда бошанд, ӯ фикр мекунад, ки он шахсе, ки ӯро хафа кардааст, акнун қарздори ӯ шуд. Ӯ интизори ягон хел пардохт аст, пулӣ ё маънавӣ.

Системаи судии мо барои он мавҷуд аст, ки ҳуқуқҳои тарафи осебдидаро муҳофизат кунад. Даъвои судӣ аз он сабаб пайдо мешаванд, ки одамон кӯшиш мекунанд ба адо кардани қарзҳои худ муваффақ шаванд. Вақте ки як шахс шахси дигарро хафа мекунад, адолати инсонӣ меғӯяд: «Онҳо барои кори кардашон дар назди маҳкама меистанд ва нарх месупоранд, агар айбдор

бароянд».

Хизматгоре, ки намебахшид, мехост, ки рафиқаш қарзашро супорад, барои ҳамин ўро ба маҳкама дод. Ин роҳи адолат нест.

Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғзаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: «Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд» (Румиён 12:19).

Фарзандони Худо наметавонанд барои худ интиқом гиранд. Аммо вақте ки мо бахшиданро рад мекунем, маҳз ба ҳамин чиз кӯшиш мекунем. Мо мехоҳем қасос гирем, дар ин бора фикр мекунем ва онро амалӣ мегардонем. То он даме, ки ба мо қарзро пурра барнагардонанд, намебахшем ва фақат мо метавонем андозаҳои қабулшавандаи ин товонро муайян кунем. Вақте ки мо кӯшиш мекунем, ки худамон зиёни ба мо расондари пур кунем, онгоҳ мо худро ба мавқеи қозӣ мегузорем. Лекин мо чизҳои зеринро медонем:

Шариатгузор ва Довар якест, ва Ў қодир аст наҷот диҳад ва талаф кунад. Вале ту кистӣ, ки дигарро ҳукм менамоӣ? Эй бародарон, аз якдигар шиква накунад, то ки маҳкум нагардед: инак, Довар назди дар истодааст (Яъқуб 4:12, 5:9).

Худо Довари одил аст. Ў адолатона доварӣ мекунад. Агар касе гуноҳ карда, ҳаққонӣ тавба карда бошад, онгоҳ Хуне, ки Исо дар Ҷалҷото рехт, ин қарзро пок мекунад.

Шумо гуфта метавонед; «Вале, охир бо ман ҳамин хел бад рафтор карданд, на бо Исо!»

Бале, лекин шумо дарк намекунад, ки чӣ гуна бади даҳшатнокро шумо ба Исо расонидед. Ў қурбонии беайб буд, ки ҳеҷ хел доғу нуқсон надошт, ҳол он ки ҳар яки мо гуноҳ кардааст ва сазовори марг аст. Ҳар яки мо қонуни Худоро вайрон кардем, ки аз қонунҳои давлатӣ якчанд қарат болотар меистанд. Ва агар аз рӯи инсоф рафтор кунем, онгоҳ бо дасти суди олитарини олам ҳар яки мо бояд ба ҷазои қатл ҳукм карда шавем.

Шояд шумо ҳеҷ коре накардед, ки дигар шахсро иғво карда бошад, ки ба шумо бадӣ кунад. Лекин агар муқоиса кунед, ки чӣ тавр бо шумо рафтор карданд, бо он, ки ба шумо чӣ бахшида

шуд, онгоҳ мебинед, ки ин ба муқоиса рост намеояд. Аз ин қарзи шумо ба Худо ҳатто як грамм кам намешуд! Агар шумо ҳис кунед, ки шуморо фиреб доданд, пас фаромӯш кардаед, ки чӣ тавр ба шумо марҳамат карда шуд.

Соҳаҳои тираи норозигӣ ва ғазаб

Агар шумо дар замони Аҳди Қадим гуноҳ мекардед, ман ҳуқуқи қонунӣ медоштам, ки ҷазоро айнан ба ҳамин хел андоза талаб кунам. Дар ин ҳолат талаб кардани адои қарз ба воситаи бадӣ кардан ба ивази бадӣ, мумкин буд (нигаред Ибодат 14:19; Хуруҷ 21:23-25). Шариат довари олий буд. Исо ҳанӯз вафот накарда буд, то ки онҳоеро, ки зери шариат буданд, озод кунад.

Нигоҳ кунед, Ӯ чӣ тавр ба имондорони Аҳди Ҷадид муроҷиат мекунад:

Шунидаед, ки гуфта шудааст: «Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне». Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат нақун. Балки агар касе ба руҳсораи рости ту торсақӣ занад, дигарашро низ ба сӯи ӯ бигардон; Ва агар касе ба ту даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, ҷомаи худро низ ба ӯ бидех; Ва ҳар кӣ туро ба тай кардани як фарсанг роҳ маҷбур кунад, ҳамроҳи ӯ ду фарсанг бирав. Ба касе, ки аз ту металабад, бидех, ва аз касе, ки мехоҳад, рӯ нагардон (Матто 5:38-42).

Исо ҳар гуна соҳаҳои тираро, он ҷое, ки норозӣ будан мумкин буд, барҳам медихад. Дар ҳақиқат Ӯ мегӯяд, ки муносибати мо аз интиқомгирӣ бояд ҷунун дур бошад, ки мо ба дигар одамон хизмат карда тавонем.

Вақте ки мо кӯшиш мекунем, ки худамон бади ба мо расондари ислоҳ кунем, мо худро ба мавқеи довар мегузорем. Хизматгоре, ки намебахшид, дар 18-ум боби Инҷили Матто, ҳамин тавр рафтор кард, вақте ки рафиқи худро ба зиндон партофт. Дар навбати худ ин хизматгоре, ки рафиқашро набахшид, ҳудаш ба дасти шиканҷақунандагон супорида шуд ва оилааш бошад, фурӯхта шуд, то он даме, ки тамоми қарзашро

пурра насупорад.

Мо бояд ҷойро ба Довари одил диҳем. Ў аз рӯи адолат подош медиҳад. Танҳо Ў довариин боадолат дорад.

Боре ман дар мавзӯи хафагӣ дар калисо дар шаҳри Тампа, иёлотии Флорида маъвиза мекардам. Баъд аз маъвиза як зан ба наздам омад. Ў гуфт, ки шавҳари пештараи худро барои ҳамаи бадихоии нисбат ба ӯ кардааш, бахшид. Аммо вақте ки маъвизаи маро дар бораи ҷӣ тавр хафагиро як сӯ гузоштан шунид, худро норухат ҳис кард ва дарк кард, ки мисли пештара дар дилаш оромӣ нест.

«Аз ин мебарояд, ки шумо ўро набахшидед», - ман ба ӯ гуфтам.

«Не, бахшидам, - гуфт ӯ. – Ман ашки бахшишро рехта будам».

«Шояд шумо гиря карда бошед, лекин ҳанӯз ҳам ўро сар надодед».

Ў исрор мекард, ки шавҳарашро бахшидааст: «Ба ман ҳеч чиз аз ӯ даркор не. Ман ўро сар додам».

«Ба ман гӯед, ӯ ба шумо ҷӣ кор кард», - хоҳиш кардам ман.

«Шавҳариман пастори калисо буд. Ў маро ва се писаронамонро партофта рафта, бо як зан, ки лидери калисо буд, гурехт, - дар чашмони ӯ ашк пайдо шуд. - Ў гуфт, ки бе хости Худо бо ман хонадор шуд, чунки иродаи комили Худо буд, ки ӯ бо он зане, ки баъд ҳамроҳаш гурехт, хонадор шавад. Боз шавҳарам гуфт, ки ин зан дар хизмати ӯ хеле пурқиммат аст, чунки аз ман бисёртар ўро дастгирӣ мекард. Ў гуфт, ки ман барои ӯ монеа ҳастам ва ўро танқид мекунам. Тамоми айбро барои вайроншавии никоҳи мо ӯ ба ман бор кард. Ў ҳамин тавр иқрор нашуд, ки дар ин айби ӯ низ буд».

Бешак, ки он шахс фирефташуда буд ва бо зану фарзандонаш хеле бад рафтор кард. Занаш аз дасти ӯ бисёр азоб кашид ва интизор буд, ки шавҳараш қарзашро адо мекунад. Ин қарз аз алимент ва дастгирии моддии фарзандонаш иборат набуд, чунки шавҳари наваш оиларо таъмин мекард. Қарз ана ин чиз буд: ӯ мехост, ки шавҳараш айбашро ба гарданаш гирад ва ўро ҳақ ҳисоб кунад.

«Шумо ӯро намебахшед, то ӯ худаи ба назди шумо омада, нагӯяд, ки ӯ дар ҳама кор айбдор асту на шумо, ва баъд аз шумо бахшиш пурсад. Ин қарзи адонашуда шуморо дар ғулумӣ нигоҳ медорад», - гуфт ӯ.

Агар Исо интизор мешуд, ки кай мо бо узру бахшиш ба назди ӯ меоем ва мегӯем: «Мо ҳақ набудем, Ту ҳақ. Моро бибахш», - ӯ моро дар салиб намебахшид. Дар салиб азоб кашида истода, ӯ нидо кард: «Эй Падар! Инҳоро биомурз, зеро намедонанд чӣ мекунад» (Луқа 23:34). ӯ моро ҳанӯз пеш аз он, ки мо ба наздаи омада, дар гуноҳҳои худ иқрор шудем, бахшид. Ҳаввориҳои Павлис моро огоҳ мекунад: «Ба ҳамдигар илтифот намуда, якдигарро афв кунед, агар касе аз дигаре ранҷида бошад: чӣ тавре ки Масеҳ шуморо омурзидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед» (Қўлассиён 3:13). Ва «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро афв намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ афв намудааст» (Эфсўсиён 4:32).

Вақте ки ман ба ин зан гуфтам, ки « Шумо ӯро намебахшед, то ӯ худаи ба назди шумо омада, нагӯяд: «Ман айбдор будам, ту ҳақ будӣ», - ашк дар рӯи чорӣ шуд. Он чизе, ки ӯ мехост, ба назар хеле хурд менамуд, дар муқоиса бо тамоми он дарде, ки шавҳараш ба ӯ ва фарзандонаш расонд. Аммо ин зан дар ғулумии адолати инсонӣ буд. ӯ ҳуқуқи худро барои адои қарз талаб карда ва пардохти онро интизор шуда, худро ба ҷои довар гузошт. Ин хафагӣ ба муносибати ӯ бо шавҳари наваи халал мерасонд. Ин ҳамчунин ба муносибати ӯ ба ҳамаи мардҳое, ки дар сари қудрат ҳастанд, таъсир расонд, чунки шавҳари пештараи пастори ӯ низ буд.

Аксар вақт Исо ҳолати дили моро бо ҳолати замин муқоиса мекард. Ба мо васият карда шудааст, ки дар муҳаббати Худо реша давонда, устувор шавем. Онҳо тухми каломи Худо дар дилҳои мо реша медавонад, месабзад ва ниҳоятан, самари адолатро меорад. Ин самар муҳаббат, хурсандӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон, фурутанӣ ва парҳезгорӣ аст (нигаред: Ғалотиён 5:22-23).

Лекин замин фақат он чизеро, ки дар вай кошта шудааст, ба вучуд меорад. Агар мо тухми қарз, набахшидан ва хафагири корем, пас ба ивази муҳаббати Худо алафи бегона мебарояд. Ин алафи бегона решаи талх (ё решаи алам) ном дорад.

Френсис Френчпейн ба калимаи «алам» таърифи олай дод: «Алам – қасоси амалии нашуда аст». Вақте ки интиқом ба нишони дилхоҳ намерасад, алам пайдо мешавад.

Муаллифи номаи Ибриён рӯи роҳ дар ин бора мегӯфт:

Осоиштагириро бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеч кас Худовандро нахоҳад дид. Ва боҳабар бошед, ки мабодо касе аз ғайби Худо маҳрум шавад; мабодо *решаи талхе* ба вучуд омада, осеб расонад, ва *бисёр қасон аз он палид шаванд* (Ибриён 12:14-15).

Ба калимаҳои «мабодо бисёр қасон аз он палид шаванд» диққат намоед. Оё метавонанд ҳамин «бисёрҳо» он одамоне бошанд, ки дар бораи Исо дар Матто 24:10 гуфта буд, ки дар замони охир «бисёриҳо» ба васваса меафтад (ё хафа мешаванд)?

Алам - реша аст. Агар ба реша нигоҳубин кунем – об резем, муҳофизат кунем, он боқувват мешавад ва реша медавнада. Агар бо реша зуд кор накунем, баъд онро қандан хеле душвор мешавад. Хафагӣ рӯз аз рӯз қалон мешавад. Барои ҳамин, Павлус моро бо чунин суханон насиҳат медиҳад: «Нагузоре, ки ғазоби шумо то ғуруби офтоб боқӣ монад» (Эфсӯсийн 4:26). Дар акси ҳол, ба ҷои самари адолат мо ҳосили ғазоб, хафагӣ, шикоят, ҳасад, нафрат, ҷангарагӣ ва ноиттифоқиро мебинем. Исо ҳамаи инро меваи бад номидааст (нигаред: Матто 7:19-20).

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки он шахсе, ки хафагири нигоҳ дошта, осоиштагириро пеша намекунад, дар оқибат палид мешавад. Ва он чизе, ки қиматбаҳо аст, охири охири он бо талхӣ набахшидан вайрон мешавад.

Палидкунии подшоҳи эҳтимоли

Мо аллакай бо шумо дар ин китоб дида баромадем, ки чӣ тавр Довуд ба подшоҳ Шоул бовафо мемонд, ҳатто дар он вақте ки

Шоул бо ӯ хиёнаткорона рафтор кард. Довуд кӯшиш намекард, ки барои худ интиқом гирад, ҳатто дар вақте ки ду дафъа чунин имконият барояш фароҳам омад. Ӯ шахси мувофиқи дили Худо буд ва ба Худо иҷозат дод, ки Шоул ва ӯро доварӣ кунад. Вақте ки довариҳои Худо ба сари Шоул омад, Довуд аз ин хурсанд набуд. Ӯ барои Шоул андӯхгин шуд, чунки дар дилаш нисбати ӯ ҳеҷ хел алам набуд.

Пас аз марги Шоул Довуд ба сари тахт омад. Ӯ давлатро мустақкам кард, ба муваффақияти ҳарбӣ ва пулӣ ноил шуд ва тахтро устуворона нигоҳ дошт. Довуд ба худ якҷанд зан гирифт, ки ба ӯ фарзандонро таваллуд карданд, аз он ҷумла нахустзодааш Амнӯн ва писари сеюминаш Абшолӯмро.

Амнӯн, писари Довуд, бо роҳи беқонунӣ хоҳари Абшолӯм, яъне Томорро ба васваса андохт. Ӯ худро бемор вонамуд карда, аз падараш хоҳиш кард, ки ба наздаш Томорро фириштад, то ки барояш хӯрок пазад. Вақте ки Томор ин корро кард, ӯ ҳамаи хизматгоронро аз хона пеш карда, ба номуси Томор таҷовус кард. Баъд аз ин аз ӯ нафрат карда, фармуд, ки ӯро аз пеши чашмаш дур кунанд. Ӯ духтари подшоҳро бадном карда, номашро ба шармандагӣ баровард (нигаред: 2-юм Подшоҳон 13).

Ба бародари худ як калима нагуфта, Абшолӯм хоҳарашро ба хонаи худ овард ва ба Амнӯн нафрат пайдо кард, барои он ки Томорро палид кард.

Абшолӯм интизор буд, ки падараш ягон хел карда, бародарашро ҷазо медихад. Вақте ки подшоҳ Довуд дар бораи кори зишти Амнӯн шунид, бадхашм шуд, лекин дар ин бора ҳеҷ чора надид. Абшолӯм саҳт хафа шуд, ки падараш ҳукми адолатона набаровард.

Як вақтҳо Томор либоси шоҳона мепӯшид, ки барои духтарони бокираи подшоҳ муайян шуда буданд – акнун бошад, ӯ шармандагиро дар бар карда буд. Ӯ хеле зебо буд, ва шояд халқ ӯро хеле эҳтиром мекард. Акнун бошад ӯ дар гӯшанишинӣ зиндагӣ мекард ва ҳақ надошт, ки ба шавҳар барояд, чунки аллакай нодухтар буд.

Ин ноинсофӣ буд. Охир ўро бадном карданд, вақте ки ў бо фармони подшоҳ ба Амнўн нигоҳубинӣ мекард. Хушбахтии ў ба охир расид, дар айни замон он шахсе, ки рафтори ғайриқонунӣ кард, ҳеч чиз рўй надодагӣ барин зандагӣ мекард. Ў худаш тамоми бори ин бадбахтиро бардошт.

Рўз аз рўз Абшолўм ғами хоҳарашро мушоҳида мекард. Ҳаёти хушбахти шоҳдустар ба фалокат мубаддал гашт. Абшолўм тамоми сол интизор буд, ки падараш ягон кор кунад, лекин Довуд ҳеч кор накард. Абшолўм аз падараш хафа шуд ва аз Амнўни шарир нафрат кард.

Баъд аз ду сол нафрати ў нисбати Амнўн ба тавлидшавии нақшаи куштор овард. «Ман ба ҷои падарам, ки мебоист ў ин корро мекард, барои хоҳарам интиқом мегирам», - эътимол фикр мекард Абшолўм.

Ў барои ҳамаи писарони подшоҳ базм орошт. Дар бораи ҳеч чиз пай набурда, Амнўн омад ва Абшолўм ўро қатл кард. Ҳамин тавр интиқоми хўдро иҷро карда, Абшолўм ба Ҷашур гурехт. Аммо хафагӣ аз падараш дар ў бештару бештар ҷўш мезад, алалхусус дар он вақте ки ў аз қаср дур буд.

Фикрҳои Абшолўм бо алам захролўб шуда буданд. Ў камбудихои Довудро танҳид мекардагӣ шуд. Аммо ў мехост, ки падараш ўро ҷеғ занад. Лекин Довуд ин тавр накард. Ин ба оташи хафагии Абшолўм равшан рехт.

Шояд ў чунин фикрҳо дошта бошад: «Халқ аз падарам ба ваҷҳ меояд, лекин онҳо кўр ҳастанд ва моҳияти аслии ўро намебинанд. Ў шахси худпараст аст, ки Худоро ҳамчун рўйпўш истифода мебарад. Ў аз Шоул бадтар аст! Шоул аз тахт маҳум шуд, аз барои он ки подшоҳи Амолекиёноро накушт ва якчанд гўсфандону барзаговони бехтарини ўро нигоҳ дошт. Падари ман бошад, бо зани яке аз шахсони бовафояш зино кард! Ў худаш қотил ва зинокор аст – ана барои ҷӣ ў Амнўнро ҷазо надод! Боз ў бо сачдаи қалбакӣ ба Худованд Худо худро рўйпўш мекунад».

Абшолўм дар Ҷашур се сол монд. Вақт гузашт, Довуд ором шуд ва барои марги писараш Амнўн ғаму ғусса хўрданро бас

кард. Юоб подшохро розӣ кунонд, ки Абшолӯмро ба хона ҷеғ занад. Аммо Довуд чун пештара бо писараш вохӯрданро рад мекард. Боз ду сол сипарӣ шуд, ва Довуд ниҳоятан ба Абшолӯш хусни тавачҷӯҳ зоҳир карда, ҳамаи афзалиятҳоро ба ӯ баргардонд. Лекин хафагӣ дар дили Абшолӯм чун пештара боқӣ монд.

Абшолӯм ба риёкорӣ кардан усто буд. «Абшолӯм бо Амнӯн сухане бад ё нек нагуфт; зеро ки Абшолӯм аз Амнӯн нафрат дошт, барои он ки ба номуси хоҳараш Томор таҷовус карда буд» (2-юм Подшоҳон 13:22). Бисёр одамон хафагӣ ва нафрати худро пинҳон карда метавонанд, айнан чуноне, ки Абшолӯм кард.

Дар ҳамин ҳел ҳолати хафагӣ монда, ба ҳама чиз танқидкорона муносибат карда, ӯ ба худ ҳар касеро, ки аз подшоҳ норозӣ буд, ҷалб карданро сар кард. Ӯ шикоятҳои ҳар як касро гӯш карда, ҳамаи одамони норозиро дар Исроил ба худ ҷалб намуд. Ӯ гириякунон мегуфт, ки агар ӯ подшоҳ мебуд, ҳамааш дигар ҳел мешуд. Ӯ корҳои исроилиёнро доварӣ мекард, чунки гӯё ки подшоҳ барои ин кор вақт надорад.

Шояд Абшолӯм корҳои онҳоро муҳокима ва ҳал мекард, чунки ӯ худаш ҳис мекард, ки кори ӯро аз рӯи адолат ҳал накарданд. Ба назар менамуд, ки ӯ барои халқ ғамхорӣ мекард. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Абшолӯм дили исроилиёнро аз падараш Довуд дуздид. Лекин дар асл чӣ рӯй дода буд? Оё ӯ ҳақиқатан барои одамон ғамхорӣ мекард, ё ки имконият меҷуст, то ки Довуди ӯро хафакардaro

сарнагун кунад?

Эксперти хатогиҳои дигарон

Абшолӯм Исроилро ба тарафи худ кашид ва барзидди Довуд бархест. Подшоҳ Довуд маҷбур шуд, ки ҳаёти худро наҷот дода, аз Ерусалим гурезад. Ҳамааш чунин намудор мешуд, ки гӯё Абшолӯм подшоҳии худашро пойдор кардааст. Лекин ба ҷои ин, Довудро таъқиб карда, худаш кушта шуд, гарчанде ки Довуд фармон дод, ки ӯро зинда нигоҳ доранд.

Дар асл, Абшолӯмро аламу хафагии худаш ба қатл расонд.

Шахсе, ки чунин имкониятҳои эҳтимоли дошт, вориси тахт, дар айёми камолоташ вафот кард, аз сабаби он, ки бахшидани падарашро рад кард, чунки ўро қарздори худ меҳисобид.

Ёрдамчиёни пешвоёни калисо аксар вақт аз пешвоёни худ, ки барояш хизмат мекунад, хафа мешаванд. Ба зудӣ онҳо танқид карданро сар мекунад, эксперти ҳамаи хатогиҳои пешвоёни худ ё он шахсоне, ки онҳо (лидерҳо) таъин мекунад, мешаванд. Рӯёи онҳо ғалат мешавад. Акнун онҳо на он тавре, ки Худо нигоҳ мекунад, менигаранд.

Онҳо фикр мекунад, аз пешвоёни ноҳақ озод кардани одамони дар атрофашон буда, вазифаи зиндагии онҳо аст, ва онҳо дили одамони бадхашмшуда, норозиро ба худ моил мегардонанд. Пеш аз он, ки онҳо инро дарк мекунад, дар калисо ё дар хизмат ҷудошавӣ рӯй медиҳад. Айнан чуноне ки дар ҳолати Абшолўм рӯй дода буд.

Баъзан мушоҳидаи онҳо дуруст ва аниқ аст. Шояд Довуд мебоист бо Амнўн ягон қор кунад. Шояд дар зиндагии пешво соҳаҳое ҳастанд, ки ў хатогиҳо мекунад. Лекин кӣ довар аст – шумо ё Худованд? Дар хотир дошта бошед, ки агар шумо душманиро коред, шумо душманиро дарав мекунад.

Он чизе, ки бо Абшолўм рӯй дод ва он чизе, ки дар хизматгузориҳои замонавӣ рӯй медиҳанд, - ин ҷараёнест, ки як вақти муайянро мегирад. Аксар вақт мо намедонем, ки ба дилҳоямон хафагӣ даромадааст. Решаи талх дар саршавии инкишофи худ базўр дида мешавад. Аммо вақте ки ба он нигоҳубин мекунад, сабзида, боқувват мешавад. Чуноне ки муаллифи номаи Ибриён насихат медиҳад, мо бояд бохабар бошем, «ки мабодо решаи талхе ба вучуд омада, осеб расонад, ва бисёр қасон аз он палид шаванд» (Ибриён 12:15).

Мо бояд дили худро тафтиш кунем ва худро барои ислоҳотҳои Худованд кушоем, зеро ки танҳо Каломи Ё метавонад андеша ва ниятҳои дили моро бисанҷад (Ибриён 4:12). Рӯҳи Муқаддас ба воситаи вичдони мо гап зада, фош мекунад. Вақте ки ў моро фош мекунад, мо набояд беэътиной кунем ё Ёро пахш кунем. Агар

ягон касе аз шумо ин тавр карда бошад, дар пеши Худо тавба кунед ва дили худро барои Рӯҳи Муқаддас кушоед.

Боре як хизматчи дар бораи як кор бо ман маслиҳат мекард. Ӯ ёрдамчи пастор дар як шаҳр буд ва пастор ӯро аз кор холи кард. Ба назар менамуд, ки он пастор ба ӯ ҳасад мебуд ва аз ин ҷавон метарсид, чунки дасти Худо бар ӯ буд.

Баъд аз як сол он хизматчие, ки аз кор холи шуда буд, қарор кард, ки Худованд меҳодад, ки дар дигар минтақаи шаҳр калисои навро сар кунад. Ӯ ҳамин тавр кард ва баъзе одамон аз калисои пештара ба ӯ ҳамроҳ шуданд. Ӯ аз ин хеле ба ташвиш омад, чунки мисли Абшолӯм рафтор кардан намехост. Аммо нисбати пастори собиқаш дар худ ҳеҷ хел хафагӣ намеёфт. Ӯ бо амри Худованд калисои навро сар кард: ин аксуламал ба он набуд, ки дар калисои пештарааш ба ӯ баҳои сазовор надоданд.

Ман ба ӯ фарқиятро байни Абшолӯм ва Довуд нишон додам. Абшолӯм ба дили дигар одамон аз он сабаб медаромад, ки аз пешвои худ хафа буд. Довуд бошад, дигаронро даъват мекард, ки ба Шоул бовафо монанд, гарчанде ки худи Шоул ӯро таъқиб мекард. Абшолӯм одамонро аз роҳ зада, ба худ кашид – Довуд бошад, танҳо монд.

«Шумо худатон калисоро тарк кардед? – ман аз ӯ пурсидам. – Оё шумо одамонро даъват кардед, ё ҳавасманд кардед, то ки шуморо дастгирӣ кунанд, ё ҳамроҳи шумо аз калисо раванд?»

«Ман худам танҳо рафтам ва барои одамонро аз паси худ кашола кардан ҳеҷ коре накардам» - ҷавоб дод ӯ.

«Ин хуб аст. Шумо мисли Довуд рафтор кардед. Боварӣ ҳосил кунед, ки он одамене, ки ба назди шумо омаданд, нисбати пастори собиқатон дар дил хафагӣ надоранд, вале агар ба ҳар ҳол аз ӯ хафа бошанд, онҳоро ба озодӣ ва шифой биёред».

Калисои он шахс ҳоло нашъунамо ёфта истодааст. Он чизе, ки дар ӯ ба ман махсусан маъқул шуд, ӯ аз тафтиш кардани дили худ наметарсид. На фақат ин, балки ӯ инчунин ба маслиҳати худотарсона итоат кард. Нисбат ба «ҳақ» будани худро исбот намудан, ба роҳҳои Худо итоат кардан барои ӯ муҳимтар буд.

ДОМИ ШАЙТОН

Натарсида ба Рӯҳи Муқаддас иҷозат диҳед, то ки алам ё набахшадание, ки дар шумо аст, кушояд. Ҳар қадар дертар онро пинҳон кунед, он ҳамон қадар боқувваттар мешавад ва дили шумо саҳттар мешавад. Дилҳои худро саҳт накунед! Инро чӣ тавр кардан мумкин аст?

Ҳар гуна кудурат ва қаҳр, ва ғазаб ва фарёд, ва бадгӯӣ бигзор аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад; балки ба яқдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва яқдигарро афв намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ афв намудааст (Эфсӯсиён 4:31-32).

ЧӢ ТАВР АЗ ДОМ ДУРӢ ЧУСТАН МУКИН АСТ?

Шумо рӯҳан дар он вақт бисёртар калон мешавед, вақте ки хафагиҳои душвортаринро мағлуб менамояд.

Бинобар ин, худам низ саъю кӯшиш менамоям (дар забони англисӣ машқ мекунам), ки виҷдонам назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад (дар матни англисӣ «виҷдонам аз хафагӣ озод бошад»).

- Аъмоли Ҳаввориён 24:16

Барои аз ҳар гуна хафагӣ озод шудан, ҷидду ҷаҳд лозим аст. Павлус инро бо машқ муқоиса мекунад. Агар мо тани худро машқ диҳем, камтар захмӣ мешавем. Боре дар ҷазираҳои Ҳаваи ман кӯшиш кардам, ки ба девор бароям, то ки аз он ҷо акс гирам. Ин корро карданӣ шуда, якчанд мушакҳои зонуямро қандам ва чор рӯз роҳ гашта натавонистам.

«Агар шумо мунтазам машқ мекардед, - духтур-терапевт ба ман гуфт, - ин чиз рӯй намедод. Мушакҳои шумо суст шудаанд ва шумо метавонед ба осонӣ захмӣ шавед».

Ҳамин ки боз роҳ гаштанро сар кардам, дигар мутахассис ба ман гуфт: «Шумо бояд машқҳои муайянро кунед, то ки мушакҳои

зонуятон ба ҳолати дуруст биеянд». Ба ман якчанд моҳ лозим шуд, то ки зонуям муқаррарӣ шавад.

Дар Аъмол 24:16 ба калимаи «саъю кӯшиш менамоям» (дар матни англисӣ «машқ мекунам») калимаи юнонии АСКЕО мувофиқат мекунад. Дар луғати тафсирии Вайн калимаи «саъю кӯшиш қардан» чунин маънидод қарда мешавад: «дардро аз сар гузаронидан, қидду қаҳдро ба қор бурдан, тоб овардан, ба воситаи интизом машқ қардан».

Баъзан дигарон моро хафа мекунанд ва бароямон бахшидан душвор нест. Мо дилҳоямонро машқ қунондем, барои ҳамин, дилҳоямон дар чунин ҳолат ҳастанд, ки ба хафагӣ тоб оварда метавонад; аз ин рӯ, дар натиҷа ҳеҷ хел захм ё осеб рӯй намедиҳад.

Бисёр одамон метавонанд ба он девор дар қазираи Ҳаваи бароянд ва ҳеҷ хел захм нагиранд, чунки онҳо андоми хуб доранд. Айнан ҳамин тавр баъзе имондорон ба воситаи машқ қардани дили худ ба ҳолати дуруст оварда шудаанд. Сатҳи камолоти рӯҳонии мо муайян мекунад, ки чӣ қадар бомуваффақият мо хафагиҳоро захмдор нашуда аз сар мегузаронем.

Баъзе хафагиҳо қиддитар мебароянд, нисбат ба он хафагиҳое, ки шумо тайёр шуда будед. Чунин шиддати иловагӣ ба шумо захм ё вайрониро расонида метавонад, баъд аз он мо бояд рӯҳан машқ қунем, то ки аз хафагӣ озод бошем ва боз шифо ёбем. Лекин натиҷа барои қидду қаҳди сарфқарда арзанда мешавад.

Дар ин боб ман ҳамин гуна хафагиҳои фавқуллодаро дида мебароям, ки барои ҳал қардан бисёртар қидду қаҳд талаб қарда мешавад.

Ман аз як хизматчиӣ қалисо хафа будам. Ў маро ранҷонд ва дар давоми якуним сол ин ҳодиса бештар аз як маротиба рӯй дод.

Ҳамаи дар атрофбудагон дар бораи қори рӯйдодаистода медонистанд. «Магар ин туро наранҷонид? – онҳо аз ман меурсиданд. – Ту чӣ қор қарданӣ ҳастани? Наход, дар ин бора ҳеҷ қор нақарда, ҳамин тавр хомӯш меқардӣ?»

«Ҳамааш хуб аст, - гуфтам ман, - Ин ба ман таъсир намерасонад. Ман аз паси даъвате, ки Худо барои зиндагии ман

дорад, рафтанро давом дода истодаам».

Лекин ҷавоби ман ба ғайр аз мағрурӣ ҳеҷ чизи бештар набуд. Ман реш-реш шуда будам, аммо ҳатто ба худам дар ин иқрор шудан намехостам. Ҳамин тавр мешуд, ки ман якчанд соат вақтро сарф карда, кӯшиш мекардам сарфаҳм равам, ки чӣ тавр ҳамаи ин бо ман рӯй дод. Ман ҳайрон ва моту маҳбут будам. Лекин ман ин фикрҳоро пахш мекардам ва худро боқувват вонамуд мекардам, ҳол он ки дар асл беқувват ва чуқур захмӣ будам.

Моҳҳо мегузаштанд. Ҳама чиз ба назар хушк менамуд, хизмати ман таровати худро гум кард ва утоқи дуогӯии ман холӣ шуд, вале ман бошам, доимо дар азоб мегаштам. Ман ҳар рӯз бо девҳо мубориза мебурдам. Ман фикр мекардам, ки ҳамаи ин зиддият аз сабаби даъвати Худо ба ҳаёти ман рӯй дода истодааст, лекин дар асл ин уқубат буд, ки аз барои набахшидан ба сарам омад. Ҳар дафъае, ки дар назди шахси маро хафакарда будам, худро рӯҳан латуқӯбшуда ҳис мекардам.

Сипас субҳе фаро расид, ки ман онро ҳеҷ гоҳ фаромӯш нахоҳам кард. Ман дар курсӣ дар боғи хонаам нишаста, дуо мекардам. «Худовандо, наҳод ман маҷрӯҳ шуда бошам?» - мепурсидам ман. Ҳамин ки ин калимаҳоро талаффуз кардам, чуқур дар рӯҳи худ шунидам: «Ҳа!»

Худо мехост, ки ман қатъӣ донам, ки ранҷидаам.

«Худоё, илтимос, ба ман кӯмак кун, то аз ин дарду алам ва хафагӣ озод шавам, - зорию илтиҷо мекардам. – Барои ин қуввати худам намерасад».

Ин маҳз ҳамон ҳолате буд, ки Худованд маро овардан мехост – ба шикастхӯрии имкониятҳои шахсии ман. Бисёр вақт мо кӯшиш мекунем, ки ҳар гуна корҳои гуногунро бо қуввати худамон кунем. Лекин аз ин мо рӯҳан калон намешавем. Баръакс, мо боз бештар ба афтиш гирифта мешавем.

Қадами аввал барои шифо ва озодшавӣ - иқрор шавед, ки шуморо ранҷонданд. Аксар вақт мағрурӣ ба мо иҷозат намедиҳад, то иқрор шавем, ки ранҷидаем ва хафа ҳастем. Ҳамин ки ба ҳолати аслии худро иқрор шудам, ҷустани Худовандро сар

кардам ва худро ба ислоҳоти Ў кушодам. Ман ҳис мекардам, ки Худованд мехост, ки ман якчанд рӯз рӯза дорам. Рӯза маро ба овози Рӯҳи Муқаддас боҳиссиёттар мекунад:

...Рӯзае, ки гузидаи Ман бошад, чунин аст: завлонаҳои шароратро бикшо, гиреҳҳои юғро воз кун, ва мазлумонро озод намо, ва ҳар юғро бишкан (Ишаъё 58:6).

Ман тайёр будам, ки он гиреҳҳои юғ шикаста шаванд ва ман аз мазлумӣ озод шавам.

Баъд аз якчанд рӯз ман ба маросими дафн омадам. Он шахсе, ки маро хафа кард, дар он ҷо буд. Ўро аз дур мушоҳида намуда, гиря карданро сар кардам: «Худованд, ман ўро мебахшам. Ман ўро аз ҳар он коре, ки ба ман кард, озод мекунам». Ман дарҳол ҳис кардам, ки бор аз дилам афтид. Ман ўро бахшидам. Чӣ хел сабуки маро пур кард!

Аммо ин фақат оғози роҳи ман ба барқароршавӣ буд. Дар дили худ он шахсро бахшидам, лекин ман андозаи пурраи захмро намедонистам. Ман мисли пештара суст мемондам ва боз хафа шуда метавонистам. Ҳамаи ин ба сиҳатшавӣ баъд аз осеби ҷисмонӣ монанд буд. Ман дил, ақл ва ҳиссиётҳои худро мустаҳкам намуда, машқ карданам лозим буд, то ки ҳар гуна захмҳои ояндаро пешгирӣ кунам.

Такрор шавад-чӣ?

Якчанд моҳ гузашт. Баъзан ман маҷбур мешудам, ки бо айнан ҳамон фикрҳои, ки пеш аз бахшиданам доштам, мубориза барам. Вақте ки ба наздам ягон шахс бо шикоятҳои худ меомад, ки ўро низ ҳамин тавр хафа карданд, ё вақте ки ман он шахси маро хафа кардагиро меидам ва ё ҳатто номашро мешунидам, чунин ҳолат бо ман рӯй мебуд. Ҳамин ки ин фикрҳоро пайхас мекардам, ба онҳо муқобилат карда, онҳоро аз худ дур мепартофтам (нигаред 2-ум Қўринтиён 10:5). Ин мубориза барои озодии ман буд. Ниҳоятан, ман аз Худованд пурсидам, ки чӣ кор бояд кунам, то ба ин фикрҳо нагузорам, ки маро боз ба набахшидан ғарқ кунанд. Ман медонистам, ки Ў маро ба сатҳи баландтари озодӣ

баровардан мехоҳад. Ман худам ҳам намехостам то охири умри худ бо хафагӣ, ки маро таъқиб мекард, мубориза барам. Худованд ба ман гуфт, ки барои он шахсе, ки маро хафа кард, дуо кунам ва суханони Худро бароям хотиррасон кард:

Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед (Матто 5:44).

Ман дуо карданро сар кардам. Аввал ин бо овози хушки якранга, бе ҳеҷ ишора ба оташи дил буд. Ман аз хиси қарз мегуфтам: «Худованд ӯро баракат дех. Ба ӯ рӯзи бомуваффақият дех. Ба ӯ дар ҳамаи корҳояш мадад кун. Ба номи Исо, Омин».

Ин дар давоми якҷанд ҳафта давом меёфт. Чунин ба назар мерасид, ки ин маро ба ҳеҷ қучо намебарад. Боре як субҳ Худованд 34-ум Забурро ба ман нишон дод. Ман онро дар хотир надоштам, барои ҳамин кушода, хонданро сар кардам. Вақте ки ман нисфашро хондам, дар он худро ва ҳолати худро дидам:

Шоҳидони бадкин бархостаанд: он чи намедонам, аз ман мепурсанд. Ба ивази некӣ ба ман бадӣ мекунанд, чонамро гирифтори бекаси (инглисӣ «андӯх») мегардонанд (Забур 34:11-12).

Ман худро бо Довуд инъикос карда метавонистам. Аз рӯи ақидаи ман, ҳам ин одам ва ҳам баъзе ёрдамчиёни ӯ ба ивази некӣ ба ман бадӣ карданд. Ҷони ман ғамгин буд. Худо ин забурро истифода бурд, то ки муборизаи маро, ки дар давоми якҷанд соли охир давом мекард, нишон диҳад. Як ҷой маро маҷбур кард, ки аз ҷои худ чунон балеанд бичаҳам, ки қариб сарамро ба шифт задам.

Валекин ман дар бемории онҳо палос мепӯшидам, чонамро бо рӯзадорӣ азоб меодам, аммо бигзор дуоям ба гӯшам баргардад. Мисли он ки дӯстам ё бародарам бошад, рафтор мекардам; мисли он ки барои модарам мотам гирифта бошам, ғамгин ва сархам будам (Забур 34:13-14).

Довуд гуфт, ки ин одамон кӯшиш мекарданд ӯро бидушанд. Онҳо ба ӯ бадӣ карданд, гарчанде ки ӯ ба онҳо ҳеҷ бадӣ накарда

буд.

Ин оятҳо аз 34-ум Забур ҷавоб ба мушкилии ман буданд.

Муносибати Довуд дар он асос наёфта буд, ки дигар одамон чӣ тавр рафтор карданд. Ў қарор кард, ки дуруст рафтор мекунад ва барои ҳамин, барои онҳо дуо кард, гӯё, ки онҳо бародарони наздики ӯ буданд ва мисли он ки барои модараш мотам гирифта бошад, ғамгин ва сархам буд. Худо ба ман нишон дод, ки чӣ тавр барои он шахс дуо кардан лозим аст: «Дуо кун ва барои ӯ маҳз ҳамон чизро хоҳиш кун, ки ту худат аз Ман гирифтани мехоҳӣ!» Акнун дуои ман пурра тағир ёфт. Он дигар ин хел набуд: «Худоё, ўро баракат деҳ ва барояш рӯзи хубро ато кун».

Дуои ман пур аз ҳаёт шуд. Ман дуо мекардам: «Худованд, Худо бештар ба ӯ зоҳир намо. Ўро бо ҳузури Худ баракат деҳ. Бигзор ӯ Туро боз аз наздиктар бидонад. Бигзор ӯ ба Ту писанд ояд ва бигзор ӯ исми Туро ҷалол диҳад». Ман барои ӯ ҳамон чизҳоро хоҳиш мекардам, ки худам аз Худо гирифтани мехостам.

Дар муддати як моҳ ман бо зориву илтиҷо барояш дуо мекардам ва бо овози баланд мегуфтам: «Ман туро баракат медиҳам! Ман туро ба номи Исои Масеҳ дӯст медорам!» Ин фарёд аз қаъри рӯхам буд. Ман барои худам шуда ба ӯ дуо гуфтаниро бас кардаму барои худи ӯ шуда дуо мекардам. Ман бовар мекардам, ки пурра шифо ёфта истодаам.

Шифо ба воситаи муқобилият

Боз якчанд ҳафта гузашт ва ман ўро дидам. Дар дили ман ҳиссиёти нохуш давом мекард. Ман мисли пештара бар зидди нияти танқидчӣ будан мубориза мебардам.

Ҷон, ту бояд ба назди ӯ рави, - занам ба ман мегуфт.

Не, барои чӣ, - ман ўро бовар мекунонидам. – Ман шифо ёфтаам.

Аммо ҳис мекардам, ки Рӯҳи Муқаддас суҳанони маро тасдиқ намекард. Барои

ҳамин, ман за Худованд пурсидам, ки оё ба назди ӯ рафтан даркор аст, ё не. Ў ҷавоб дод: «Ҳа».

Ман вохӯриро бо он шахс таъин кардам ва ба ӯ тӯҳфа овардам. Ман худро фурӯтан кардам, иқрор шудам, ки нисбати ӯ муносибати нодуруст доштам ва аз ӯ хоҳиш кардам, ки маро бахшад. Мо ошғӣ шудем, бахшиш ва шифой ба дилам даромад. Ман аз идораи ӯ шифо ёфта ва боқувват шуда баромадам. Ба ман дигар лозим набуд, ки бо дард мубориза барам ва ман ӯро дигар танқид кардан намехостам. Аз он вақт сар карда, муносибати мо мустаҳкам шуданд ва дар байни мо дигар мушкилӣ пайдо намешуд. Воқеан, ҳоло мо якдигарро тез-тез дастгирӣ карда меистем.

«Вақте ки ман бори аввал ин шахсро вохӯрдм, - ба Лиза нақл мекардам, - ба назарам ӯ ҳеҷ кори хато намекард. Ман ҳеҷ хел камбудиро дар ӯ намедидам. Ман ӯро дӯст медоштам, чунки ӯро комил меҳисобидам. Лекин вақте ки ӯ маро ранҷонд, ӯро дӯст доштан бароям душвор шуд. Барои ин корро кардан имон даркор буд, лекин ман онро надоштам. Акнун, вақте ки аз ин чараёни барқароршавӣ ва шифо гузаштам, ба камбудихояш нигоҳ накарда, ӯро ҳамон қадар зиёд дӯст медорам, мисли он дафъе, ки бори аввал вохӯрда будам. Ин муҳаббати ба камол расида аст».

Ояти зерин ба хотирам омад:

*Пеш аз ҳама чиз ба якдигар муҳаббаати пурзӯр дошта бошед,
чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯнҷӯш мекунад.*

(1-ум Петрус 4:8)

Он одамонро, ки ба мо ҳеҷ кори бад намекунанд, дӯст доштан осон аст. Аммо вақте ки камбудихо ва хатогихои одамро мебинӣ, махсусан, агар худат қурбони ин камбудихо шуда бошӣ, он шахсро дӯст доштан тамоман кори дигар аст. Муҳаббати Худо маро ба камолот мерасонид ва диламро боқувват мекард.

Аз ҳамон вақт сар карда, ман якҷанд маротиба ба ин монанд ҳолатҳо рӯ ба рӯ мешудам, лекин одамонро бахшидан ва аз хафагири озод истодан вақти зиёдро талаб намекард. Ана барои чӣ: дили ман машқ карда шуда буд, ки хафа нашавад ва аз ҳар гуна хафагӣ озод истад.

Аз он лаҳзае, ки Худо ба ман дар назди хона гап зада буд, то он вақте ки ман аз идораи он шахс шифо ёфта баромадам, якчанд моҳ гузашт. Ин чараёни машқкунӣ ва тайёри буд, ки дар вақт дилам машқ мекард ва мустаҳкам мешуд, гарчанде ки баъзан ба назарам менамуд, ки гӯё ҳеҷ кор аз дастам набаромада истодааст. Дар асл ман ҳатто фикр мекардам, ки ҳолам аз будаш бадтар шуда истодааст. Аммо ман дар роҳи дуруст будам, ки сӯи барқароршавӣ мебурд. Рӯҳи Худованд маро бо он қадаме мебурд, ки ман рафта метавонистам. Ин як қисми чараёни ба камолотрасии ман буд. Ман ин саргузаштро ба ҳеҷ чиз иваз намекардам ва ман сипосгузорам барои он самаре, ки ин саргузашт ба зиндагии ман овард.

Ба воситаи душвориҳо ба камолот расидан

Мо маҳз дар вақтҳои душвор рӯҳан ба воя мерасем. Дар сафари худ бо Худованд мо ҳамеша бо душвориҳо рӯ ба рӯ мешавем. Мо аз онҳо гурехта наметавонем, чунки онҳо ба чараёни бакамолрасии мо дар Худованд дохил мешаванд. Агар шумо қарор кунед, ки аз онҳо мегузед, ин ба таври чиддӣ ба рушти шумо ҳалол мерасонад.

Монеаҳои гуногунро мағлуб карда, шумо бештар боқувват ва бораҳмтар мешавед. Шумо боз бештар ба Исо ошиқ мешавед. Агар аз мушкилиҳо баромада бошед, лекин ҳис накунад, ки муҳаббататон ба Исо зиёд шуда истодааст, пас мумкин шумо барқарор нашудед ва аз хафагӣ шифо наёфтед. Шифо – интиҳоби шумост. Баъзе одамон захмдор шуда, ҳеҷ гоҳ шифо намеёбанд. Чӣ хел саҳт садо надихад ҳам: лекин ин интиҳоби шахсии онҳо мебошад.

Исо азобу уқубатҳоро аз сар гузаронида, гапдароиро ёд гирифт. Петрус ба воситаи азобу уқубатҳои аз сар гузаронидааш гапдароиро ёд гирифт. Павлус ба воситаи азобу уқубатҳои аз сар гузаронидааш гапдароиро ёд гирифт. Шумо чӣ? Оё шумо инро ёд гирифтед? Ё шумо шахси дилсаҳт, дурушт, дилсард, пур аз аламу ҳасрат, набахшидан ва хафагӣ ҳастед? Агар ҳамаи ин суҳанон дар

бораи шумо бошанд, пас шумо гапдароиро ёд нагирифтед.

Бале, хафагиҳое ҳастанд, ки мисли «пушти ману табари қассоб» барин, тез намегузаранд. Шумо бояд бо онҳо кор кунед, ҷидду ҷаҳд намоед, то ки аз онҳо озод шавед. Аммо дар ин ҷараён шумо ба воя мерасед ва рӯҳан ба камол мерасед.

Камолоти рӯҳонӣ ба осонӣ ба даст намеояд, дар акси ҳол ҳамаи одамон онро медоштанд. Аз барои зиддиятҳое, ки одамон рӯ ба рӯ мешаванд, на он қадар бисёр одамон ба чунин сатҳи зиндагӣ мерасанд. Муқобилият мавҷуд аст, чунки тарзи зисти ҷомеаи мо худотарсона нест, балки худпараст аст. Ҷаҳонро «мире, ки дар ҳаво ҳукмрон аст» идора мекунад (Эфсӯсиён 2:2). Дар натиҷаи ин барои дохилшавӣ ба камолоти Масеҳ душвориҳоро аз сар гузаронидан лозим меояд, ки аз барои зиддият ба ҷараёни худпарастӣ меоянд.

Павлус боз ба он се шаҳре, ки дар он ҷо калисоҳоро сар карда буд, баргашт. Мақсади ӯ боқувват кардани дили шогирдон буд. Аммо нигоҳ кардан шавқовар аст, ки чӣ тавр ӯ ин корро кард. Ӯ онҳоро рӯҳбаланд мекард:

Панд меғуфтанд, ки «дар имон устувор бошед, зеро ки мо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо гардем» (Аъмол 14: 21-22).

Ӯ ба онҳо зиндагии осонро ваъда накард. Ӯ ба онҳо равнақ ва комёбиرو мувофиқи стандартҳои ҷаҳонӣ ваъда накард. Ӯ ба онҳо нишон дод, ки агар онҳо бо хурсандӣ тамоми роҳи барояшон таъиншударо тай карданӣ бошанд, пас бо зиддиятҳои калон рӯ ба рӯ мешаванд, ки Павлус онҳоро «мусибатҳои бисёр» номидааст.

Агар шумо бо қайқи оддӣ дар дарё бар зидди ҷараён шино кунед, онгоҳ барои ба пеш ҳаракат кардан ба шумо зарур аст, ки доимо бояд бел зада . Ҷамчунин мо низ, вақте ки қарор мекунем, ки бо роҳи Худо меравем, бо бисёр уқубатҳо рӯ ба рӯ мешавем. Ҷамаи ин имтиҳонҳо ҷавоби шуморо ба саволи асосӣ маълум мекунад. Оё шумо манфиати худро меҷӯед, чуноне ки тамоми ҷаҳон мекунад, оё ин ки ҳаёти худфидокоронаро ба сар мебаред?

Дар хотир дошта бошед, ки агар мо ҳаёти худро аз баҳри Исо

ДОМИ ШАЙТОН

гум кунем, ҳаёти Ўро меёбем. Нигоҳи худро на ба мубориза, балки ба натиҷаи охирдараҷа ҷалб карданро ёд гиред.

Петрус хуб баён кардааст:

Эй маҳбубон! Аз озмоиши оташе, ки барои имтиҳони шумо фиристода мешавад, ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи ачибе ба шумо рӯй дода бошад, балки, модоме ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то ки дар вақти зуҳури ҷалоли Ў низ ба вачҳ оед ва хурсандӣ кунед (1-ум Петрус 4:12-13).

Диққат кунед, ки ў дараҷаи уқубатро бо дараҷаи хурсандӣ муқоиса мекунад. Ба ин хурсандӣ чӣ тавр расидан мумкин аст? Вақте ки ҷалоли Масеҳ кушода мешавад, шумо ҳамроҳи Ў ҷалол меёбед. Ин ба он дараҷае мешавад, ки хислати Исо дар шумо инъикос меёбад. Барои ҳамин, ба хафагӣ нигоҳ накунад. Ба ҷалоли омадаистода нигоҳ кунед. Ҳаллелуё!

МАҚСАДИ МО – СУЛҲУ ОШТӢ

ӢрӢ додан ба бародари пешпохӯрдаистода, аз исбот кардани ҳақ будани худ муҳимтар аст.

Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: «Қатл накун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд». Лекин ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда хаши мгирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кӣ бародари худро «реқо» гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ «ахмақ» гӯяд, лоиқи оташи дӯзах хоҳад шуд. Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоварӣ ва дар он ҷо ба хотират меояд, ки бародарат аз ту норозист, қурбонии худро дар он ҷо дар назди қурбонгоҳ бимон ва рафта, аввал бо бародари худ мӯвосо кун ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун.

- Матто 5:21-24

ИН ИҚТИБОС аз Маъвизаи Болоикӯҳ гирифта шудааст. Исо бо чунин суханон оғоз мекунад: «Шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст...» Сипас Ӣ мегӯяд: «Лекин Ман ба шумо мегӯям...» Исо дар тамоми ин қисми маъвиза ин хел муқоиса карданро давом

медихад. Аввал Ў шариятро, ки амалҳои моро ба тартиб меорад, иқтибос мекунад. Баъд Ў иҷрошавии онро нишон медиҳад, вақте ки шарият дар дил навишта шудааст. Дар чашми Худо одамкуш он шахсе нест, ки одамкушии ҷисмониро содир кардааст, балки инчунин он шахсе, ки аз бародари худ нафрат дорад. Шумо дар дили худ чӣ хел бошед, дар асл низ ҳамон хел ҳастед!

Дар ин қисми маъвиза Исо аниқ дар бораи оқибати хафагӣ мегӯяд. Ў саҳтии ҷазоро барои хашму ғазаб ё хафагии талх бо мисол мефаҳмонад. Ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда хашм гирад, лоиқи доварӣ мегардад. Агар ин хашм самар биёрад: ва ӯ бародари худро «реқо» гӯяд, лоиқи ҳукми шӯроӣ олай мешавад!

Маъноӣ калимаи РЕҚО «одами бемағз ё бемайна» ё «беақл» аст. Ин калимаи дашном буд, ки дар замони Масеҳ дар байни яҳудиён истифода бурда мешуд. Агар ғазаб то ба дараҷае расад, ки шахс бародари худро «беақл» меномад - ӯ дар хатари ба дӯзах афтидан аст. Калимаи «беақл» маъноӣ худношинос буданро дорад. «Нокас (ба забони англисӣ «беақл, ё ахмақ») дар дили худ гуфт: «Худо нест» (Забур 13:1). Дар он замон бародари худро беақл номидан ҳукмномаи хеле ҷиддӣ ҳисоб мешуд. Агар ғазаб дар одам ба нафрат мубаддал намешуд, ҳеч кас ин тавр намегуфт. Имрӯз ин баробари он мебуд, ки ба бародари худ «Ба дӯзах рав»,- гӯӣ: ва маҳз ҳамин чизро ҳақиқатан дар назар дошта бошӣ.

Исо нишон дод, ки агар кори хашмро ҳал нақунӣ, он метавонад ба нафрат биёрад. Агар нафратро ба анҷом нарасонӣ, шахсро ба хатари дар дӯзах шудан оварда метавонад. Сипас Ў гуфт, ки агар онҳо ба хотир оранд, ки бародарашон аз онҳо норозӣ, онҳо бояд аввал ӯро ёфта, мувосо кунанд.

Барои чӣ мо бояд кӯшиш кунем, ки зуд ошгӣ кунем – ба хотири худамон ё ба хотири бародарамон? Мо бояд рафта ба хотири бародарамон ошгӣ кунем, то ба ӯ ёрӣ диҳем, ки аз хафагӣ озод шавад. Агар мо аз ӯ хафа нашавем, онҳо муҳаббати Худо намегузорад, ки бадхашм монад, балки ба ӯ дасти ёриро барои барқароршавӣ дароз мекунад. Шояд мо ҳеч кори бад накарда бошем. Кори бад ё хуб – ин муҳим нест. Барои мо муҳимтараш

он, ки ба ин бародари пешпохӯрдаистода ёрӣ диҳем, ба ҷои он ки ҳақ буданамонро исбот кунем. Шумораи бемаҳдуди сабабҳо барои хафа шудан мавҷуд аст. Эҳтимол, он шахсе, ки мо хафа кардем, фикр мекунад, ки бо ӯ ноҳақ рафтор карданд, ҳол он, ки дар асл, мо ба ӯ ҳеч осеб нарасонидем. Мумкин ӯ маълумоти нодуруст дорад ва аз ин сабаб ба хулосаи нодуруст омад.

Аз дигар тараф, шояд ба ӯ маълумоти дуруст омада бошад, ки аз сабаби он ӯ хулосаи нодуруст баровард. Он чизе, ки мо гуфта будем, ҳангоми гузаштан аз каналҳои гуногуни маълумотдиҳӣ метавонист вайрон шавад. Агарчи мақсади мо ягон шахсро хафа кардан набуд, суханон ва амалҳои мо дар бораи дигар чиз шаҳодат медиҳанд.

Ақсар вақт мо худро аз рӯи ниятҳои худ доварӣ мекунем, аммо дигаронро бошад, аз рӯи рафторашон. Ҳамин тавр мешавад, ки ту ният дорӣ, ки як корро кунӣ, лекин он тамоман дигар хел мегузарад. Баъзан ниятҳои аслии мо ҳатто аз худамон моҳирона пинҳон карда шудаанд. Мо бовар кардан мехоҳем, ки онҳо, яъне ниятҳоямон, пок ҳастанд. Аммо вақте ки мо онҳоро ба воситаи Каломи Худо ҷудо карда мегирем, тамоман чизи дигарро мебинем.

Ниҳоятан, мумкин мо ҳақиқат бар зидди он шахс гуноҳ карда бошем. Мо ҳашмгин мешудем ё дар зери фишор будем, лекин аз барои ҳамаи ин ба ӯ зарба омад. Ё шояд ин одам ҳамеша ва бадқасдона ба мо ҳамла мекард, ва мо дигар тоқат карда натавониста, ба ӯ низ ҳамин тавр ҷавоб дода бошем.

Сабаби хафагӣ чӣ чизе набошад ҳам, фаҳмиши шахси хафашуда торик шудааст. Ӯ фикрҳои худро дар асоси тахминҳо, овозаҳо, гапи мардум ва нишонаҳои зоҳирӣ месохт ва фикр мекард, ки ниятҳои аслии моро фаҳмида тавонист. Лекин маълумоти дурустро надошта, чӣ тавр дуруст доварӣ кардан мумкин аст?

Мо бояд он фактро фаҳмем, ки он шахс бо тамоми дили худ бовар мекунад, ки бо ӯ беадолатона рафтор карданд. Сабабаш чӣ набошад ҳам, мо бояд тайёр бошем, ки худро фурӯтан сохта,

бахшиш пурсем.

Исо ба мо насиҳат медиҳад, ки мувосо кунем, ҳатто агар шахс хафа шуда бошад, ҳатто агар дар ин айби мо набошад. Барои дар фурутанӣ гаштан ва сулҳу оштиро овардан камолот зарур аст. Аммо аксар вақт маҳз ба одами хафакарда қадами якумро қардан душвор аст. Ана барои чӣ Исо ба шахси хафакарда мегӯяд «ба назди ӯ бирав...»

Чӣ тавр аз шахси хафашуда бахшиш пурсидан лозим аст?

Ҳаввории Павлус гуфтааст:

Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақвияти якдигар саъю кӯшиш кунед (Румиён 14:19).

Ин ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр ба назди он шахсе, ки мо хафа кардем, рафтан лозим аст. Агар ба назди ӯ бо хашмгинӣ ва дилхунунӣ биёем, мо сулҳу оштиро ба даст оварда наметавонем. Мо одами хафашударо ба ҳолати аз будаш душвортар мегузорем. Ба воситаи фурутанӣ ва рад қардани мағрурӣ мо бояд дар дилҳои худ кӯшишро сӯи сулҳу осоиштагӣ нигоҳдорем. Фақат бо ҳамин роҳ ба сулҳу ошгӣ ноил гардидан мумкин аст.

Баъзан ба назди одамоне меомадам, ки ман хафа қардам ё одамоне, ки аз ман хашмгин мешуданд ва онҳо ба ман ҳамла мекарданд. Ба ман мегуфтанд, ки ман худписанд ҳастам, ба дигарон бодикқат нестам, мағрур, сахтгап ҳастам ва ғайра.

Албатта, ман мехостам ҷавоб диҳам: «Не, ин тавр не. Шумо маро нафаҳмида истодаед!» Лекин вақте ки худро ҳимоя мекардам, ин фақат ба оташ равшан мерехт ва хафагии онҳо боз бештар ба ҷӯш меомад. Ин кӯшиш сӯи осоиштагӣ набуд. Ҳимоя қардани ҳуқуқҳои худ ҳеҷ гоҳ осоиштагии ҳақиқиро намеорад.

Ба ивази ин ман гӯш қардан ва лаб фуру бастанро ёд гирифтаам, то даме, ки онҳо ҳама чизи даркориашонро мегӯянд. Агар ман бо онҳо розӣ набошам, барояшон мегӯям, ки он чизе, ки онҳо

гуфтанд иззат мекунам ва муносибату ниятҳои худро санчида мебароям. Сипас, ба онҳо мегӯям, ки аз хафа кардагиам пушаймон меҳӯрам.

Баъзан дар бораи ман суханони рост гуфта, онҳо ба ман дуруст баҳо медиҳанд. Дар чунин ҳолат ман иқрор мешавам: «Шумо ҳақ ҳастед. Ман аз шумо бахшиш мепурсам».

Боз ҳам, барои сулҳу оштиро ба даст овардан, худро фӯрӯтан кардан лозим аст. Шояд барои ҳамин Исо гуфтааст:

Ҳаҷӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо вай ошті шав, то ки даъвогар туро ба қозӣ насупорад ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва туро ба зиндон наандозанд; ба ростӣ ба ту мегӯям: то фулузи охириро адо накунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт (Матто 5:25-26).

Мағрурӣ худро ҳимоя мекунад. Фӯрӯтанӣ бошад розӣ мешавад ва мегӯяд: «Шумо ҳақ ҳастед. Ман маҳз ҳамин тавр рафтор кардам. Илтимос, маро бубахшед».

Валекин ҳикмате, ки аз болост, аввалан, пок аст, сонӣ осоишта, боилтифот, фармонбардор, пур аз марҳамат ва самараи нек, бегараз ва бериё мебошад (Яъқуб 3:17).

Ҳикмати Худо фармонбардор аст (ҳарф ба ҳарф аз забони англисӣ «ба ҷой додан таайёр будан» тарҷима мешавад). Вақте ки гап ба сари ҷанҷоли шахсӣ меравад, ҳикмати Худо ноустувор ё яқрав нест. Шахсе, ки худро ба ҳикмати Худо тобеъ менамояд, аз ҷой додан ё аз қабул кардани ақидаи дигар шахс наметарсад, агар ин аз доираи ҳақиқат набарояд.

Ба назди шахсе, ки шуморо хафа кардааст, чӣ тавр омадан лозим аст?

Акнун, вақте ки мо дидем, ки агар мо бародарамонро хафа карда бошем, чӣ кор кардан лозим аст, биед мебинем, ки агар бародаромон моро хафа карда бошад, чӣ кор кардан лозим аст:

Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ӯ ба танҳой гуноҳашро фаҳмон: агар ба сухани ту гӯш диҳад, бародари

худро дарёфтӣ (Матто 18:15).

Бисёр одамон ин оятро на бо он муносибате, ки Исо мехост, истифода мебаранд. Агар ягон кас онҳоро хафа кунад, онҳо ба назди шахси хафакардагӣ мераванд ва дар рӯҳи қасос ва ғазаб ўро фош мекунанд. Онҳо ин оятро ҳамчун асос истифода мебаранд, то ки одами онҳоро хафакардагиро доварӣ намоянд.

Лекин онҳо сабаби асосиро аз даст медиҳанд: бо кадом мақсад Исо ба мо таълим медиҳад, ки ба назди якдигар равем. Мо набояд ба назди якдигар барои маҳкум кардан равем, балки барои ошгӣ кардан. Ў намехоҳад, ки мо ба бародарони худ гўем, ки чӣ қадар ноҳақ онҳо бо мо рафтор карданд. Мо бояд барои он равем, ки он монеаро, ки барои барқарор шудани муносибатҳои мо халал мерасонанд, бартараф кунем.

Ин монанди он аст, ки чӣ тавр Худо муносибати моро бо Ў барқарор менамояд. Мо бар зидди Худо гуноҳ кардем, аммо Ў «муҳаббати Худо нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳангоме ки ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд» (Румиён 8:5). Оё мо тайёр ҳастем, ки аз худҳимоякунӣ даст кашем ва барои мағрурӣ бимирем, то ки бо шахси моро хафакардагӣ ошгӣ шавем? Пеш аз он, ки мо аз Худо бахшиш пурсем, Ў ба мо муҳаббати худро дароз кард. Исо қарор кард, ки моро мебахшад, ҳатто пеш аз он, ки мо хафагии худро дарк кардем.

Ў ба мо дастони Худо дароз кард, лекин он вақт мо каломи мусолиҳа (оштишавӣ)-и Ўро надоштем ва ҳанӯз қабул карда набудем, барои ҳамин бо Падар ошгӣ шуда наметавонистем.

Ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати *мусолиҳаро* ба мо супурд, чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод, ҷинойтҳои онҳоро ба ҳисобашон надаровард ва *каломи мусолиҳаро* ба мо супурд. Пас, мо элчиёни Масеҳ ҳастем, гўе ки Худо ба воситаи мо хоҳишманд аст. *Мо аз тарафи Масеҳ илтимос мекунем: бо Худо мусолиҳа намоед (2Кўринтиён 5:18-20).*

Калимаи «мусолиҳа» саршавии худро аз асоси барои ҳамаи мо умумӣ мегирад: ҳамаи мо бар зидди Худо гуноҳ кардем. То даме,

ки мо намедонем, ки аз Худо чудо шудаем, мусолиҳа ё наҷотро наметоҳем.

Дар Аҳди Ҷадид шогирдон маъвиза мекарданд, ки одамон бар зидди Худо гуноҳ карданд. Лекин барои чӣ ба одамон гуфтан лозим аст, ки онҳо гуноҳ карданд? Барои онҳоро маҳкум кардан? Худо маҳкум намекунад. «Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон барои он нафиристонд, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад» (Юҳанно 3:17). Шояд ин корро кардан лозим аст, то ки одамон фаҳманд, ки дар қадом ҳолат ҳастанд, ва дар гуноҳҳои худ тавба карда, баҳшиш пурсанд?

Чӣ одамро ба роҳи тавба мебарад?

Ҷавобро ба ин савол мо дар Румиён 2:4 меёбем:

Ё ки ту ба фаровонии меҳрубонӣ, ҳилм ва пурсабрии Ӯ беъътиной мекуни, бехабар аз он, ки меҳрубонии Худо туро ба роҳи тавба ҳидоят менамояд? (Румиён 2:4)

Меҳрубонии Худо моро ба тавба роҳнамоӣ мекунад. Муҳаббати Ӯ моро, ки ба азобу уқубат кашидан дар дӯзах маҳкум шудаем, наҷот медиҳад. Ӯ муҳаббати Худро ба мо бо он исбот кард, ки Исоро, Писари якқаву ягонаи Худро ба салиб фиристонд, то ки Ӯ барои мо ҷон диҳад. Худо яқум шуда ба пешвози мо баромад, гарчанде ки мо бар зидди Ӯ гуноҳ кардем. Ӯ дастони Худро барои моро маҳкум кардан дароз намекунад, не, балки барои он ки моро барқарор намояд ва наҷот диҳад.

Ба Худо тақлид карда (нигаред Эфсӯсиён 5:1), мо яқум шуда, ба бародарамон, ки бар зидди мо гуноҳ кардааст, бояд сулҳу оштиро пешниҳод кунем. Исо намунаи зеринро маҳкам гузоштааст: ба назди бародарат бирав ва ба ӯ гуноҳашро нишон деҳ, на барои ӯро маҳкум кардан, балки барои он ки ҳар гуна монеаро, ки шуморо аз якдигар чудо мекунад, бартараф намоед ва бо чунин тарз ошти шуда, муносибати худро барқарор намо. Меҳрубонии Худо дар ботини мо бародари моро ба тавба ва ба барқароршавии муносибатҳоямон роҳнамоӣ мекунад.

Пас, ман, ки дар Худованд бандӣ ҳастам, аз шумо хоҳишмандам, ки муносиби мақома, ки ба он хонда шудаед, рафтор кунед, бо

тамоми мулоимот ва фурутанӣ ва пурсабри якдигарро дар муҳаббати Худо таҳаммул намоед, ва саъю кӯшиши кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар иттифоқи осоиштагӣ нигоҳ доред (Эфсӯсиён 4:1-3).

Ин иттифоқи осоиштагиро мо бо он нигоҳ медорем, ки сустиҳои якдигарро бо муҳаббат рӯйпӯш карда, муносибати фурутанӣ, нармдилӣ, меҳрубонӣ ва пурсабриро дастгирӣ менамоем. Бо ҳамин тариқ, бандҳои муҳаббат мустаҳкам мешаванд.

Баъзе одамоне, ки ман хафа кардам, бо маҳкумият ба наздам меомаданд. Дар натиҷаи ин ман ҳар хоҳиши бо онҳо оштии шуданро гум мекардам. Ман фикр мекардам, ки онҳо тамоман оштии шудан намехостанд; онҳо фақат мехостанд, ки ман донам, ки чӣ қадар онҳо хашмгин шуданд.

Дигар одамоне, ки ман хафа карда будам, ба наздам бо нармдилӣ меомаданд. Баъд аз ин ман зуд ақидаи худро тағир меодам ва аз онҳо бахшиш мепурсидам – баъзан ҳатто пеш аз он, ки онҳо суханони худро тамом мекарданд.

Оё ба назди шумо одамоне омада, мегуфтанд: «Ман мехоҳам, ки шумо донед, ки ман шуморо мебахшам, барои он ки шумо дӯсти беҳтарин набудед ва барои ман ину он корро накардед?»

Сипас, баъд аз он ки чунин суханонро ба шумо гуфтанд, ба шумо нигоҳе мепартоянд, ки маънояш: «Ту бояд дар пеши ман бахшиш пурсӣ».

Шумо ҳиҷолат мекашед ва парешонҳол ҳастед, ҳамаи ин шуморо ранҷонд. Онҳо барои оштии кардан наомаданд, балки барои тарсондан ва назорат кардани шумо омаданд.

Мо набояд ба назди бародари моро хафакардагӣ равем, то он даме, ки қарор накардем, ки ӯро аз тамоми дили худ мебахшем, новобаста аз он, ки ӯ ба мо чӣ тавр ҷавоб медиҳад. Пеш аз он ки ба назди ӯ равем, мо бояд аз ҳар гуна ҳиссиёти душманӣ нисбати ӯ озод шавем. Аз акси ҳол, шояд мо дар асоси ҳиссиётҳои манфӣ муносибат мекунем ва на шифо медиҳем, балки захмдор мекунем.

Чӣ кор бояд кард, агар мо муносибати дуруст дошта бошем ва

кӯшиш мекунем, ки бо шахси бар зидди мо гуноҳқарда оштӢ шавем, лекин ӯ моро гӯш намекунад?

Агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ки аз забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ шавад. Ва агар ба онҳо гӯш надихад, ба калисо бигӯ; ва агар ба калисо низ гӯш надихад, бигзор барои ӯ ту чун халқҳо ва ё чун боқгир бошӣ (Матто 18:16-17).

Ҳар яке аз ан қадамҳо як мақсади умумӣ доранд: мусолиҳа. Ҳақиқатан Исо мегӯяд: «Кӯшиш карданро давом деҳ». Диққат кунед, ки шахси хафакардагӣ ба ҳар як қадами чараён дахл дорад. Чанд дафъа мо пеши дигарон рафта дар бораи хафагиҳо нақл мекунем, пеш аз он, ки пеши шахси бар зидди мо гуноҳқарда биёем, чуноне ки Исо ба мо фармудааст!

Мо ин корро барои он мекунем, ки дар дили худамон ҳал накардем. Мо ҳис мекунем, ки ҳақ дорем, ки ба дигарон ривояти ҳодисаи худро нақл кунем. Вақте ки дигарон розӣ мешавад, ки чӣ қадар бад бо мо рафтор карданд, ин мавқеи моро мустаҳкам мекунад ва ба мо тасалли мебахшад. Аммо дар чунин рафтор ғайр аз худписандӣ ҳеҷ чизи дигаре нет.

Асоси ҳама чиз

Агар мо муҳаббати Худоро ҳамчун мақсади худ нигоҳ дорем, онгоҳ ноком намешавем. Муҳаббат ҳеҷ гоҳ хичолатманд намекунад. Агар мо дигаронро ҳамон тавре дӯст дорем, ки Исо моро дӯст медорад, мо озод мешавем, ҳатто агар дигар шахс қарор кунад, ки бо мо оштӢ намекунад. Ба дигар оят аз Навиштаҷот бодиққат нигаред. Дар ҳар шароит мо ба ҳикмати Худо рӯ оварда метавонем:

Ба қадри имкон, то ҳадде, ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон мувосо кунед (Румиён 12:18).

Ӯ «ба қадри имкон...» мегӯяд, чунки вақтҳои мешаванд, ки дигарон бо мо сулҳу осоиштагӣ доштан намехоҳанд. Ё ин ки шахсоне буда метавонанд, ки барои мувосо кардан шартҳои

мегузоранд, ки моро маҷбур мекунад, ки ба роҳи созиш (компромис) равам, ягон коре кунем, ки ба муносибатҳои мо бо Худованд таъсир мерасонад. Дар ҳар қадоме аз ин ҳолатҳо муносибатро бо шахс барқарор кардан имконнопазир мешавад.

Диққат кунед, ки Худо чӣ мегӯяд: «Ба қадри имкон, то ҳадде, ки ба шумо вобаста аст». Мо бояд ҳар кори қувватамон мерасидагиро кунем, то ки бо он шахс мувосо кунем, то он даме, ки бар хилофи ростӣ меравад. Аксар вақт мо хеле тез аз барқарор кардани муносибатҳоямон даст мекашем.

Ман ҳеҷ гоҳ фаромӯш намекунам, чӣ тавр як дӯстам ба ман маслиҳат дод, ки аз вазъияти нохуш нагурезам: «Ҷон, ман медонам, ки ту сабаби рафтаниро бо оятҳо аз Китоби Муқаддас сафед карда метавонӣ. Лекин пеш аз он, ки ин корро мекунӣ, боварӣ дошта бош, ки дар дуо ба ин мушкилӣ муқобилат кардӣ ва ҳар кори метавонистагиро кардӣ, то ки ба ин вазъият осоиштагии Худоро биёри».

Сониян, ӯ илова намуд: «Ту дар ин бора пушаймон мешавӣ, агар боре ба қафо нигоҳ карда, фаҳмӣ, ки барои муносибатҳоро нигоҳ доштан ҳар кори карда метавонистагиро накардӣ.. Беҳтар мешавад, агар ту боварӣ ҳосил кунӣ, ки дигар ягон роҳи баромад надорӣ ва ту ҳар корро то қадри имкон кардӣ, ва бо вучуди ин бо ростӣ ба созиш (компромис) нарафтӣ».

Ман барои ин маслиҳат хеле сипосгузор будам ва онро ҳамчун ҳикмати Худо шинохтам.

Суханони Исоро дар хотир дошта бошед:

Хушо сулҳҷӯён, зеро онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд (Матто 5:9).

ӯ нагуфтааст: «Хушо касоне, ки сулҳро нигоҳ медоранд». Шахсе, ки сулҳро нигоҳ медорад, кӯшиш мекунад, ки бо ҳар роҳ аз зиддият дурӣ ҷӯяд, барои ин корро кардан ӯ тайёр аст, ки ҳатто бо ростӣ ба созиш равад. Лекин он сулҳе, ки ӯ нигоҳ медорад, сулҳи ҳақиқӣ нест. Ин сулҳи рӯинокист, сулҳи асли нест, ки ба мӯҳлати дароз тӯл дода метавонад.

Сулҳҷӯй бошад, бо муҳаббат меравад ва ӯ ростиро гуфта ба

конфронтасия меравад, то ки мусолиҳае, ки дар натиҷаи он пайдо мешавад, то абад боқӣ монад. Ў муносибати сунъӣ ва рӯйнокиро нигоҳ намедорад. Ў ростӣ, муҳаббат ва ростқавлиро мехоҳад. Ў дар пушти табассуси сиёсӣ хафагиро пинҳон карданро рад мекунад ва бо муҳаббати далерона, ки ҳеҷ вақт хичолатманд намегардонад, сулҳро пойдор мекунад.

Худо бо инсоният маҳз ҳамин тавр рафтор мекунад. Ў намехоҳад, ки ягон кас талаф шавад. Лекин ба хогири наҷоти одам бо ростӣ ба созиш намеравад. Ў мусолиҳаро дар асоси башхиши ҳақиқӣ меҷӯяд, на дар шартҳои рӯйнокии инсонӣ. Ин чунин бандҳои муҳаббатро инкишоф медиҳад, ки ҳеҷ хел бадӣ пора карда наметавонад. Ў барои мо чони Худо фидо кард. Мо фақат мисли Ў рафтор карда метавонем.

Дар хотир дошта бошед, ки асоси ҳама чиз муҳаббати Худо аст. Он ҳеҷ гоҳ хичолатманд намегардад, сушт намешавад ва хотима намебад. Он манфиати худро намечӯяд. Муҳаббат ба ҳашм намеояд ва хафа намешавад (1-ум Қўринтиён 13:5).

Ҳаввории Павлус навишта буд, ки муҳаббат ҳар гуноҳро мағлуб мекунад:

Ва дар он хусус дуо меғўям, ки муҳаббати шумо дар дониш ва мулоҳизакорӣ торафт афзун гардад, то шумо дарк намоед, ки чӣ беҳтар аст, барои он ки дар рӯзи Масеҳ пок ва беайб (дар матни англисӣ «бе хафагӣ») бошед, ва аз самари адолат пур шавед, ки он ба василаи Исои Масеҳ барои мо ҷалол ва ҳамду санои Худост (Филлипиён 1:9-11).

Муҳаббати Худо – ин калид барои озодшавӣ аз доме, ки хӯраш хафагӣ мебошад. Лекин ин бояд муҳаббати фаровон бошад – муҳаббате, ки доимо дар дилҳои мо рушт мекунад ва мустаҳкам мешавад.

Чӣ қадар бисёр одамон имрӯз дар ҷомеаи мо ҳастанд, ки бо муҳаббати рӯйнокӣ фирефта шудаанд, ки сухан меронад, аммо амал намекунад. Муҳаббате, ки моро аз пешпоҳӯрӣ нигоҳ медорад, чони худро худфидокорона барои некӯаҳволии ҳатто душмани худ медиҳад. Агар мо маҳз дар ҳамин гуна муҳаббат гардем, фирефта намешавем ва ба хӯраки шайтон намеафтем.

ХОТИМА: ҚАДАМҲОИ АМАЛӢ

Ҳангоми хондани китоби мазкур Рӯҳи Худованд ба шумо муносибатҳоеро аз гузашта ё аз замони ҳозира дар зиндагии шумо метавонист хотиррасон кунад, ки дар қадом ҷо шумо чизе бар зидди касе пинҳон доштаед. Ман ҳис мекардам, ки Худованд маро роҳнамоӣ мекунад, ки аз шумо хоҳиш намоям, ки ҳамроҳи ман бо дуои оддии озодшавӣ дуо кунед.

Лекин пеш аз дуо қардан аз Худованд хоҳиш кунед, то ки Ӯ ҳамроҳи шумо аз гузаштаи шумо гузарад ва ба шумо ёрӣ диҳад, ки он одамонро, ки шумо аз онҳо хафа ҳастед, ба хотиратон биёрад. Дар хомӯшӣ дар назди Ӯ бимонед, вақте ки Ӯ ба шумо нишон доданро сар мекунад, ки ин одамон кистанд. Аз паси чизи набуда шикор қарданатон лозим нест. Ӯ аниқ ва равшан ба хогири шумо он одамонро меорад ва дар шумо ҳеҷ хел шакку шубҳа намешавад. Дар он вақте ки Ӯ ин корро мекунад, шумо метавонед ба хотир биёред, ки чӣ гуна дардро дар вақташ аз сар гузаронидед. Натарсед. Ӯ дар назди шумо мешавад ва шуморо тасалли ме диҳад.

Дар он вақте ки шумо айби бароятон расондари сар дода, он одамонро мебахшед, дар пеши чашми худ ҳар яке аз ин одамонро як ба як тасаввур кунед. Ҳар яки онҳоро шахсан ва алоҳида-алоҳида бахшед. Он қарзери, ки онҳо аз шумо доранд, бекор кунед. Сипас бо ин дуо дуо кунед, аммо худро фақат бо ин калимаҳо маҳдуд накунад. Ин дуоро ҳамчун роҳнамо истифода баред ва ба Рӯҳи Худо иҷозат диҳед, ки шуморо роҳбарӣ кунад.

Падари Осмонӣ, дар номи Исо, ман иқрор мешавам, ки бар зидди Ту бо он гуноҳ қардам, ки он одамонро, ки маро хафа қарданд, набахшидам. Ман дар ин тавба мекунам ва аз Ту бахшиш мепурсам.

Инчунин, ман иқрор мешавам, ки худам бе Ту онҳоро бахшида наметавонам. Барои ҳамин, ман аз тамоми дили худ қарор мекунам, ки онҳоро мебахшам. (Номи онҳоро гузored, сар диҳед ва ҳар яки онҳоро якто – якто бахшед). Ман ҳар он кори баде, ки

онҳо нисбати ман карданд, бо хуни Исо мешӯям. Онҳо аз ман дигар ҳеҷ чиз қарздор нестанд. Ман гуноҳҳои онҳоро, ки бар зидди ман карданд, мебахшам.

Падари Осмонӣ, чуноне ки Худованди ман Исо аз Ту хоҳиш кард, ки онҳоеро, ки бар зидди Ту гуноҳ карданд, бубахшӣ, ҳамчунин ман низ дуо мекунам, ки бахшиши Ту ба онҳое, ки бар зидди ман гуноҳ карданд, биёяд.

Ман аз Ту хоҳиш мекунам, онҳоро баракат бидеҳ ва онҳоро ба муносибати бо Худ наздиктар биёр.

Омин.

Акнун дар дафтар номи он одамонеро, ки шумо сар додед, нависед ва қайд кунед, ки фалон рӯз шумо қарор кардед, ки онҳоро мебахшед.

Эҳтимол, ба шумо лозим меояд, ки барои аз хафагӣ озод мондан, машқ кунед (агар ин баёнот бароятон нофаҳмо бошад, боби 13-умро аз нав хонед). Ба худ ўҳдадорӣ гиред, ки барои онҳо ҳамин тавр дуо мекунад, ки гӯё барои худатон дуо мекарда бошед. Қайдҳои навиштагиатон ба шумо ёрӣ медиҳанд, ки инро дар хотир нигоҳ доред. Агар фикрҳо ақли шуморо тирборон карданро давом диҳанд, онҳоро ба воситаи Каломи Худо як сӯ партоед ва қарори худро барои бахшидан эълон кунед. Шумо аз Худо файзи Ёро хоҳеш кардед, то ки бахшида тавонед. Бочуръат бошед ва дар роҳи имон ба таври нек талош намоед.

Агар донед, ки дили шумо боқувват ва устувор шудааст, ба назди онҳо равед. Дар хотир дошта бошед, ки шумо бо мақсади ошгишавӣ ба хогири онҳо рафта истодаед, на барои манфиати худатон. Ин корро карда, шумо барои худ ғалабаро кафолат медиҳед (Нигаред Матто 18:15). Ин ба чашми Худо писанд меояд.

Ёро, ки қодир аст шуморо аз фурӯ ғалтидан нигоҳ дорад ва дар шодӣ беайб ба ҳузури ҷалоли Худ биистонад, яъне Худои ҳақими якто ва Наҷотдиҳандаи моро ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, ҷалол ва шавкат, қудрат ва салтанат бод аз азал ва дар замони ҳозира ва то абад. Омин (Яхудо 24-25).

